

Hoàng Thu Dung

Những cánh phù dung

Chương 1

Chiêu Dương đã thay áo xong. Cô đứng cạnh tủ, tò mò nhìn Chiêu Ly đang quẹt lên mắt các loại phấn xanh, hồng, tím, đỏ... nhìn mà rồi cả mắt. Cuối cùng, chịu hết nổi, cô bắt đầu nhăn mặt:

- Nhanh đi chị Ly! Gần bảy giờ rồi kìa.

- Từ từ đã nhóc con. Làm gì rồi dữ vậy?

Nói xong, Chiêu Ly lại cầm cây chì nâu lên, tần mẩn kẻ mi mắt. Chiêu Dương đứng nhìn một cách bức dọc. "giờ này mà chị ấy chỉ mới vẽ được mắt. Chờ tô son xong thì chắc tới khuya. Ồ, sửa soạn cho dữ đi, rồi đến nơi thì thấp tùng mọi người ra về."

Cô thở hắt ra rồi lững thững ra khỏi phòng, và để lấp bót khoảng thời gian chờ đợi, cô đến mở tủ lạnh ngắm nghía. Cuối cùng lôi ra mấy viên kẹo caphé cho vào miệng.

Cô ngồi đung đưa chân, miệng nhai chóp chép. Chiêu Ly đưa mắt nhìn cô:

- Tranh thủ ăn mọi lúc mọi nơi há. Ăn vậy bay son hết bây giờ.

Chiêu Dương hình mũi:

- Bay thì bay, em cóc sợ. Chuyện đẹp xấu với em đâu quan trọng bằng

ăn. Với lại mở em đã đồ sẵn rồi, không cần son cũng được.

Chiêu Ly phì cười:

- Con gái lớn rồi mà chẳng biết chăm chút nhan sắc gì hết. Tối ngày cứ lo ăn hàng.

"Nữa, chê nữa". Máy người trong nhà này hễ nhắc đến cô là lại bảo không biết diện, rồi còn chọc cô hay ăn quà. Chiêu Dương tức mình gân cổ lên cãi:

- Xấu không chết, đói mới chết. Chị có thấy ai chết vì xấu chưa? Người ta chỉ chết vì đói thôi
- Im đi nhóc, làm gì la dữ vậy? Con gái gì đụng tới là rống lên cãi. 18 tuổi rồi mà không ra dáng người lớn tí nào

Chiêu Dương há miệng định nói nữa thì cửa phòng bật mở, rồi bà Xuân đi vào:

- Con Ly xong chưa, coi chừng đến trễ đó

Nhìn thấy bộ áo dài trắng của Chiêu Dương, bà cau mặt, tỏ vẻ không bằng lòng:

- Sao con lười thôi quá vậy? Áo đầm đỏ mẹ may tuần trước đâu? Thay áo đó đi

- Áo đó mặc nỏ quá, con không thích

- Không thích cũng phải mặc. Đi chơi khác, đi học khác, thay đồ ra đi
- Nhưng...

- Không được cãi mẹ, đừng nói nhiều nữa, thay đồ đi!

Chiêu Dương phụng phịu đến mở tủ áo. Cô không dám cãi lại nhưng trong bụng thì cứ ầm ứ. Mẹ đúng là độc tài. Mẹ còn "thép" hơn cả bà thủ tướng Thái Chơ, chỉ toàn ra lệnh. Nhất là với cô. Nhưng với chị

Chiêu Mai và Chiêu Ly có bao giờ mẹ độc tài như vậy đâu

Thấy bà Xuân đi ra, cô lẩm bẩm:

- Mẹ lúc nào cũng bênh chị với chị Mai, còn em hờ tít là la mắng. Ở nhà này ai cũng ăn hiếp em cả

Chiêu Ly buông cây son xuống bàn, cười rộ lên:

- Chu choa, tội nghiệp em bé quá. Bé Dương nhà này "hiền" quá nên bị mấy chị ăn hiếp. Thấy thương gì đâu

Thấy mắt Chiêu Dương sắp đỏ đến nơi, cô vội nín nụ cười:

- Thôi đừng có mít ướt. Ở nhà này mẹ cưng em nhất, nhỏ không thấy sao?

- Cưng sao cứ nhè em mà rầy vậy?

- Tại nhỏ con nít quá, cứ lau nhau nhí nhố, làm cái gì cũng tầm bậy, bảo sao không bị mắng. Đi chơi mà cứ mặc bộ đồ đi học, không mắng sao được

- Nhưng em thích như vậy

Chiêu Ly tỉnh bơ:

- Bởi vậy mới bị mắng

- Hừ

Chiêu Dương háy bà chị một cái. Cô đứng lì ở cạnh tủ, nhất định không đến xem mình trong gương, thái độ giận dỗi của cô làm cho Chiêu Ly thêm tức cười. Cô đứng dậy thay áo rồi kéo Chiêu Dương đến trước gương

Chiêu Dương xụ mặt nhìn vào đấy. Trong gương hiện lên hai nàng tiên.

Chiêu Ly mặc chiếc áo nhung màu huyết dụ, dài chấm gót, xẻ một đường phía trước để lộ thấp thoáng đôi chân thon thả. Cổ áo hình ly

rượu thật rộng. Những đường hoa văn bằng kim tuyến tương phản với màu áo, nổi đình nổi đám. Tóc được vấn cao, có hai lọn nhỏ rủ xuống.

Đẹp ơi là đẹp.

Áo của Chiêu Dương cũng lộng lẫy không kém, bằng hàng Musxolin, màu đỏ rực rỡ. Mẹ bảo model bây giờ là màu đỏ, trong khi cô chỉ thích màu trắng. Nhìn bông hồng viền quanh vai, Chiêu Dương tức mình muốn ngắt nó ném xuống đất. Cô lặng im nhìn chị Ly choàng qua cổ mình sợi dây chuyền bạc, có đính hạt đá nhỏ lấp lánh. Chiếc áo làm nổi bật màu da trắng như sữa và đôi vai mảnh dẻ của cô, Chiêu Dương lải

nhải:

- Em có cảm tưởng mình không mặc gì cả, nhột dễ sợ.
- Tập cho quen, em lớn rồi, bỏ cách ăn mặc trẻ con đi
- Gì, em mặc như vậy mà trẻ con hả? Em mà...

Nhưng Chiêu Ly đã kéo cô ra cửa. Như không quan tâm đến phản ứng của đứa em bướng bỉnh. Thái độ của cô cũng có vẻ độc đoán, cứng

rắn, giống hệt bà Xuân

Cả hai đến viện trao đổi văn hoá Pháp, đây là lần đầu tiên Chiêu Ly đưa Chiêu Dương đến chỗ làm việc của mình. Tối nay có chương trình văn nghệ kết hợp biểu diễn thời trang. Cô muốn Chiêu Dương hòa nhập vào thế giới sôi động của mình

Chiêu Dương nhìn xung quanh một cách tò mò, mặc dù sống ở thành phố nhưng cô ngỡ ngác như con nai. Cô chẳng được đi đâu chơi ngoài việc đến trường rồi về. Thỉnh thoảng cùng bạn bè trốn học đi chơi, ăn quà. Những chuyện đó cô giấu biến mẹ và mấy chị, nhất là mẹ. Bà nhốt cô ở nhà như người ta nuôi gà, ban ngày thả cho chơi quanh sân, đến

tôi phải về chuồng. Chiêu Dương tức mình vì bị xem như trẻ con.
nhưng phản kháng duy nhất của cô là khóc, chứ cô biết làm gì bây giờ?

Chiêu Dương nhớ có lần cô trốn học đi Đầm Sen với nhóm bạn. Vui đến nỗi chiều xuống lúc nào cô không hay. Đến lúc về nhà thì đã gần bảy giờ. Cả nhà náo loạn vì cô. Ba đi ra đi vô xem đồng hồ. Mẹ gọi điện đến phòng cấp cứu bệnh viện. Mẹ xua chị Mai và chị Ly đến nhà bạn cô hỏi thăm, y hệt người ta đi tìm đứa bé mất tích. Lần đó về cô bị mẹ cho xơi bạt tai và cấm ra khỏi nhà nguyên ngày chủ nhật. Cô không hiểu nổi vì sao mẹ cứ chăm bẵm cô như vậy. Nếu cô so bì với hai chị thì mẹ bảo hai chị đã lớn, bao giờ cô đi làm thì cũng được tự do như vậy. Cô đành chờ chứ biết làm sao hơn

Mai một đi làm rồi cô sẽ đi chơi tha hồ, đi suốt ngày đến tối để trả thù những ngày bị nhốt ở nhà. Cô tự nhủ như vậy

Chiêu Ly chợt bóp tay cô:

- Đừng có nhìn như con ngáo vậy. Người ta cười bây giờ

- Vậy hả?

Chiêu Dương hơi què. Cô mím miệng nhìn thẳng tới phía trước vì sợ bị cười.

Cô đi theo Chiêu Ly vào phòng hóa trang. Nhạc phía ngoài sân khấu bắt đầu nổi lên, như cuốn lấy người nghe làm cô muốn nhảy lên. Chiêu Ly ấn cô ngồi xuống chiếc ghế ở góc phòng rồi bỏ đi đâu đó, có vẻ bận rộn. Tối nay Chiêu Ly là người dẫn chương trình. Cô xem lại lần chót các tiết mục, rồi bước ra sân khấu.

Chiêu Dương ngồi ở góc phòng hóa trang. Mở to mắt nhìn mọi người trang điểm. Một vẻ vui thích ngời ngời trên khuôn mặt. So với mấy lần

diễn văn nghệ ở trường cô thì ở đây vui hơn hẳn, nhộn nhịp hơn hẳn.

Cô nhìn những kiểu áo các cô người mẫu đang mặc một cách thần phục. Cách ăn mặc lộng lẫy khiến cô không bị tách biệt với mọi người, nhưng cử chỉ thơ ngây rụt rè của cô làm người ta chú ý, và ai cũng thầm công nhận cô dễ thương vì chính những cử chỉ đó. Vài người bạn của Chiêu Ly đi ngang khẽ bẹo má cô, hoặc cười với cô một cái. Chiêu

Dương thấy quê quê, cô đứng dậy đi ra sân khấu, phía bên cánh gà. Cô thấy Chiêu Ly đang đứng ở đầu bên kia, tay cầm micro, đang nói chuyện với ai đó. Không muốn bà chị vướng bận vì mình, cô lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế ở góc lối đi. Chăm chú nhìn ra sân khấu. Khi vô tình ngẩng lên cô chợt thấy đôi mắt nhìn mình chăm chú. Một thanh niên Pháp. Cô đoán là vậy vì đây là viện trao đổi văn hóa Pháp, mà anh ta lại là người nước ngoài. Anh ta mỉm cười với cô, cô cũng cười đáp lại và vô cùng ngạc nhiên khi thấy anh ta đi về phía cô, bắt tay cô một cách tự nhiên. Anh nói một tràng tiếng Pháp. Chiêu Dương hơi lúng

túng:

- Tôi....ơ...tôi không biết nói tiếng Pháp. Chỉ nói được tiếng Anh.

- Xin lỗi, tôi quên. Cô bé là Chiêu Dương phải không?

- Vâng, Chiêu Dương.

- Anh là bạn của Chiêu Ly. Cô ấy nhờ anh "trông chừng" cô bé dùm tối nay.

- Vậy hả?

Hỏi xong, Chiêu Dương thấy mình ngớ ngẩn hết sức. Phải nói rằng "cám ơn anh" mới ra vẻ con người lịch sự. Ồ, hình như cô chả biết lịch sự là gì! Chỉ biết nói những câu ngơ ngẩn, thảo nào cứ bị mẹ mắng.

Mắng là phải!

Thấy cô gái cứ ngồi nhìn mình, chàng thanh niên Pháp mỉm cười:

- Cô bé không hỏi tên anh là gì sao?

Ừ nhỉ? Sao cô không nghĩ ra chuyện đó nhỉ? Bồn phận của cô là phải biết tên cái người "trông chừng" cô. Nếu không thì biết gọi họ là gì? Chẳng lẽ cứ bảo "ê" hoặc "anh gì đó". Nghĩ vậy, cô lại tròn mắt...nhưng chưa kịp hỏi thì anh ta đã lên tiếng:

- Cứ gọi anh là Entony.

- Entony hả?

- Đúng, nhưng có gì không?

- Đâu có gì

Tự dưng cô buột miệng:

- Nhưng giá anh tên Brót thì hay hơn. Tôi thích tên đó lắm.

Entony có vẻ quan tâm:

- Tại sao thế?

Rất tự nhiên, Chiêu Dương bắt đầu kể:

- Mới tuần rồi, tôi mượn của nhỏ bạn bộ sách hay lắm, trong đó có một nhân vật tên Brot. Ôi! Đó là một người tuyệt vời. Đẹp trai này, gan dạ này.. và rất uyên bác... Cả tuần nay tôi cứ mơ tưởng đến nhân vật đó thôi.

Entony nhướng mắt:

- Cả tuần à?

Mặt Chiêu Dương hơi đỏ:

- Vâng, cả tuần..tôi nghĩ...nếu anh ấy có thật ngoài đời thì tôi sẽ yêu ngay lập tức!

- Yêu ngay lập tức?

Entony nói và chột phá lên cười. Anh có vẻ thú vị trước cách nói chuyện ngộ nghĩnh của cô. Thấy Chiêu Dương cau mặt phật ý, anh nhìn quanh:

- Đi theo anh. Ở đây ồn lắm. Chiêu Ly bảo anh hướng dẫn cô bé đi chơi.

Chiêu Dương đứng lên. Áo của cô bị vướng vào chân ghế. Cô định cúi xuống thì Entony đã lịch sự gỡ giúp cô. Chiêu Dương quē đỏ cả mặt. Cô im lặng đi theo Entony, thỉnh thoảng lại liếc trộm anh xem Entony có cười không? Tự nhiên, Chiêu Dương dăm giận mẹ. Cô không quen mặc đồ dài tha thướt kiểu này. Chiếc váy rộng quá, rồi lại đủ thứ đăng ten và hoa... Cô quản lý chúng không nổi!

“Nhìn mình chắc giống con bé quē mùa lạnh, và ngốc nữa.” Chiêu Dương rầu rĩ nghĩ thầm.

Nhưng Entony có vẻ chẳng thấy cô ngáo hay quē. Đưa Chiêu Dương rời sân khấu, đi ra hành lang, anh đứng đối diện với cô, cúi xuống:

- Giờ cô bé muốn đi đâu?

- Tôi muốn xem biểu diễn thời trang.

- Thế thì vào đây

Nhưng hội trường đã chật cứng. Thậm chí một chỗ đứng cũng khó khăn. Chiêu Dương thất vọng theo Entony ra ngoài. Anh nói như an ủi cô:

- Mai Chiêu Ly sẽ đưa cô bé đến xem, sẽ có lần trình diễn khác nữa đây

Chiêu Dương bật cười:

- Ngày mai à?

- Không phải thế, ý tôi muốn nói là ... Ồ, điều đó sẽ diễn ra ở tương lai.

Tiếng Việt là ...

Thấy anh vó vẻ lúng túng tìm cách diễn đạt, Chiêu Dương cười thích thú:

- Anh phải nói là “mai một”. Nghĩa là nó sẽ đến, nhưng không xác định thời gian.

- Vâng, mai một. Vậy “mai một” cô bé dạy anh thêm môn tiếng Việt nhé. Anh nói chưa rành lắm.

- Không, anh nói vậy là rành rồi đấy.

- Vậy hả? cảm ơn Chiêu Dương nhé!

- Đâu có chi. Vậy mà cảm ơn gì.

Cô ngó quanh quất, định đi tìm Chiêu Ly thì Entony chợt nói một câu làm cô phải quay lại:

- Người ta bảo phong ba bão táp không bằng ngữ pháp Việt. Đúng không cô bé?

- Ôi, tôi là người Việt Nam mà tôi không biết câu đó. Anh học nó ở đâu thế?

- Thầy tôi nói.

- Vậy hả. Câu đó đúng quá nhỉ.

Entony ngồi xuống băng đá, bắt buộc Chiêu Dương phải ngồi theo. Cả hai im lặng khá lâu. Chiêu Dương tò mò nhìn mặt anh. Nhưng cô không thấy vì trời tối quá. Entony chợt lên tiếng:

- Chiêu Dương là con gái nhỏ nhất trong gia đình phải không?

- Vâng, sao anh biết?

- Chiêu Ly bảo thế. Cô ấy hứa rằng sẽ mời tôi đến nhà ăn món canh

chua cá lóc. Đó là món ăn dân tộc. Thế nó có ngon không?

Mắt Chiêu Dương sáng lên:

- Ngon, ngon tuyệt.

- Muốn nấu nó thì phải làm thế nào?

Chiêu Dương hơi lúng túng:

- Nấu canh chua ấy hả... tôi không biết. Thường thì nhà tôi có người nấu ăn. Dì bếp ấy.

Chiêu Dương nói và ngược lên nhìn Antony. Anh đang nhìn cô đắm đắm. Cô mở to mắt nhìn lại anh, như muốn hỏi có chuyện gì. Antony chột cười:

- Dương không giống Chiêu Ly mặc dù hai người là chị em.

“Anh nói không đúng, ai cũng bảo ba chị em tôi có nét giống nhau.”

Chiêu Dương nghĩ thầm. Cô định phản đối thì anh lên tiếng:

- Chiêu Ly đẹp sắc sảo, tự tin và rất khôn ngoan.

- Sao anh hiểu rõ chị tôi thế?

Antony không trả lời, anh nói tiếp, mắt vẫn không ngừng ngắm nghía cô:

- Còn cô bé thì thơ ngây, dễ tin người, tính tình hồ hởi. Anh thích mấy cô bé như vậy.

Chiêu Dương nhướn nhướn mắt:

- Sao anh biết tôi dễ tin?

- Vì mới gặp lần đầu, cô bé đã tin rằng đó là bạn bè và kể chuyện một cách thành thật. – Anh nhún vai- Ôi! rất là vô tư.

Chiêu Dương ngồi ngẫm nghĩ. Cô thừa nhận Antony nói tiếng Việt không kém người Việt Nam. Nhưng điều cô khâm phục là những nhận

xét chính xác của anh. Trong khi cô thì không biết gì để nhận xét cả.

Hình như cô chỉ biết nói những câu ngớ ngẩn.

Chiêu Dương thở dài. Mai mốt phải tập nhận xét người khác mới được.

Như vậy mới là người chín chắn. Ngẩng đầu lên, cô lại thấy Antony nhìn mình, nụ cười thấp thoáng trên môi. Hình như anh thấy cô đặc

biệt. Chiêu Dương nói một cách nghiêm trang:

- Anh đừng nghĩ tôi khờ khạo con nít nhé. Có thể bề ngoài của tôi là thế. Nhưng tôi suy nghĩ rất chín chắn, không như các chị tôi đánh giá đâu.

- Ồ, thế hả?

Cô rất đổi phật ý khi thấy Antony cười một cách thoải mái. Đúng lúc cô định hỏi anh cười gì thì Chiêu Ly đi ra. Cô đành đặc nhìn Chiêu Dương:

- Sao? Vui không?

- Không xem được gì thì làm sao vui. Uống công em nôn nóng đến mấy ngày.

- Thôi, lần khác vậy. Chị đâu biết tôi nay đông dữ vậy.

Chiêu Dương che miệng ngáp khẽ. Cô thấy buồn ngủ quá. Định đòi về thì Antony đã lên tiếng:

- Anh muốn đưa hai cô về nhà. Đồng ý không Chiêu Ly?

Chiêu Dương định bảo cô có xe. Nhưng Chiêu Ly đã khoát tay một cái và gật đầu. Cô đành im lặng đi theo.

Xe dừng trước nhà. Antony lịch sự đi vòng ra sau mở cửa. Chiêu

Dương bước xuống, Nhưng Chiêu Ly vẫn ngồi yên:

- Nói với mẹ là chị đi chơi nghe.

- Chị đi đâu vậy? khuya rồi.

Nhưng Chiêu Ly lắc đầu chứ không trả lời. Chiêu Dương đứng nhìn chiếc xe lướt đi. Cô bỗng thấy tò mò. Chị Ly đi đâu vậy nhỉ? Sao không cho cô theo?

Cô lên phòng và thay áo. Mọi người đã ngủ cả. Chỉ còn Chiêu Mai ngồi viết nhật kí. Cô đến ngồi cạnh bàn:

- Sao chị thức khuya thế?

- Mới hơn 10 giờ mà khuya gì.

Đối với Chiêu Dương như vậy là khuya lắm. Vì có bao giờ cô ngủ sau chín giờ đâu. Cô nhìn mặt Chiêu Mai. Hình như chị ấy khóc...

- Chị khóc hả chị Mai? Sao vậy?

Chiêu Mai ngẩng mặt lên, giọng bình thản:

- Cái gì khóc, hỏi gì kì vậy? khuya rồi không lo ngủ đi.

“Lại nói giọng người lớn.” Chiêu Dương tức mình nghĩ thầm. Trong nhà này ai nói chuyện với cô cũng nhắc ăn, ngủ, học hành. Làm như cô là trẻ con ấy, không ai nhớ là cô đã gần 18 tuổi rồi. Chán hết sức.

Chiêu Dương nằm lăn ra giường. Đập tay xuống nệm, rống lên: “Ồi, mệt quá.” Chiêu Mai quay lại trừng mắt nhìn. Cô le lưỡi một cái, cười rúc rích rồi nằm úp mặt vào gối. Lát sau cô quên mất chuyện thấy chị Mai khóc và chìm dần vào giấc ngủ.

Trước khi ngủ, Chiêu Dương nhớ lại cuộc nói chuyện với Antony. Cô bỗng thấy thích anh vô cùng. Vì Antony nói chuyện rất hay, Anh ta còn nói thích cô vì cô dễ thương nữa. Sao cô mong gặp anh ấy lần nữa quá. Cô thích Antony vì anh là cái gì bí ẩn, lớn lao ngoài sự hiểu biết của cô. Antony sinh ra trong một đất nước phồn hoa, một nơi nổi tiếng là văn minh hiện đại. Chỉ bao nhiêu đó cũng khiến cô hâm mộ anh rồi. Vì nó

làm cô thấy mình lãng mạn hư hư, thực thực, bay bay... Ôi! Cuộc đời bỗng trở nên thi vị lạ lùng. Cô thấy mình sung sướng quá dù thực ra mọi thứ có thay đổi gì đâu. Chỉ có chút xú thay đổi là cô đã gặp
Entony.

Sáng hôm sau thức dậy, Chiêu Dương nằm im, lim dim đôi mắt, cô đang nghĩ đến Entony. Cô nhớ miên man những câu đối thoại với anh, và vô tình cười một mình, đầy vẻ mơ mộng.

- Nhỏ này hôm nay lạ quá. Giờ này còn không lo dậy đi học. Làm gì cười một mình vậy?

Tiếng Chiêu Ly làm cô giật mình mở mắt. Mặt chợt đỏ lên. Cô có cảm tưởng bị bà chị “bắt quả tang” ý nghĩ nhảm nhí vừa rồi. Cô vội ngồi lên, vội chăm chú dọn giường.

Nhưng Chiêu Ly không để ý đến Chiêu Dương nữa. Cô ngồi vào bàn trang điểm, bắt đầu làm mặt. Chiêu Dương lừng khừng chưa muốn ra khỏi phòng. Cô bỗng thích nhìn chị Ly trang điểm. Nhìn chị ấy chừng chạc và rất “người lớn”. Cô cũng muốn trang điểm như vậy. Chắc là sẽ xinh hơn nữa... Ôi, mai một. Nếu mai một đi làm cô sẽ... sẽ đi làm chung chỗ với Entony.

Suốt mấy ngày liền cô chỉ nghĩ về anh. Buổi sáng đến trường cô tưởng tượng sẽ gặp anh trên đường. Entony sẽ cười bảo cô xinh quá... Vào lớp cô hay nhìn ra cửa sổ, hình dung sẽ gặp anh ở đâu đó. Lúc ấy sẽ ra sao nhỉ.?

Trưa chủ nhật, Chiêu Dương đi học thêm về. Tim cô bỗng đập thật mạnh và tay chân lạnh ngắt khi thấy chiếc xe du lịch màu đen bóng của Entony đậu trong sân.

Cô hồi hộp bước vào phòng khác. Entony đang ngồi nói chuyện với chị Mai và chị Ly. Mọi người quay lại khi nghe tiếng chân cô. Chiêu Dương run quá, đến nỗi không biết phải làm gì. Cô cứ đứng sững ra đó nhìn Entony. Chiêu Ly cười:

- Nhỏ này, không nhớ ai hả? Anh Entony đó, nhớ chưa?

Chiêu Dương lí nhí:

- Em nhớ rồi. Chào anh!

- Chào Chiêu Dương! Cô bé đi đâu về vậy?

- Em đi học.

Nói rồi cô ôm cặp lúng túng vào nhà. Còn nghe Entony nói với Chiêu Ly:

- Anh cũng không nhận ra Chiêu Dương đây.

- Sao vậy?

- Vì tối hôm đó cô ấy người lớn hơn. Trông Chiêu Dương còn bé quá

Chị Mai cười giòn tan:

- Nó còn con nít lắm.

Chiêu Dương đứng lại, cắn môi hờn giận. Mọi người đều xúm nhau bảo cô là con nít. Cả Entony cũng vậy. Vậy mà buổi tối đó anh nói chuyện với cô như người lớn. Vậy là trong mắt anh cô chỉ là cô bé con. Mà ai lại mơ mộng về con nít bao giờ. Trong khi cô thì hay tưởng tượng về anh. Cô tưởng anh cũng vậy. Anh đã bảo cô rất dễ thương kia mà.

Chán quá! Cô lên phòng thay đồ. Tự nhiên thấy thất vọng và giận Entony. Cô nằm lăn ra giường, không thèm xuống phòng khách nói chuyện với anh. Và mai một cô cũng sẽ không thèm nghĩ về anh nữa.

Cô chán lắm rồi. Mọi người ai cũng xem thường cô cả.

Nằm một lát chột nghe có tiếng Chiêu Mai gọi cô xuống ăn cơm. Chiêu Dương giận dỗi định không thèm ăn. Nhưng đói quá cô đành lót lót xuống bếp.

Mọi người đã ngồi vào bàn ăn. Chiêu Dương ngồi xuống cạnh mẹ, đối diện với Antony. Hôm nay ở nhà nấu món canh chua cá lóc, ăn với bún.

Đây là món Chiêu Dương mê nhất. Nhìn Antony loay hoay gấp mấy cọng bún tuột lên tuột xuống, Chiêu Dương chột phì cười. Cô bỗng nhớ Antony bảo sẽ đến nhà cô ăn món ăn “dân tộc”. Vậy là hôm nay chị Ly rủ anh đến. Nếu chị Ly không rủ thì anh có đến không?

Không riêng gì Chiêu Dương, mọi người đều cười rần lên khi nhìn cử chỉ vụng về của Antony. Anh nhún vai, cười như bắt lực:

- Tôi xin chịu thua.

Chiêu Ly đứng dậy lấy chiếc muỗng đưa anh. Rồi cô đặt trước mặt anh đĩa muối nho nhỏ:

- Nếu lạt thì anh thêm cái này vào.

- Cảm ơn!

Antony nói một cách lịch sự và cầm chiếc muỗng. Anh ăn một cách chậm rãi. Bà Xuân lên tiếng:

- Cậu Antony thấy có vừa miệng không?

Thấy anh nhìn như không hiểu, Chiêu Ly giải thích:

- Ý mẹ em muốn hỏi anh thấy món này ngon không đấy.

Anh mỉm cười, gật đầu với bà Xuân:

- Ngon lắm, thưa bà!

Chiêu Dương buột miệng:

- Vậy là anh hết tò mò rồi nhé. Hôm ấy thấy anh vẻ nôn nóng muốn ăn

quá. Tôi biết thế nào anh cũng thích.

- Dương!

Bà Xuân hắng giọng và nhìn cô bằng cái nhìn rắn đẽ. Chiêu Dương hiểu mình bị mắg. Nhưng cô không hiểu mẹ mắg gì, cô ngơ ngác nhìn mẹ:

- Dạ, gì hả mẹ?

- Sao con ăm nói lung tung vậy?

- Nhưng con có nói gì đâu.

- Sao bảo anh Entony nôn nóng muốn ăm. Con nói vậy là không lịch sự nghe không?

- Vậy hả mẹ?

Chiêu Dương liếm môi ngồi im. “Nói vậy có gì quá đâu nhi? Sao mẹ khó thế?” Cô nhìn chị Mai và chị Ly, rồi nhìn ông Xuân. Ba thì cười dễ dăi. Nhưng hai bà chị đáng kính của cô thì rõ ràng đồng tình với mẹ.

Chiêu Dương thở dài. Sao cô nói câu nào ra cũng vô duyên thế?

Chỉ có Entony là bênh vực Chiêu Dương. Anh làm một cử chỉ như khoát tay:

- Không sao đâu, thưa bà. Chiêu Dương rất hồn nhiên và dễ thương đó.

Tôi rất thích nghe cô bé nói chuyện.

Có vậy chứ! Chiêu Dương nhìn Entony một cách phấn khởi. Anh cũng cười lại với cô. Tim cô chột đập loạn xạ trước cái nhìn thân mật ấy. Vẻ mặt cô không còn vẻ láu lĩnh trẻ con nữa mà chột trang nghiêm như người lớn. Hai má cũng chột hồng lên.

Mọi người không ai chú ý đến cô vì bận nói chuyện với Entony. Chiêu Ly bóc vỏ cam đưa Entony một cách ân cần, vẻ săn sóc thân mật ít thấy

ở cô. Chiêu Dương nhìn mọi thứ một cách vui vẻ. Cô cũng thấy hôm nay chị Ly có vẻ dịu dàng. Nhưng không hiểu tại sao. Cô quá hồn nhiên non nớt để nghĩ ra nguyên nhân của nó.

Khi mọi người qua phòng khách, Chiêu Dương lững thững đi theo. Cô ngồi giữa Chiêu Mai và Chiêu Ly, không ngớt nhìn Antony. Anh có cặp mắt màu xanh nước biển, tóc màu nhạt. Antony rất hay cười, cái cười dễ gây cảm tình với người đối diện. Trong mắt Chiêu Dương, anh là người cởi mở nhất mà cô có dịp tiếp xúc, cô chưa thấy ai tuyệt vời hơn Antony cả. Cô chợt thấy mình đã gặp nhân vật Brott ngoài đời. Sao mà hạnh phúc quá. Chỉ có tình yêu mới làm cô thay đổi như vậy.

Chương 2

Chiêu Dương hồi hộp mở cổng, cô dắt xe thật nhẹ vào nhà. Dừng ở cửa, cô cúi xuống tháo giày rồi cũng thật nhẹ đặt xuống gạch như thể chúng có thể vỡ. Hai mắt cô đảo đảo nhìn lên lầu sợ có ai thấy. Đáng diệu cô chẳng khác tên trộm là mấy. Cô rón rén đi lên cầu thang rồi chạy bay vào phòng. Khi biết chắc mình an toàn, cô thở phào nhẹ nhõm.

Cô thay đồ, rồi nhìn đồng hồ. Hơn một giờ. Lần đầu tiên cô đi học về trễ. Rất may mẹ không có nhà. Nếu có thì không hiểu bão táp cấp mấy sẽ cuốn lấy cô. Chắc chết mất.

Chiêu Dương nằm thật nhẹ xuống cạnh Chiêu Mai. Cô không muốn ăn vì không thấy đói. Lúc này Antony cho cô bao nhiêu là kẹo và bánh. Đến nỗi cô đâm ngán khi nghĩ phải ăn một cái gì đó. Thật có năm mơ cũng khó tin chuyện đã xảy ra như vậy. Tan học. cô gặp Antony trên đường. Anh đang đi bộ, trên tay cầm quyển tạp chí. Đúng lúc Chiêu Dương định rẽ qua đường khác thì thấy anh. Cô dừng xe lại. Antony có vẻ rất mừng khi thấy cô. Rõ ràng là thế.

- Cô bé đi học về hả?

- Dạ! Anh Antony đi đâu vậy? bộ sáng nay anh không đi làm hả?

Antony nhún vai:

- Hôm nay tôi không có giờ dạy. Ra đường mua vài tờ báo đọc chơi.

Nhà tôi ở đằng kia, em vào chơi nhé?

- Dạ

Chiêu Dương nói nhỏ và dắt xe đi bên anh. Cô vừa thấy sợ vừa náo nức. Nếu mẹ biết cô về trễ thì thế nào cũng... Chiêu Dương lúc lắc đầu, cố không nghĩ tới nữa. Cô cảm thấy tim đập mạnh vì quá hồi hộp... vì cảm thấy Entony gần gũi quá.

Cô ngồi ở salon, đưa mắt nhìn căn phòng bày trí sang trọng. Trên tường treo vài bức tranh cảnh thiên nhiên. Chiếc kệ chất đầy sách. Chiêu Dương rất muốn xem có tiểu thuyết trên đó không nhưng cô không dám nên đành ngồi im trên ghế, hai tay đặt nhu mì trên đùi.

Entony mở tủ lạnh lấy ra lon coca cola và đĩa bánh chocopie. Anh khui lon coca để trước mặt Chiêu Dương, rồi mở lớp giấy của chiếc bánh, đưa tận tay cô:

- Dương ăn bánh đi.

Chiêu Dương cắn nhẹ lớp chocola phủ trong mặt bánh. Chị Ly rất thích loại bánh này. Còn cô thì không thích lắm... nhưng bây giờ Chiêu Dương thấy nó rất “dễ thương” vì đó là của Entony cho cô.

Anh ngồi đối diện với cô, nhìn cô nhấm nháp bánh. Chợt anh hơi cười:

- Chiêu Dương thích ăn kẹo không?

Không đợi cô trả lời, anh đứng dậy lấy một chiếc kẹo đặt trước mặt cô.

Chiêu Dương đón lấy chiếc kẹo trên tay anh. Cô không thấy Entony tiếp cô như tiếp một cô khách bé con, chỉ toàn bánh và kẹo. Cô nhìn anh một cách tò mò:

- Thế ba mẹ anh có ở đây không?

- Không, chỉ có mình anh.

- Họ ở bên Pháp à?

Entony lặng lẽ gật đầu, mắt vẫn không ngừng quan sát cô. Chiêu

Dương nhìn anh tỏ vẻ thông cảm:

- Ở một mình chắc buồn lắm nhỉ? Có khi nào anh thấy nhớ nhà không?

- Thỉnh thoảng.

- Thỉnh thoảng thôi à? – Cô chép miệng – Còn tôi thì chưa bao giờ đi xa nhà. Không biết như vậy là vui hay buồn nữa. Nhưng nhiều lúc tôi cũng muốn được đi xa lắm.

- Chi vậy?

Chiêu Dương hơi nheo mắt ra chiều nghĩ ngợi:

- Tôi nghĩ ở một mình chắc sướng lắm, tự do tối đa, muốn làm gì thì làm, đi chơi tới bến luôn, đi chừng nào chán thì thôi. Chẳng sợ ai mắng

cả.

- Chiêu Dương thích đi chơi lắm à?

- Vâng.

- Vậy sao không đi, có ai cấm đâu.

Chiêu Dương thở dài:

- Có đấy. Tại anh không biết chứ chẳng khi nào mẹ tôi cho tôi đi chơi. Mẹ tôi bảo khi nào lớn như chị mai và chị Ly mới được tự do muốn đi đâu thì đi.

Cô đếm đếm ngón tay, rầu rĩ:

- Còn những sáu năm. Ôi, lâu kinh khủng.

Entony tỏ vẻ thông cảm:

- Vậy khi nào ở viện tổ chức văn nghệ anh sẽ bảo Chiêu Ly cho cô bé đến xem. Chịu không?

- Chịu chứ, chịu gấp. Sao anh tốt thế?

Entony không trả lời, nói tiếp:

- Ngày mai Chiêu Dương có rảnh không? đến đây chơi.

- Tôi rảnh lắm. Chỉ sợ mẹ không cho thôi.

- Thì đi học về rồi ghé.

Chiêu Dương ngồi im suy nghĩ. Không để cô phân vân, Entony nói tiếp:

- Nếu không thích đến đây, anh sẽ đưa bé đi chơi ở đâu đó, chịu không?

Anh rất thích đưa Chiêu Dương đi chơi. Vì ở đây anh cũng không có bạn.

Cô thì thầm:

- Tội nghiệp anh quá, như vậy buồn lắm.

Entony nghe được. Anh phì cười gật đầu:

- Đúng rồi, buồn lắm.

Anh chợt nhìn đồng hồ:

- Bây giờ cô bé về đi, lần đầu tiên không nên đi chơi lâu quá. Mai lại đến đây nghe? Anh chờ.

- Dạ!

Rất tự nhiên, Entony cầm tay Chiêu Dương, đặt vào nắm kẹo. Cô run lên vì sự va chạm nhẹ nhàng đó, mặt cô đỏ hồng lên. Entony nhìn về bối rối của cô. Một nụ cười thoáng nở trên môi anh:

- Chiêu Dương thật là dễ thương.

Câu nói dịu dàng của anh làm cô thấy lao đao, chông chênh như say rượu và sung sướng. Vì Entony cũng thích gặp cô.

Suốt trên đường về nhà, cô chỉ nghĩ về anh, về những cử chỉ thân mật, ân cần cùng câu nói làm cô ngập tràn hạnh phúc. Thứ hạnh phúc mới mẻ, xa lạ mà trước đây cô không hề cảm thấy.

Chiêu Dương ôm chiếc gối vào lòng. Mơ màng nhìn ra cửa sổ. Cô không hay mình đang cười một mình.

Nằm bên cạnh, Chiêu mai chợt chợt mình thức dậy, cô nằm im nhìn Chiêu Dương:

- Lúc trưa em đi đâu vậy? Đi đâu mà tới một giờ chưa về. Mẹ mà ở nhà là có chuyện cho coi.

Thấy Chiêu Dương nằm im, cô hỏi tới:

- Trốn đi chơi phải không? Nói thật đi. Chị giấu mẹ cho. Đi chơi ở đâu?

Chiêu Dương nói nhỏ:

- Em không đi chơi. Em gặp Antony, anh ấy rủ em đến nhà chơi.

- Vậy hả?

Không kèm được cảm giác sung sướng, Chiêu Dương thủ thủ tâm sự:

- Chị có thích anh Antony không hả chị Mai?

- Antony hả? Cũng được, dễ mến.

Chiêu Dương ngồi bật dậy, mắt cô sáng long lanh:

- Còn em thì thích lắm. Chị biết không, lúc nãy anh ấy bảo em đến nhà chơi, và còn rủ em đi chơi mấy nơi khác nữa. Từ hôm gặp anh ấy đến giờ em hay nghĩ về anh lắm. Em thấy...

Mắt Chiêu Mai mở to, kinh hoàng:

- Em yêu Antony hả Dương? Có không?

Chiêu Dương lúng túng nằm im, mặt cô đỏ như gấc. Cô chưa quen với từ “yêu”. Nó có vẻ người lớn quá... nhưng xét kỹ ra thì đúng là như vậy.

Chiêu Mai nhắc lại:

- Có không, nói thật với chị đi!

Chiêu Dương mắc cỡ úp mặt trong gối. Rồi cô cười rụt rè:

- Chị đừng cười em nghe. Em lớn rồi chứ bộ. Em 18 tuổi rồi à.

- Đây không phải là chuyện lớn nhỏ. Nhưng em không được làm như vậy.

- Sao vậy chị Mai?

- Chị nói không được. Nhưng chị cấm em không được đến nhà Antony, không được đi chơi và cũng không được nghĩ đến chuyện yêu đương.

Chiêu Dương bướng bỉnh:

- Sao vậy, em lớn rồi mà.

Chiêu Mai thở dài:

- Em có biết thứ bảy trước Chiêu Ly đưa Antony về nhà làm chi không?
- Về chơi, và đãi ăn canh chua.
- Em nghĩ đơn giản vậy thôi hả?
- Thế còn chuyện gì nữa. Chị với chị Ly cũng hay đưa bạn bè về nhà vậy.
- Nhưng Antony thì khác.
- Khác gì kia?

Chiêu Mai nhìn Chiêu Dương, kinh ngạc vì sự hồn nhiên của cô em. Trời ơi, thơ ngây đến ngu ngốc. Chiêu Dương không biết nhận xét gì cả sao?

Vậy thì cô cũng không nên phá vỡ thế giới trong suốt của Chiêu Dương. Cô không muốn nhìn cô bé nhỏ của mình đau khổ, ngỡ ngàng. Tính cô quá nhạy cảm, tế nhị. Phải để hai chị em trở thành thù nghịch nhau thì thật là kinh khủng. Biết chuyện này Chiêu Ly sẽ phản ứng ra sao? Trong nhà Chiêu Ly dữ dằn nhất, sắc sảo nhất. Cô không muốn Chiêu Dương bị hắt hủi.

Chiêu Mai thở dài:

- Em còn phải thi đại học. Vướng vào chuyện tình cảm không học được đâu Dương ạ. Chị với chị Ly đâu có yêu sớm vậy. Dương không sợ mẹ la sao?

Chiêu Dương thì thầm:

- Thì chị đừng nói với mẹ. Chuyện này chỉ có hai chị em mình biết thôi. Biết khó mà thuyết phục được Chiêu Dương, Chiêu Mai chuyển hướng:
- Chị thấy Antony thường quá. Đâu có xứng với em.
- Không phải thế, không phải. Chị không hiểu gì hết. Anh ấy tuyệt vời lắm, nói chuyện rồi chị sẽ thấy anh rất hay.
- Hay chỗ nào?

Chiêu Dương đáp ứng. Cô chỉ thần tượng Antony, còn nhận xét về tính cách thì cô chưa hiểu và cũng không sâu sắc để thấy điều đó. Cô cũng không hiểu mình chỉ yêu Antony bằng tưởng tượng của chính mình hơn là cảm nhận cái hay ở anh.

Chiêu Mai cũng hiểu điều đó. Cô cười khinh miệt:

- Tính Antony nông cạn lắm. Con trai gì mà hay cười ngớ ngẩn. Dở ẹt.
- Vậy mà ngớ ngẩn gì. Em thấy anh cười dễ mến thấy mồ.
- Tại em còn nhỏ nên thấy nó hay. Chứ con trai là phải trầm tĩnh, sâu sắc. Antony không tài cán gì cả. Hay chỗ nào?

Chiêu Dương nhìn Chiêu Mai, mặt cau có vì phật ý. Cô thấy ghét cả chị Mai, vì chị đã chê thân tượng của cô. Làm sao cô hiểu được Chiêu Mai phải vận dụng đủ mảnh khoe để thuyết phục cô. Cô giận dỗi ngồi dậy:

- Chị không biết gì cả. Em đã nói là Antony rất hay. Chị tiếp xúc đi rồi biết.

- Chị đã tiếp xúc rồi nhưng không thấy anh ta có gì hay cả.

- Vâng, vâng! Trên đời này ai cũng dở cả. Chỉ có anh Quân của chị là hay thôi – Chiêu Dương nói hấp tấp.

Chiêu Mai quay mặt đi nơi khác:

- Chị cản là vì em thôi, chị không muốn em phải đau khổ.

- Em không hiểu tại sao yêu Antony lại khổ. Mà nếu có như vậy em cũng chịu được.

- Em có biết khổ là sao chưa, Dương?

Làm sao Chiêu Dương biết được. Cô cũng không hiểu khổ là thế nào. Cô chỉ thấy rất bức vì bị cản, vì chị Mai dám chê Antony của cô. Cô vung tay:

- Em không biết. Nhưng khổ em cũng chịu được. Chị có thấy ai yêu nhau mà không khổ đâu.

Chiêu Mai quay phắt lại nhìn cô chăm chú:

- Em biết cái gì mà nói vậy? Ai khổ đâu?

- Chị xem phim nhiều thì biết. Như Roméo và Juliette đó. Còn chết vì nhau nữa mà. – Cô nói một cách hãnh diện – Em hiểu tình cảm nhiều hơn chị tưởng đấy. Em không còn trẻ con đâu.

Chiêu Mai lắc đầu ngán ngẩm:

- Phim là khác. Ngoài đời càng khác xa. Nó trần trụi chứ không đẹp như em tưởng đâu.

A, về khoản này chị Mai không nói hơn cô được đâu. Cô mới vừa học xong phần lý luận văn học mà. Cô sẽ nói để chị ấy phải thấy cô có lý...

Chiêu Dương cong mồm lên:

- Chị không hiểu gì hết. Phim ảnh là nghệ thuật, mà nghệ thuật lại bắt nguồn từ cuộc sống và phản ánh trung thực cuộc sống. Chị hiểu chưa?

- Con nít mà bày đặt lên lớp, mà nói chuyện không ăn nhập gì cả. Toàn chuyện vớ vẩn. Chị không cãi với em đâu.

“Bởi vì chị cãi đâu qua nổi em.” Chiêu Dương thích thú nghĩ thầm. Cô rất tự hào vì mình nói năng như người lớn. Nhưng Chiêu Mai đã phán một câu làm cô cụt hứng:

- Em chỉ nói được chuyện sách vở chứ không hiểu biết gì cả. Bỏ tư

tưởng mình đã lớn đi. Còn nữa, nếu em không muốn khổ thì phải nghe chị. Tuyệt đối từ nay về sau không được đến nhà Antony nữa, cũng không được đi chơi với anh ta. Nghe chưa?

Thấy Chiêu Dương ngồi im, Chiêu Mai nói dứt khoát:

- Antony không phải người tốt đâu. Còn nếu em cãi chị, chị sẽ nói với mẹ.

Chiêu Dương không trả lời. Cô cảm thấy hối hận. Tưởng chị Mai sẽ thông cảm và là người cô có thể nói tất cả. Ai ngờ chị ấy... Biết vậy cô đừng kể.

Mai một cô sẽ giữ bí mật tuyệt đối với mọi người. Cô có phải trẻ con đâu mà làm gì cũng bị cấm chứ.

Hôm sau tan học, Chiêu Dương đến nhà Antony. Anh có vẻ thú vị khi thấy cô. Vẫn ngồi ở chỗ hôm qua cô đã ngồi. Chiêu Dương cầm lon coca trên tay. Mặt cúi gằm vì sợ. Antony nhìn cô chăm chú:

- Cô bé có chuyện gì vậy?

Chiêu Dương ngược lên:

- Hôm qua chị Mai bảo tôi không được đến đây nữa. Chị ấy sẽ mách với mẹ tôi – Cô thì thảo – Tôi sợ quá. Nhưng không hiểu sao tôi lại cứ đến đây.

Antony lặng thinh nhìn cô, rồi dịu dàng:

- Tại sao chị em không muốn em quen với tôi?

- Chị ấy bảo tôi còn nhỏ, phải lo học.

Cặp mắt xanh của Antony ánh lên một vẻ gì đó mà Chiêu Dương không sao hiểu được. Anh thở nhẹ:

- Còn lý do gì nữa không?

- Chỉ có vậy thôi.

- Chỉ có bao nhiêu đó thôi à?

- Vâng.

Chiêu Dương giấu kín chuyện chị Mai bảo Antony không tốt. Cô sợ anh ghét Chiêu Mai, cô cũng không hiểu tại sao mình sợ như vậy. Cô nói nhỏ:

- Anh đừng kể với chị Mai là tôi đến đây nhé. Cả chị Ly nữa. Thế anh với chị Ly tôi có thân nhau không?

Antony điềm tĩnh:

- Không thân lắm, đồng nghiệp thì biết nhau vậy thôi.

- Vậy anh đừng kể gì nhé.

- Tại sao tôi phải kể nếu em không muốn?

Chiêu Dương cảm thấy yên tâm. Cô nhìn đồng hồ rồi đứng dậy:

- Bây giờ tôi phải về kèo chị Mai biết.

Cô ôm cặp đứng lên. Antony cũng đứng dậy. Đến gần cửa, anh giữ Chiêu Dương lại:

- Mai một em có đến nữa không?

Anh cúi xuống nhìn cô và vén những sợi tóc trên trán cô. Cử chỉ đó làm Chiêu Dương hồi hộp đến nghẹt thở. Cô dựa vào tường, Antony đối diện với cô. Quá gần gũi, đến nỗi Chiêu Dương cảm thấy cả hơi thở của anh. Antony nói thật nhỏ, gần như thì thầm:

- Nếu từ đây về sau không gặp em tôi sẽ buồn lắm. Đừng tránh mặt tôi nghe Chiêu Dương!

- Vâng... tôi sẽ không tránh.

Chiêu Dương trả lời. Mắt như sụp xuống vì sợ hãi, vì xúc động. Trời ơi! Antony ở gần cô quá. Từ đó tới giờ chưa có người con trai nào thân mật kiểu như Antony. Chiêu Dương cảm thấy mình đang ở thế giới nào khác. Đầu óc cô lung linh những hình ảnh đầy lãng mạn. Cô liên tưởng tới cảnh Roméo và Juliette đang chia tay nhau ở cầu thang, trong vườn nhà Juliette. Ôi, thật tuyệt, lãng mạn đến tuyệt đỉnh... Và cô xúc động đến run rẩy.

Antony chợt nói thật nhẹ nhàng, như một hơi thở:

- Em về đi, đừng để chị em nghi ngờ.

Chiêu Dương chớp mắt. Bị kéo về thực tại cô hơi ngơ ngác một chút.

Đến khi Antony nhắc lại lần nữa cô mới hiểu.

Antony dắt xe ra cổng cho cô. Chiêu Dương nói lí nhí:

- Tôi về.

- Mai tôi đến trường đón em nghe Chiêu Dương?

- Dạ!

Cô đạp xe thật chậm, có cảm tưởng đường phố là của thế giới khác, xa tít tắp. Chỉ có cô và Antony là đang sống riêng trong cõi đời mộng mơ. Sự cảm đoán của Chiêu Mai vô tình làm cho cô thấy tình yêu của mình có vẻ ngang trái, khổ đau, nhuốm màu sầu tư của thế kỷ 18. Mà rơi vào mơ mộng rồi thì cô không thể sống thực được nữa.

Cô về nhà chỉ hơi trễ một tí. Buổi trưa bên bàn ăn, Chiêu Mai kín đáo theo dõi những cử chỉ của cô. Nhưng vẻ mặt cô không có gì đáng nghi ngờ. Chiêu Mai cảm thấy hơi yên tâm. Cô nghĩ Chiêu Dương đã sợ. Từ nhỏ tới giờ, Chiêu Dương vốn rất ngoan và rất sợ mẹ. Chuyện mơ mộng trẻ con không thể gọi là tình yêu được.

Buổi chiều thấy Chiêu Dương học bài ngoan ngoãn như mọi ngày, Chiêu Mai cảm thấy không còn lo lắng gì nữa. Và lại cô có cả một nỗi lo buồn. Cô không còn quan tâm đến Chiêu Dương nữa. Và cũng không có ý định kể với bà Xuân. Thậm chí nhớ lại những lời đe dọa Chiêu Dương, cô thấy mình rất tức cười

Chương 3

Chiêu Dương đi thơ thẩn trong phòng, hết lục lợi áo quần của Chiêu Mai lại ngắm nghía những chiếc áo cưới treo trên tường. Ngày mai là đám cưới của Chiêu Mai. Từ chiều đến giờ họ hàng đến thật đông. Buổi chiều cô đùa giỡn với mấy đứa trẻ dưới sân. Đến tối chẳng biết làm gì, cô quanh quẩn bên Chiêu Mai, tò mò nghịch đồ nữ trang của cô dâu.

Tối nay Chiêu Dương không ngủ sớm vì nhà đông quá, cô nôn nao không ngủ được. Đến khuya mọi người mệt mỏi đi nằm. Chỉ còn ba chị em cô thức trong phòng. Chiêu Ly móc áo vào tủ, nhìn Chiêu Dương:

- Mai em mặc bộ này nghe?

- Dạ!

Chiêu Dương nhìn bộ đồ chị Ly chuẩn bị cho cô. Bộ áo thật đẹp và quý phái. Tính Chiêu Ly rất hình thức, Cô muốn mọi người trong gia đình phải lòng lấy, cao sang. Cô rất tự hào về vẻ sang trọng của gia đình. Những dịp thế này cô càng khe khắt với Chiêu Dương hơn. Nhất nhất từ đôi giày đến chiếc kẹp của Chiêu Dương đều do cô lo. Chiêu Ly không tin tưởng thẩm mỹ cô em út mình cho lắm.

Và Chiêu Dương hớn hờ vì ngày vui của gia đình, và vì thích mặc áo đẹp trước Entony, nên cô không phản đối vì phải ăn mặc rực rỡ nữa. Cô vui vẻ ngắm nghía bộ đồ và để mặc Chiêu Ly thoa kem lên mặt mình, Chiêu Ly bảo làm thế sẽ ăn phần hơn.

Chiêu Mai đã xếp xong đồ vào va li. Cô ngồi yên cho Chiêu Ly tía lại hàng lông mày. Bà Xuân chọt đẩy nhẹ cửa vào. Thấy Chiêu Ly còn thức, bà hơi cau mặt:

- Con chưa đi ngủ? Phá gì đó?

Chiêu Ly lên tiếng:

- Ngày vui mà, mẹ cho nó thức chơi với chị Mai cho vui.

- Bây giờ thức rồi sáng lại ngủ gà ngủ gật cho xem.

Nói vậy nhưng bà không để ý tới Chiêu Dương nữa. Bà ngồi xuống bên

cạnh Chiêu Mai, bắt đầu mở hộp nữ trang. Chiêu Dương tò mò bước lại xem:

- Í, đẹp quá! mẹ mua hồi nào vậy?

Cô nói và cầm chiếc vòng nạm cẩm thạch lên, ngắm nghía, xuýt xoa:

- Đẹp quá hà. Cho con một chiếc đi mẹ?

- Đừng lộn xộn, Dương!

Bà Xuân nói và lấy chiếc vòng trên tay cô, đeo vào tay Chiêu Mai. Rồi bà thận trọng quàng sợi dây chuyền vào cổ cô. Chiêu Dương nhìn sợi dây chuyền trên cổ Chiêu Mai, nó khá to và chiếc nhẫn bằng vàng nom thật bề thế. Cô chép miệng lắc đầu:

- Xấu quá mẹ ơi, dây chuyền phải mỏng manh mới đẹp.

- Đây là đồ đám cưới, phải làm coi cho được, con hiểu không?

- Con thấy xấu thấy mờ.

Chiêu Ly chen vào:

- Nhưng mà nó nhiều vàng. Làm vậy để người ta đừng chê ít. Hiểu chưa ngọc?

- Vậy hả?

Chiêu Dương ngơ ngẩn ngồi im. Cô thấy người lớn sao phức tạp quá. Với cô, chỉ cần đẹp là đủ. Nhưng mẹ và mấy chị làm như vậy thì chắc là cần thiết phải vậy. Cô không dám có ý kiến, sợ bị mắng là ngốc.

Chiêu Mai mân mê những miếng vàng trên tay, nói khẽ:

- Mẹ cho con nhiều quá. Không cần thiết đâu mẹ. Rồi mai một tới Chiêu Ly, làm sao mẹ lo nổi. Nhà mình bây giờ đâu phải như lúc trước, mẹ đừng...

Chiêu Ly ngắt lời:

- Như hay không gì cũng vậy. Càng khó khăn mình càng phải che mắt thiên hạ. Chị cứ nhận đi, đừng để bên anh Quân biết hoàn cảnh thực của gia đình mình.

Im lặng một lát, cô nhếch môi:

- Mấy nhỏ em anh Quân cũng soi mói lắm. Biết mình suy sụp nó khinh chịu không nổi đâu.

Chiêu Dương ngẩn ngơ nhìn Chiêu Ly. Mặt Chiêu Ly hơi ngẩng lên, thách thức. Đôi môi xinh đẹp mím lại, vừa cay đắng, vừa hận đời, vừa khinh miệt... Chiêu Dương thấy ngỡ ngàng vô cùng. Lần đầu tiên cô thấy chị mình như vậy.

Cô quay qua nhìn Chiêu Mai. Cả chị Mai cũng không vui. Chị ấy có vẻ buồn rầu một cách kỳ lạ. Mẹ cũng trầm ngâm, mặt buồn so. Sao kỳ

vậy?

Cô nhìn hết người này đến người kia, mặt ngơ ngác. Nhưng không ai để ý đến cô. Chiêu Ly đến tủ của mình lấy ra một chiếc hộp, đặt trước mặt Chiêu Mai:

- Em tặng chị nè. Chị đeo luôn đi.

Chiêu Mai mở nắp hộp, khẽ thốt lên một tiếng kinh ngạc:

- Tiền đâu mà em mua nhiều vậy Ly?

Đó là một chiếc nhẫn kim cương, chiếc vòng cẩm thạch và thêm sợi dây chuyền cũng to như lúc nãy của mẹ. Chiêu Dương không nén được, cầm lên ngắm nghía:

- Nhẫn gì mà to quá, em không thấy đẹp tí nào.

Chiêu Ly lừ mắt nhìn. Cô vội im bặt vì nhận ra mình ăn nói linh tinh.

Chiêu Mai cúi mặt nói nhỏ:

- Xem như chị mượn của em. Mai một tới phiên em chị trả lại.

- Không cần đâu. Chị cứ giữ luôn đi. Em biết cách xoay xở mà.

Cô cười nhạt:

- Mình càng hình thức thì người ta càng mê mình. Chị đừng lo cho em.

Miễn là chị đừng để nhà anh Quân biết mình xuống dốc là đủ rồi.

Chiêu Dương ngồi im ngắm nghía. Đến giờ cô mới thấy mình không có quà cho chị Mai. Chị Ly chu đáo thật. Còn cô thì không nghĩ ra điều mình phải làm. Cô nhớ lại những thứ mình đã có... Chỉ toàn là sách vở, giày dép, kẹp nơ. Không biết phải tặng gì bây giờ. Chợt nhớ ra, cô chạy lại tủ lấy chiếc áo ngủ mẹ mới mua cho cô tuần trước:

- Em tặng chị cái này được không chị Mai, em chưa mặc lần nào hết.

Chị lấy đi nghe!

Chiêu Mai âu yếm nhìn cô, có vẻ cảm động:

- Thôi, em mặc đi, chị có nhiều rồi.

- Nhưng em muốn tặng chị, lấy đi mà.

Nói xong cô mở vali Chiêu Mai, đặt chiếc áo ngủ vào rồi vui vẻ đóng nắp lại. Cử chỉ của cô làm mọi người mỉm cười. Nhưng chỉ một lát ai cũng có vẻ trầm ngâm suy nghĩ chuyện gì đó. Chiêu Dương thắc mắc nhìn mọi người. Cô cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra trong gia đình mà không ai muốn nói với cô. Chuyện gì vậy nhỉ?

Cô còn nghĩ ngợi rất lâu, đến tận lúc lên giường nằm. Áp mặt vào gối, cô nhớ lại những gì chị Ly nói với chị Mai... Nhà mình suy sụp. Suy sụp gì nhỉ? Trong khi cô thấy mọi việc vẫn bình thường và ai cũng vui vẻ... hình như có chuyện gì đó không ổn.. Cô nghĩ lơ mơ và ngủ thiếp

đi.

Hôm sau Chiêu Dương dậy thật trễ. Trong nhà ồn ào tấp nập người. Phòng của cô đầy người. Những người chị họ đang trang điểm chuẩn bị đón khách. Ai cũng cười cười nói nói đùa giỡn còn Chiêu Dương thì vẫn ngủ say sưa. Chiêu Mai ngồi trước bàn phấn cho thợ làm đầu. Cô nhìn đồng hồ rồi quay qua Chiêu Ly lúc này đang đánh phấn:

- Gọi nó dậy đi Ly! Cho nó ăn sáng rồi còn thay đồ nữa.

Chiêu Ly vẫn không ngừng đánh phấn, cười mỉm:

- Kệ, để nó ngủ chút nữa đi. Tối qua cô nàng thức khuya dữ. Thử xem nó ngủ đến đâu.

Chiêu Mai sốt ruột:

- Coi chừng không kịp giờ đó. Một lát bận tiếp khách rồi ai lo cho nó.

Mỹ Vân, cô con gái thứ hai của dì Năm lên tiếng:

- Cô út nhà này vô tư dữ. Đám cưới chị mình mà ngủ “mút mùa” luôn. Đúng là tiểu thư.

Cô bước qua giường,捏o mũi Chiêu Dương:

- Dậy đi công nương! Biết mấy giờ rồi không? Dậy dùm đi nè. Khổ quá!

Các cô xúm lại giường Chiêu Dương, cười rúc rích. Đợi đến chiếc mũi đỏ lên vì bị捏o, Chiêu Dương mới giật mình mở mắt. Cô ngơ ngác nhìn mọi người một lát rồi chợt cười phá lên:

- Trời ơi, sao không ai gọi em hết vậy? Sao hôm nay em ngủ trưa thế nhỉ?

- Chu choa, cuối cùng thì công chúa cũng thức.

- Đúng là công nương.

- Công chúa ngủ đẹp dễ sợ!

- Làm ơn sửa soạn dậy đi công chúa thân mến!

Chiêu Dương nhảy vèo xuống giường, lững thững đến bên Chiêu Mai, ngắm nghía, xuýt xoa:

- Đẹp quá! Chị làm cô dâu nhìn đẹp dễ sợ.

Cô táy máy gỡ chiếc vòng hoa trên tóc Chiêu Mai xem người thợ gắn nó lên bằng cách nào. Chiêu Ly cau mày:

- Đừng phá nữa Dương! Xuống ăn sáng rồi lên chị làm mặt cho. Nhanh lên!

Chiêu Dương chạy thoăn thoắt xuống cầu thang. Nhà dưới đang lao xao chuẩn bị bàn và ly tách. Cảnh tấp nập làm cô thấy náo nức hẳn lên. Đây là lần đầu tiên nhà cô có nhiều khách như vậy, không vui sao được.

Khi cô trở lên mọi người đang vây quanh Chiêu Mai, ngắm nghía. Chiêu Dương cũng sững sờ nhìn chị. Trong bộ áo cưới, Chiêu Mai đẹp lạ lùng. Cô không phân tích vẻ đẹp đó, chỉ mê mải đứng nhìn.

Chiêu Ly kéo tay cô:

- Đừng có nhìn như ngáo vậy. Ngồi xuống chị làm tóc này.

Chiêu Dương ngoan ngoãn ngồi xuống, ngắm vẻ mặt mình trong gương. Cô khẽ liếc nhìn chị Ly và thở dài khi thấy mặt mình non nớt quá. Đã vậy Chiêu Ly còn thắt cho cô chiếc bím rồi vắn lên cao. Y hệt trẻ con. Cô công nhận như thế là đẹp. Rất hợp với cô. Nhưng lại không ra vẻ người lớn chút nào.

Ở dưới nhà, khách đã đến. Thật đông. Hầu như mọi người đều quay lại nhìn ba chị em cô bước xuống cầu thang. Chiêu Mai thùy mị dịu dàng. Chiêu Ly sắc sảo quý phái. Và Chiêu Dương ngây thơ thánh thiện. Mắt Chiêu Dương sáng lên khi thấy Entony. Anh đang nói chuyện với người bên cạnh, hơi gật đầu khi thấy cái nhìn của cô... Và lại tiếp tục nói chuyện.

Chiêu Dương phát khóc lên vì cử chỉ xa lạ của anh. Khi cô đi theo cô dâu và chú rể đến bàn, Entony hầu như không nhìn đến cô, không tỏ vẻ gì là thân thiện như mỗi lần gặp cô. Anh như tránh cả Chiêu Ly, nhưng Chiêu Dương không nhận ra điều đó.

Mọi người đều bận rộn tiếp khách nên không nhận ra vẻ hờn giận của Chiêu Dương. Khi Entony ra về, cô bỏ lên phòng ngồi một mình. Thật lâu mới xuống nhà với chiếc mũi đỏ hoe. Cô bỗng thấy mất hứng vì thái độ của Entony và tiếp khách với vẻ uể oải.

Rồi khách khứa ra về. Xong đám cưới, trong nhà bỗng trở nên vắng lặng, cộng với sự buồn vắng Chiêu Mai. Chiêu Dương nằm một mình trong phòng ủ rũ. Cô giận Entony nên không thèm gọi điện cho anh. Vậy mà buổi trưa cô tan học, Entony đón cô ở cổng trường. Anh cười dịu dàng khi thấy vẻ mặt giận dỗi của cô, như đã đoán trước chuyện sẽ xảy ra.

- Giận anh hả, Chiêu Dương?

- Không thèm giận.

Rất tự nhiên, Entony dắt xe cho cô như không có chuyện gì xảy ra:

- Đến nhà anh đi? Giận chuyện gì thì anh sẽ giải thích cho em.

Chiêu Dương phụng phịu định giằng xe ra. Nhưng thấy mấy nhỏ bạn trong lớp nhìn, cô lại thôi và ngoan ngoãn đi bên anh.

Vẫn cái cách tiếp khách trẻ con, Entony mang ra cho cô bánh và nước

ngọt. Nhưng Chiêu Dương quay đi, không thềm nhận ly nước trên tay anh. Entony đặt ly xuống bàn, bật cười:

- Sao vậy Dương? Giận anh chuyện gì?

- Tự anh biết lấy.

Entony khẽ nhún vai:

- Anh không biết thật mà.

Anh đặt cô ngồi lên chân mình. Chiêu Dương không phản đối, nhưng nói như ầm ục:

- Ai bảo anh làm mặt lạ với em.

Entony không hiểu:

- “Làm mặt lạ” là sao?

Đang tức muốn chết, Chiêu Dương cũng phải phì cười, giải thích:

- Nghĩa là anh không nhìn và không nói chuyện với em hôm đám cưới ấy đấy.

Giải thích xong cô thấy nguôi giận chút ít nhưng vẫn không thềm cười.

Entony gật đầu như đã hiểu:

- Em giận như vậy là không đúng cô bé ạ.

- Như vậy mà anh còn bảo là không đúng hả? Anh biết hôm đó em tức anh lắm không? Thế mà em đã chờ anh suốt cả buổi, thật uổng công.

- Vậy em muốn anh nói gì và làm sao?

Chiêu Dương ngắc ngứ:

- Em không biết... Nhưng anh không nhìn thì em giận.

Entony mỉm cười:

- Lúc đó người ta đông quá. Nếu anh nói chuyện riêng với em mãi, người ta sẽ bảo anh bất lịch sự, em hiểu không?

Và anh cúi xuống môi cô. Lần đầu tiên anh hôn cô. Cái hôn nhẹ nhàng, mơn man. Anh nói nhỏ khi cảm nhận đôi môi cứng nhắc của cô:

- Từ hồi nào tới giờ em chưa biết hôn phải không?

Chiêu Dương sợ đến quên cả thở, cô lắp bắp:

- Vâng... tôi không biết như vậy là...

- Em ngây thơ và đáng yêu quá. Em khác Chiêu Ly ...

Entony ngừng bật, nhìn cô. Nhưng Chiêu Dương đang trong tâm trạng ngây ngất nên không để ý câu nói của anh. Cô giấu mặt trên vai anh.

Vừa sợ hãi vừa ngây ngất bởi những nụ hôn cuồng nhiệt. Cuối cùng,

Entony buông ra:

- Anh yêu em, Chiêu Dương ạ! Rất yêu! Anh cũng không ngờ lại yêu em như vậy.

Chiêu Dương ngo ngắ nhìn anh:

- Vậy hả? Nhưng sao anh bảo “Không ngờ”? Thế anh không muốn yêu em à?

Entony nhìn ra cửa sổ, như tránh cái nhìn của cô. Anh không ngờ Chiêu Dương thông minh như vậy.

Entony nói khỏá lắp:

- Anh không nghĩ vậy đâu... Sau này em sẽ hiểu rõ về anh hơn.

- Chuyện gì thế?

Nhưng Entony đã đứng dậy đi về phía tủ lạnh. Chiêu Dương vùng vằng:

- Lại đem kẹo cho em chứ gì. Em không chịu vậy đâu, em không phải là trẻ con.

- Chính vì vậy mà em dễ thương.

- Nhưng em không thích như vậy. Anh cho em là con nít nên muốn giấu em chứ gì. Em biết mà. Rõ ràng là anh muốn giấu chuyện gì đó.

Entony ngồi xuống trước mặt cô, đăm chiêu:

- Không có gì quan trọng hết, em chịu chưa? Là anh chỉ đùa vậy thôi.

- Đùa sao anh không cười?

- Sẵn sàng.

Nói xong, Entony cố ý cười thật lớn. Chiêu Dương cũng mỉm cười theo, chuyện thắc mắc đã bay khỏi tâm trí cô. Cô thấy vui vẻ trở lại vì không còn giận Entony nữa, cũng không nhận ra Entony thờ nhẹ vì không bị cô thắc mắc những chuyện anh cố giấu.

Kéo Chiêu Dương vào lòng, anh mãi miết hôn lên mặt cô. Chiêu Dương vòng tay ôm cổ anh. Cô thấy sung sướng và yêu Entony một cách sôi nổi.

Chương 4

Chiêu Dương dựng xe trước cổng, bước tới bấm chuông rồi đứng chờ.

Năm phút sau, Thu Uyên xuất hiện ở cửa, kinh ngạc:

- Ủa Dương hả? Thật khó tin bỏ đến thăm tui. Vô đây!

- Nhà bỏ có ai không?

- Dĩ nhiên là có ... tui.

- Vô duyên!

Chiêu Dương nói và lườm Thu Uyên một cái. Cô dắt xe vào sân:

- Bỏ chép câu hỏi ôn thi chưa? rồi phải không? Soạn câu trả lời chưa?

- Rồi, bốn câu.
- Cho mượn chép với.
- Hừm... Như vậy mới chịu đến đây chứ gì? Xí!

Chiêu Dương cười cầu hòa:

- Chứ bỏ thấy tui tới nhà ai không? Lúc này năn nỉ cả buổi mẹ tui mới cho đi đấy.

- Con cứng dũ. Tiểu thư có khác.

Chiêu Dương theo Thu Uyên lên lầu.

- Phòng tui này, vô đây! Mới mượn được cuộn băng này hay lắm, để tui bật bỏ nghe.

Rồi cô mở cassette. Tiếng nhạc nổi lên. Du dương và dịu dặt. Cô quay lại nhìn Chiêu Dương đang ngắm nghía mấy bức tranh trên tường:

- Hay không?

Chiêu Dương quay lại:

- Hay! Nhưng băng này tui có rồi, nghe muốn nhão luôn.

- Vậy hả?

Thu Uyên thất vọng tắt máy, cô không có gì để khoe nữa. Chiêu Dương vẫn chấp tay, mắt dán vào mấy bức tranh:

- Ai vẽ đẹp thế?

- Của anh bạn tặng tui đấy.

- Đẹp quá há. Tui thích tranh vẽ búp bê lắm. Con búp bê này ngộ quá.

Cái mũi giống trái cà. Thật dễ thương.

- Thật không, đẹp thật không?

- Thật mà.

Mắt Thu Uyên sáng lên, có vẻ sung sướng như hãnh diện về anh bạn nào đó của cô. Cô đi ra cửa, Chiêu Dương ngạc nhiên:

- Đi đâu vậy?

- Lấy bánh ăn.

Nói rồi Thu Uyên khép cửa lại, biến mất. Chiêu Dương ngắm tranh chán, cô đến cửa sổ nhìn vợ vẫn xuống dưới.

Chợt cô “á” lên một tiếng, nhắm kín mắt lại và ngồi phịch xuống ghế, tay chặn ngực. Cái điều nhìn thấy làm cô muốn đứng tim. Ngay dưới ngôi nhà đối diện với nhà Thu Uyên, một khung cửa sổ mở cửa thả cho thấy hai người trên giường. Họ mặc trang phục của Adam Eva. Họ chẳng bận tâm đến khung cửa sổ cô đang đứng. Trời ơi! Sao mà cầu thả thế, kinh dị quá!

Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên cô thấy cảnh tượng khủng khiếp

này.

Thu Uyên đi vào, trên tay là đĩa trái cây:

- Bỏ làm sao vậy?

Vẫn còn đưa tay chặn ngực, Chiêu Dương chỉ cửa sổ phía dưới:

- Lúc nãy tui thấy có hai người đang... đang...

Thu Uyên cười hiểu ý:

- Biết rồi. Tui cũng bị thấy hai lần rồi. Kinh dị!

Cô nhún vai, cười điệu cợt:

- Coi chừng thì rớt đấy. Hai ông bà này ác thật!

Chiêu Dương tò mò:

- Bộ bỏ cũng thấy rồi hả?

Thu Uyên nhướn mắt:

- Hai lần.

Chiêu Dương thở dài:

- Kỳ cục quá!

- Kỳ cái gì?

- Sao họ không... cài cửa lại?

- Nếu họ cài cửa thì đâu có chuyện gì để nói.

Thu Uyên chợt cười khì:

- Đã quan hệ bất chính còn không biết cẩn thận. Có ngày con hẻm này náo loạn một trận cuồng phong. Chắc vui lắm.

Chiêu Dương ngơ ngác:

- Cái gì cuồng phong?

- Là bị đánh ghen đấy.

- Không hiểu.

Giọng Thu Uyên châm biếm:

- Hai người đó là bỏ chứ không phải vợ chồng. Ông ấy có con chắc cũng lớn cỡ như mình. Còn bà thì cũng có thể làm chị Hai mình. Hiểu không?

- Hiểu rồi, ghê nhỉ?

- Ghê khỉ gì? Tức cười thì có.

Chiêu Dương ngậm miếng bưởi trong miệng, trầm ngâm suy nghĩ:

- Người lớn có nhiều cái khó hiểu quá. Tình yêu gì kì cục.

Thu Uyên cười cợt:

- Bà chị mình bảo tình yêu không phân biệt tuổi tác, không có ranh giới. Nói chung là tình yêu có thể vượt đại dương bay lung tung.

Chiêu Dương cười như nắc nẻ:

- Chị bồ nói chuyện tức cười quá nhỉ.

Chợt nhớ ra. Cô nín cười ngay:

- Nhưng đề cương của bồ đâu? Đưa đây!

- Ở chơi, làm gì gấp vậy?

- Đi này giờ lâu quá. Về mẹ tui la um sùm. Ngán lắm!

- Sao không bảo mẹ dắt đi?

Chiêu Dương không để ý vẻ mặt cười cợt của Thu Uyên. Cô ăn hết miếng bưởi rồi cất xấp giấy vào giỏ, đứng dậy:

- Bye!

Thu Uyên đưa cô xuống nhà, tiễn ra tận cổng. Đứng trong sân, Chiêu Dương chợt thấy cha mình ở căn nhà đối diện đi ra. Cô chưa kịp hiểu gì thì Thu Uyên huých tay cô:

- Đấy. Ông ấy đấy. Nhân vật gieo kinh hoàng cho bồ lúc nãy đấy.

Cô chưa kịp nói hết câu, Chiêu Dương đã quăng giỏ chạy ào qua cổng nhà bên kia. Cô lắp bắp:

- Vậy ra ba là bồ của ... Con biết hết rồi. Con thấy hết rồi. Con không ngờ ba là như vậy.

Chiêu Dương chợt hét lên:

- Con sẽ mách với mẹ.

Cả ông Xuân lẫn Thu Uyên đều sửng người vì bất ngờ, Thu Uyên chạy nhanh ra cổng đứng nhìn. Ông Xuân, sau phút ngạc nhiên bắt đầu thấy lo. Ông nghiêm nghị:

- Con nói năng lung tung gì đó?

Chiêu Dương hất bím tóc ra sau, nói nhanh:

- Con không nói bậy. Con biết là ba có vợ bé. Con sẽ mách với mẹ.

Quá đột ngột vì bị kích động, mặt Chiêu Dương đỏ bừng, cô nói một mạch mà không hiểu mình nói gì. Mấy người hàng xóm ló đầu ra cửa nhìn, những người đi qua đứng lại nhìn. Con hẻm nhỏ phút chốc bỗng đầy người. Ông Xuân giận tím mặt, ông quát:

- Đi về ngay! Con mất dạy.

Chiêu Dương quắc mắt:

- Ba máng con nữa phải không?

Thấy người phụ nữ đứng kế bên ông Xuân như định can thiệp, cô quay phắt về phía bà ta:

- Còn bà. Bà là người không biết điều. Bà dám rủ ba tôi đến nhà bà, lén lút mẹ tôi. Bà là...

- Câm họng lại!

Ông Xuân quát lên, tát cho cô một tát như trời giáng:

- Mày đi về nhà ngay cho tao.

Thu Uyên kéo mạnh tay Chiêu Dương:

- Về đi Dương. Đừng làm vậy. Coi chừng bỏ bị đòn nữa đấy.

- Không về!

Chiêu Dương giằng ra. Nhưng bị Thu Uyên kéo mạnh quá, cô ngã chúi về phía Thu Uyên. Một vài bà hàng xóm can thiệp vào:

- Về đi cháu! Về nhà rồi từ từ giải quyết.

- Cháu cư xử như vậy nông nổi lắm

- Cháu càng nói càng bị đòn thôi. Về nhà hay hơn.

Ông Xuân bỏ đi nhanh ra khỏi hẻm. Người phụ nữ kia vào nhà định đóng cửa lại. Nhưng Chiêu Dương đã chạy nhanh đến đứng trước mặt bà ta. Mắt cô sáng quắc:

- Bà là người phá hoại gia đình người khác. Tôi sẽ đưa mẹ tôi đến nói chuyện với bà.

Người phụ nữ khoanh tay đứng nhìn cô, tia mắt áp đảo:

- Cô bé, con nít đừng có nói bậy bạ nghe.

- Tôi không nói bậy. Bà là vợ bé của ba tôi, còn định chối nữa hả?

- Vậy bằng cớ đâu?

- Là ba tôi đã đến nhà bà.

Bà ta cười khẩy:

- Vậy ông ấy đến nhà người nào thì người đó đều là vợ bé của ông ấy cả à?

- Tôi không biết. Nhưng bà quan hệ bất chính với ba tôi. Tôi cấm bà!

Người phụ nữ có vẻ quē. Bà ta nổi nóng:

- Ra khỏi nhà tao ngay! Con ranh!

- Tôi không ra. Chính mắt tôi đã thấy bà với ba tôi. Bọn tôi còn bảo hay thấy ba tôi đến đây. Nếu bà không rủ thì ba tôi đến làm gì?

- Đến bàn chuyện làm ăn, được không hả?

- Tôi không tin.

Cô nói một tràng:

- Bà là người quỷ quyệt, chuyên môn đi phá hạnh phúc người khác.

- Ra khỏi nhà tao ngay!

- Không ra.

Chiêu Dương quát lại. Cô trừng mắt:

- Tôi sẽ đưa mẹ tôi đến đây. Mẹ tôi sẽ đánh bà một trận...

Cô chưa nói dứt câu đã bị người phụ nữ nọ túm tóc đánh túi bụi. Vừa

đau vừa sợ hãi, Chiêu Dương hét vang lên. Những người đứng đó vội ùa vào can. Nhưng bà ta như nổi khùng hơn, mạnh mẽ lạ thường. Ngay lúc đó, trong nhà vang lên tiếng quát:

- Dì Kim, buông cô bé đó ra!

Không ai nghe anh nói. Người thanh niên bước lại, im lặng nhưng cương quyết, anh gỡ tay bà Kim, kéo thật mạnh:

- Dì không được làm như vậy.

- Tao bẻ răng nó thử xem nó có dám quậy nữa không. Đồ mất dạy!

Được buông ra, Chiêu Dương đứng không vững nữa. Cô nhàu nát, te tua vì trận đòn không ngờ, không tưởng tượng sẽ có. Những người phụ nữ đổ dành cô về nhà. Họ nhìn bà Kim một cách ác cảm.

Và Chiêu Dương, như con búp bê quen được nâng niu, bỗng nhiên bị đối xử thô bạo, cô phản ứng dữ dội:

- Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bà về hành động này.

Người thanh niên vỗ nhẹ vai cô:

- Bây giờ cô ở đây cũng không làm được gì đâu. Về nhà đi cô bé.

Chiêu Dương quắc mắt nhìn anh:

- Anh sợ tôi ở đây sẽ làm anh xấu hổ chứ gì? Nếu sợ thế tại sao anh không biết khuyên mẹ anh. Làm con như anh thà chết đi cho xong.

Người thanh niên chột nhướn mắt kinh ngạc:

- Đây, cô bé nói gì đấy?

- Tôi nói anh có người mẹ ác độc.

- Hừ...

Anh cau mặt chứ không nói. Thu Uyên kéo nhẹ tay Chiêu Dương:

- Đừng nói bậy, Dương!

Nhưng Chiêu Dương đâu còn tâm trí để nghe ai nói. Cô cứ nói để tuôn hết những suy nghĩ trong đầu. Từ nhỏ đến lớn chỉ quen sống trong nuông chiều, dùng một cái gặp chuyện kinh khủng, cô quá non nớt để biết cách ứng xử.

Trong bộ áo thun màu kem và chiếc váy Jean ngắn, bím tóc rối tung, nhìn cô như một cô bé con vừa bị đòn oan ức. Cho nên cử chỉ quyết liệt của cô không làm người ta phật lòng.

Thu Uyên cố kéo tay Chiêu Dương:

- Đừng nói bậy nữa! Kỳ lắm!

Người thanh niên nhìn Thu Uyên:

- Em là bạn cô bé này hả? Cách hay nhất là em đưa cô ta về nhà đi.

Anh bỏ đi ra sân. Bà Kim cũng biến mất từ lúc nào. Thấy không còn ai

là đối thủ, Chiêu Dương cũng bớt hung hăng. Cô ỉu xiu để mặc Thu Uyên kéo về nhà.

Trong phòng Thu Uyên, Chiêu Dương ngồi phịch xuống ghế. Đầu cúi xuống gối, hai tay vòng qua chân, cô không khóc cũng không còn phần nộ, chỉ có vẻ mệt. Thu Uyên đặt chiếc áo đầm trước mặt cô:

- Bỏ thay đồ rồi hăng về nhà. Tui đưa bỏ về.
- Tại sao lại phải thay đồ, áo tui bị rách hả?
- Không rách, nhưng bị sút chỉ.

Chiêu Dương ngồi lặng thinh. Mắt cô chột nhìn về phía cửa sổ, không tin là mình vừa gặp một cú sốc. Vậy mà lúc nãy cô và Thu Uyên cười nghiêng ngửa vì câu châm biếm của Thu Uyên...

Khi cô về nhà, ông Xuân vẫn chưa về. Thấy mẹ, Chiêu Dương òa lên khóc tức tưởi. Cô đưa tay cho mẹ xem:

- Lúc nãy ba đánh con. Cả bà vợ bé của ba cũng đánh. Ba có vợ bé đó mẹ ơi...

Cô khóc tức tưởi. Bà Xuân đứng lặng, trừng mắt nhìn con:

- Con nói ai đánh con? Ba làm gì?
- Ba có vợ bé rồi... Hu hu...
- Sao con biết? Ai nói với con?
- Chính mắt con thấy, con mới gặp lúc nãy. Vì vậy mà bị ba với bà ấy đánh.
- Hai người đó dám đánh con?

Bà Xuân như điên lên. Bà nhanh chóng đoán được mọi chuyện và phùng phùng tức giận. Tức vì xót ruột vì có người dám đánh cô con gái cưng. Bà thở dòn dập:

- Đưa mẹ xem trong mình có bị bầm không?

Chiêu Dương vừa vạch áo cho mẹ xem xét, vừa kể tỉ mỉ chuyện lúc nãy. Nhìn mẹ đang nghiến chặt răng, khuôn mặt trắng bệch, cô cảm thấy sợ:

- Mẹ làm sao vậy?
- Về phòng ngủ đi! Con không hiểu gì đâu. Đừng quấy rầy mẹ.

Chiêu Dương ngờ ngàng nhìn bà Xuân. Không hiểu sao mẹ lại gắt gỏng với mình. Đáng lẽ mẹ gắt với ba mới phải chứ.

Giận dữ, cô bỏ về phòng nằm một mình.

Buổi tối, trong nhà nổ ra một trận cãi vã chưa từng có từ trước đến giờ.

Chiêu Dương sợ hãi ngồi im trên giường. Chiêu Ly đứng bên cửa sổ, tay chống ngang hông, im lặng.

- Chị sợ không chị Ly? Sao em sợ quá. Em có cảm tưởng nhà mình sắp đổ vỡ. Buồn quá!

Chiêu Ly cau có nhìn gương mặt ướn nước mắt của Chiêu Dương:

- Cái gì mà khóc? Chẳng phải chính em gây ra mọi chuyện đó. Làm ầm ĩ thế. Đẹp mặt thật.

- Em làm vậy có sai đâu. Thấy ba như vậy thì em phải nói với mẹ chứ.

Chiêu Ly cúi kính:

- Nhưng không phải chỉ mình em nhìn thấy. Bộ từ đó tới giờ chị với chị Mai không thấy sao?

Mắt Chiêu Dương tròn xoe, kinh ngạc:

- Ôi, vậy mấy chị cũng biết. Sao chị không mách với mẹ?

- Nói ra thì ích lợi gì. Đâu phải mẹ không biết chuyện này. Nhưng mẹ quá nhu nhược, quá tôn thờ ba. Nói đề trong nhà ầm ĩ cho người ta cười hay sao?

- Chị nói gì em không hiểu.

- Em mà hiểu được gì. Tối ngày như con nít.

Chiêu Dương lau nước mắt:

- Bây giờ em lớn rồi, hiểu chuyện rồi. Kể với em đi chị Ly. Nhà mình làm sao vậy? Kể đi mà chị!

Chiêu Ly thở hắt ra:

- Em có biết tại sao nhà mình đổ nợ không? Vì ba nuôi mấy bà vợ bé đấy

- Vậy sao mẹ không cản ba?

- Cản gì. Ba bảo mẹ đưa tiền làm ăn. Nay bị giựt, mai thua lỗ. Mẹ tin ba lắm. Có người kể là thấy ba chở bà này bà kia. Mẹ hỏi thì ba khóa lấp. Mẹ tin liền.

Chiêu Dương mở lớn mắt nhìn chị. Chiêu Ly mím môi:

- Chị thù ba và hận luôn cả mẹ. Mẹ không nghe ý kiến của chị và chị Mai. Xúi mẹ ly dị thì bị mẹ mắng. Rốt cuộc gia đình như vậy đó. Ai là người bị thiệt thòi đây nếu không phải là chị em mình. Em đồng ý không?

- Vâng... em đồng ý... Em đồng ý.

Chiêu Dương nói một cách máy móc. Thái độ của Chiêu Ly làm cô thấy sợ. Lúc chiều là mẹ, bây giờ đến chị Ly. Cô cảm thấy mình đang đối diện với một người nào khác thật dễ sợ.

Chỉ một buổi chiều. Tất cả bỗng đảo lộn rồi tỉnh. Cô có cảm giác bị hất nhào khỏi thế giới bình yên không biết phải làm gì để thích nghi.

Nhưng mọi chuyện thật ghê sợ.

Ở nhà dưới bỗng có tiếng hét thất thanh của bà Xuân. Hai chị em vùng chạy xuống. Đến giữa cầu thang, Chiêu Dương thấy mẹ đang ngồi ngã ra ghế, một dòng máu chảy xuống mặt. Cô hét lên một tiếng rồi từ từ khụy xuống. Ngất đi.

- Dương, Dương!

Chiêu Ly lay lay Chiêu Dương rồi nhìn xuống phòng khách. Cô căng thẳng trong tình trạng bị giằng co. Cuối cùng cô gọi lớn:

- Dì ba! Lên giúp con một tay. Nhanh lên!

Thấy người giúp việc quýnh quáng chạy tới chạy lui, Chiêu Ly bình tĩnh ra lệnh:

- Dì đưa nó lên phòng rồi trở xuống phụ với con

Cô chạy đến bên bà Xuân. Chiếc gạt tàn thuốc bằng thủy tinh vỡ vụn dưới đất làm cô hiểu ra mọi chuyện. Cô quắc mắt nhìn ba mình đang đứng gườm gườm rồi chạy đi lấy bông băng.

Ông Xuân đứng im một chỗ, rồi cuối cùng bỏ ra ngoài.

Chiêu Ly lặng lẽ chăm sóc vết thương cho bà Xuân, im lặng nghe mẹ nguyên rủa, khóc lóc. Thấy dì Ba đứng tần ngần ra nhìn, cô nói như ra lệnh:

- Quét mấy thứ này giùm con!

Thu dọn mọi thứ trên bàn, cô đứng trước mặt bà Xuân, nhìn thẳng vào mắt bà, nói lạnh băng:

- Nếu mẹ nghe lời khuyên của con với chị Mai thì bây giờ không đến nỗi thế này đâu.

Nói rồi Chiêu Ly quay lên cầu thang. Dì Ba chạy theo cô, rụt rè:

- Cô Ly! Cô nên an ủi bà một tiếng.

Chiêu Ly quay lại, nghiêm mặt:

- Tôi không quen làm chuyện đó.

Nghe câu nói ấy bà Xuân lại ôm mặt khóc ngất.

Chương 5

Chiêu Dương ngồi dựa vào thành ghế. Tay thì hằn vào thanh vịn. Dáng điệu uể oải, chán chường. Phía dưới cô, khung cửa sổ đóng kín. Chiêu Dương cũng không hiểu vì sao mình đến đây. Cô thù ghét căn nhà bên kia. Nếu trong căn phòng này, bên cạnh Thu Uyên, lại là nơi cô cảm thấy yên ổn.

Từ sáng tới giờ cô đến đây và ngồi yên. Sáng nay cô và Thu Uyên đi xem kết quả thi đại học. Cô đậu vào trường ngoại ngữ. Thu Uyên đậu vào đại học kiến trúc. Dĩ nhiên là Thu Uyên nhảy nhót vì sung sướng. Còn cô? Lại ngồi yên lặng. Viễn ảnh trở thành cô sinh viên vẫn không làm cô thấy vui hơn.

Hầu như mấy ngày nay cô bỏ đi lang thang suốt ngày. Ba với mẹ ngày nào cũng cãi vã, đập đồ. Bạn đối phó với ba, mẹ tự nhiên buông lỏng cô. Và cô, không chịu nổi không khí nặng nề, đã đi ra khỏi nhà. Từ trước tới giờ, không biết đi chơi và cũng không có bạn nhiều, cô đến với Entony và Thu Uyên như một điểm tựa.

Thu Uyên đi ra ngoài, lát sau trở vào với thỏi chocolate. Cô nói:

- Ăn thử xem có bớt buồn tí nào không?

Chiêu Dương cầm thỏi kẹo, cô ăn từng miếng nhỏ. Cô không thấy giận cách nói châm biếm của Thu Uyên. Chiêu Dương thì gặp chuyện như vậy. Cô chưa đủ thời gian để vượt qua nỗi đau khổ của mình.

Ngã người dựa vào tường, Thu Uyên trầm ngâm:

- Bỏ còn ý định đưa dì Xuân tới đây quây không?

- Không!

- Sao vậy?

- Chị Ly không cho. Chị ấy bảo làm vậy chỉ mất thể diện gia đình.

- Chị Ly bỏ bản lĩnh quá nhỉ?

Chiêu Dương cắn ngón tay:

- Tui không biết vậy có phải là bản lĩnh hay không. Nhưng làm vậy mắc cỡ lắm.

Thu Uyên nhận xét:

- Trong mấy chị em bỏ, chị Ly là tỉnh táo nhất. Lúc nào chị ấy cũng muốn người khác nghĩ mình tốt đẹp. Nhưng gia đình nào cũng có cái xấu riêng, hơn nhau ở chỗ là mình biết chịu đựng thôi.

Chiêu Dương quay lại:

- Bỏ rành tâm lý quá nhỉ?

- Tui khác bỏ ở chỗ hiểu rõ gia đình mình. Nếu gia đình xảy ra chuyện gì tui cũng không bị động.

Thu Uyên chợt cười khì:

- Bỏ là vô lý lắm. Bỏ nhớ cái anh hôm ở chỗ bà Kim ra không?

- Nhớ, rồi sao?

- Ảnh làm ơn còn bị mắc oán chứ sao.

Mặt Chiêu Dương lăm lì:

- Mình có mắg anh ta cũng đúng thôi. Mẹ làm con chịu. Ai bảo không biết khuyên mẹ.

Thu Uyên rũ ra cười:

- Trời ơi là trời! Bỏ không có nhận xét gì hết hả? Anh như vậy làm sao là con bà Kim cho được. Ảnh gần 30, trong khi bà Kim mới 38 tuổi. Bỏ không nghe ảnh gọi bà Kim là dì hả?

Chiêu Dương bướng bỉnh:

- Không mẹ thì là bà con. Bà con thì cũng bị ảnh hưởng.
- Tầm bậy! Cũng không phải bà con nữa. Ảnh là bồ của nhỏ Thy, cháu bà Kim đấy. Hiều chưa?
- Mình không có ý kiến.
- Ý kiến gì? Đáng lẽ phải cảm ơn người ta thì bỏ lại mắg. Vô duyên kinh khủng.

Chiêu Dương cười lơ đãng:

- Nếu có gặp anh ta, bỏ nhấn giùm là tui xin lỗi.
- Chắc ảnh cũng không nhớ chuyện đó đâu. Có điều nói để bỏ nhận ra cái vô lý của mình.
- Cảm ơn nhé!

Thu Uyên nhún vai:

- Không có chi.

Chiêu Dương nhìn đồng hồ, rồi xách giỏ đứng lên:

- Tui về.
- Ở lại ăn cơm với tui. Xong rồi ngủ, chiều về.

Chiêu Dương khoác giỏ lên vai, đi ra cửa:

- Tôi muốn đến anh Entony chơi.
- Vậy thì không dám cản.
- Bỏ khỏi tiền mặt công lắm. Đứng tái bút ở cổng không chừng gặp bà Kim đi ra, tui không thích.

Thu Uyên khẽ nhún vai, không trả lời.

Chiêu Dương đến nhà Entony, anh có vẻ bất ngờ:

- Lúc này hình như em được thả tự do hả Dương?
- Sao anh biết?
- Vì hôm qua em đến đây lâu. Hôm nay lại đến. Anh nghĩ chắc tuần tới mới được gặp em.

Chiêu Dương im lặng. Cô không muốn kể với Entony về sự thay đổi của gia đình mình. Chị Chiêu Ly đã từng bảo nếu người ngoài biết họ sẽ khinh thường. Mà cô thì rất sợ bị khinh thường. Cô lặng lẽ nhìn

Entony:

- Anh không muốn em đến phải không?

Entony kéo cô đứng thật gần, cúi xuống môi cô:

- Lúc nào anh cũng muốn có em cả.

- Cùng một lúc muốn có hai người, anh có thấy mình tham lam quá không?

Giọng nói làm cả Entony lẫn Chiêu Dương đều giật mình quay lại.

Entony lộ vẻ bối rối. Và Chiêu Dương... kinh hoàng lẫn ngạc nhiên.

Chiêu Ly đứng đó. Chỉ cách họ có vài bước. Cô khoanh tay trước ngực, hơi nghiêng đầu. Nửa uy hiếp, nửa giễu cợt:

- Thế nào? Đã bình tĩnh để hiểu chuyện gì chưa hai vị kính mến!

Chiêu Dương lấp bắp:

- Sao chị biết em ở đây? Thì ra chị với anh Entony cũng...

- Cũng là gì vậy? Thừa anh? Giải thích cho nó đi!

Giọng Chiêu Ly đầy vẻ uy quyền lẫn chế giễu. Cô nhìn Entony như nhìn kẻ tội phạm. Cái nhìn hoàn toàn không chế. Entony im lặng.

Chiêu Ly dĩnh đạc bước đến giữa hai người:

- Sao tự nhiên không ai nói gì hết vậy?

Entony lúng túng:

- Chiêu Ly, anh không ngờ là...

- Không ngờ tôi đến đây phải không? – Cô gật gù - Thật ra tôi đến đây có chút việc. Chắc tại trời xui đất khiến đấy.

Cô khẽ nhún vai:

- Bây giờ anh định giải thích ra sao?

Giọng Entony như buông xuôi:

- Đến lúc này thì anh không có gì để giải thích. Tùy chị em em quyết định.

Chiêu Dương mở lớn mắt nhìn Entony. Cô không ngờ anh nói như vậy. Chỉ có Chiêu Ly nét mặt vẫn không thay đổi. Hình như không có phản ứng nào của anh làm cô ngạc nhiên cả, như thể cô hiểu rõ anh như đọc một trang sách.

Rất dĩnh đạc, Chiêu Ly ngồi xuống salon:

- Đã đến nông nổi này rồi thì cứ ngồi lại mà giải quyết cho nhẹ nhàng.

Đồng ý không?

Thấy không ai trả lời, Chiêu Ly lạnh lùng:

- Ngồi xuống đi chứ!

Cô đứng phắt dậy, kéo tay Chiêu Dương ấn mạnh xuống. Chiêu Dương

ngồi phịch, vừa sợ hãi vừa đau khổ. Antony lặng lẽ ngồi đối diện với cả hai.

Chiêu Ly cười sắc sảo:

- Nếu ở trường hợp của tôi, hai người cư xử ra sao? Tôi muốn biết hai người có tính sao?

Chiêu Dương khóc nức lên:

- Chị đừng nói nữa, em không chịu nổi.

- Nhưng đó là sự thật. Tự mỗi người phải biết xấu hổ chứ. Thế anh có muốn tôi nói với bạn bè chúng ta không? Rằng anh là con người tệ đến mức quỵến rũ cả đứa con nít.

Giọng Antony van vãn:

- Đủ rồi Chiêu Ly. Anh xin em!

Chiêu Ly chợt đứng dậy:

- Tôi về. Chúc hai người vui vẻ!

Tiếng xe của Chiêu Ly xa dần, tắt hẳn. Nhưng cả Chiêu Dương lẫn Antony đều ngồi yên. Antony gục đầu giữa hai vai, điệu bộ như không còn sinh khí. Chiêu Dương nín khóc nhìn anh ta:

- Như vậy là sao, anh giải thích với em đi. Anh đùa với em như vậy đó sao?

Antony không trả lời, Chiêu Dương hỉ mũi:

- Làm sao em dám gặp chị em chứ? Không ngờ anh đối xử với em như vậy. Em cũng về đây. Em xấu hổ lắm.

Cô chùi nước mắt thật sạch, khoác giỏ lên vai, dắt xe ra đường.

Buổi tối, hai chị em ngồi yên lặng trong phòng, Chiêu Ly không còn sắc sảo như lúc trưa nữa. Cô ngồi nhìn mình trong gương, vẻ ngán ngẩm vì vướng vào chuyện rắc rối. Chiêu Dương ngồi trên giường, đầu gục xuống chờ bị mắng.

Chiêu Ly chợt ném chiếc lược xuống mặt bàn:

- Không lẽ em nhẹ dạ đến mức yêu người có thể là anh rể của mình hả Dương? Em ngốc đến mức vậy sao?

- Em không biết chị với anh ấy... yêu nhau. Có bao giờ chị kể với em đâu. – Chiêu Dương nói nhỏ.

- Tại sao lại kể mới biết. Nhìn cách chị quan hệ em không hiểu sao?

- Làm sao em hiểu được. Anh ấy bảo với em chị là đồng nghiệp, và bảo thương em. – Chiêu Dương ngân ngán nước mắt.

Mặt Chiêu Dương đầy vẻ khổ sở, thất vọng. Chiêu Ly thở dài:

- Hắn có làm gì em chưa?

- Làm gì là làm gì hả chị?

Chiêu Ly kiên nhẫn:

- Em phải hiểu mình phải giữ gìn điều gì chứ.

Chiêu Dương chột hiểu, cô lắc đầu:

- Không có gì cả.

Chiêu Ly thở nhẹ:

- Vậy là tốt. hấn không xứng đáng với chị em mình đâu.

Chiêu Dương ngẩng nhanh mặt:

- Chị nói gì vậy chị Ly?

- Chị bảo hấn không xứng với chị em mình.

Chiêu Dương kinh ngạc nhìn chị, cô cứ ngỡ Chiêu Ly sẽ mắng nhiếc cô vì ghen tuông. Thế mà... cô không thể tin được điều vừa nghe, dù là nằm mơ đi nữa. Cô chờ người ra:

- Chị có thể nói về người mình yêu như vậy sao?

Chiêu Ly điềm nhiên:

- Ai nói với em là chị yêu hấn? Không hề và cũng không bao giờ.

- Thế mà trưa nay chị đã tức giận, lên án. Em không hiểu nổi chị nữa.

- Chị có cách cư xử riêng đối với Entony. Với hấn, cần phải như vậy.

Chiêu Ly dừng lại, nhún vai:

- Dĩ nhiên không phải chỉ là chừng đó.

- Vậy là trưa nay chị đóng kịch?

- Có sao đâu.

Chiêu Dương kêu lên:

- Em không tin. Chị diễn kịch với em ruột mình nữa hả chị Ly?

- Với em, chị không có ý định đó. Nhưng tình thế lúc trưa bắt buộc chị làm như vậy.

Cả hai im lặng thật lâu. Rồi Chiêu Dương lên tiếng:

- Nếu chị không yêu anh ấy, chị đừng làm khó anh ấy, đừng làm khổ em. Chị...

Chiêu Ly ngắt lời:

- Chị cấm em quan hệ với hấn. Cấm tuyệt đối.

- Nhưng chị có yêu anh ấy đâu.

- Cần gì yêu.

Cô ngừng lại, cau mặt:

- Em có biết em làm cản trở kế hoạch của chị không?

Chiêu Dương khóc òa lên:

- Em không cần biết, chị đừng giành tình yêu của em.

- Im đi! Em thì chỉ biết yêu mù quáng yếu đuối. Em không thấy tình cảnh nhà mình sao?

- Tình cảnh nhà mình thì ảnh hưởng gì đến em và Antony?

Chiêu Ly cười gằn:

- Chị cần Antony làm chiếc cầu để sang Pháp. Gia đình hần giàu lắm. Khi nắm được gia tài đồ sộ của hần, chị sẽ ly dị.

Chiêu Dương kinh hoàng:

- Không, chị không được làm vậy. Ác lắm. Em ghê sợ chị lắm.

Cô oà lên khóc. Chiêu Ly nhả mặt:

- Em im đi! Bỏ cái kiêu mưa dầm sùi sụt ấy đi. Sống gì như cây liễu, khóc lóc thì ích lợi gì?

- Nhưng em không chấp nhận kiêu lừa dối của chị.

- Thế Antony không đang lừa gạt chị em mình đó hả? Hần có xứng đáng để mình thật tình không?

- Nhưng...

Chiêu Ly cứng họng. Cô không đồng ý với Chiêu Ly, nhưng cũng không đủ lý lẽ để thuyết phục. Cô ngồi lặng thinh. Chiêu Ly dăm chiêu nhìn ra cửa sổ:

- Em nhìn lại xem. Người có thể cứu vãn gia đình mình là ai? Chị Mai thì hiền quá. Em thì khờ khạo. Nếu chị không giàu thì sau này mẹ sẽ sống ra sao?

Chiêu Dương lặng lẽ nhìn vào góc phòng:

- Chị muốn giàu cũng được. Nhưng sao lại ly dị với anh Antony?

Chiêu Ly nhún vai:

- Vì chị không yêu hần.

- Thế chị có nghĩ đến em không chị Ly? Trong khi em thì xem anh Antony là tất cả.

- Ngốc nghếch!

- Chị ác lắm!

Mặt Chiêu Ly cau lại:

- Chị chỉ ngốc khi biết em thương một người như vậy mà không can thiệp. Vậy em thấy hần có gì hay? Nói thử xem!

- Em... em không biết. Không nói được.

- Bởi vì có thấy đâu mà nói. Lúc trưa chị cố tình để em nhận ra bản chất hần. Thế mà em không thấy gì hết.

Thấy Chiêu Dương im lặng, Chiêu Ly nhếch môi:

- Lúc trưa hần có còn là người hùng trong mắt em không? Chỉ cần bị

mắng vài tiếng, hấn trở nên thiếu não, xanh xao. Đàn ông mà như vậy à?

Đúng là Entony có điều gì lạ. Chiêu Dương thấy anh mất hấn vẻ điềm tĩnh, tao nhã thường ngày. Nhưng không vì vậy mà cô xem thường anh. Cô cố chống đỡ:

- Bị đặt vào tình huống như vậy không ai bình tĩnh nổi cả.
- Hay lắm! Chị không ngờ em yêu hấn sâu sắc như vậy. Nhưng bệnh vực như vậy là mù quáng đó.

Cô cười như khinh miệt:

- Khi bị dồn vào tình thế khó xử, người đàn ông bản lĩnh sẽ có thái độ khác đứa con nít. Em liệt Entony vào loại nào?
- Chị đừng khinh thường người ta.

Chiêu Ly khoát tay:

- Không tranh luận nữa. Nhưng chị cấm em, từ đây về sau không được quan hệ với hấn nữa. Ngốc nghếch bao nhiêu đó là đủ rồi.
- Chị Ly, chị ác lắm! Em không nghe lời chị đâu.
- Nếu em cãi chị, chị sẽ nói với mẹ. Và có khôn thì em đừng kể với Entony chuyện này. Chị cấm đó.

Ngừng một lát, Chiêu Ly dịu dàng:

- Entony không phải là mẫu người lý tưởng đâu. Bây giờ em còn thấy hấn là thần tượng. Nhưng chị bảo đảm nếu em lấy hấn, em sẽ khổ vì chán. Chị không muốn em phải khổ đâu.

Chiêu Dương không trả lời. Cô nhìn Chiêu Ly với cái nhìn oán hận.

Chiêu Ly bình thản nhìn lại cô. Nhưng trong lòng mình, Chiêu Ly cảm thấy vừa tội nghiệp vừa tức tối. Tức vì bất lực trước sự yếu đuối của Chiêu Dương, và vì sự đố kỵ của Entony... Cô sẽ cho anh ta hiểu thế nào là Chiêu Ly.

Hôm sau Entony không có giờ dạy nên không đến viện. Chiêu Ly đến anh vào buổi tối. Bước vào cửa cô chợt nhận ra hết vẻ tức cười trong tình cảnh của chị em cô. Ban ngày cô gặp anh ở nơi làm việc, chỉ đến vào buổi tối. Trong khi Chiêu Dương luôn bị nhốt kín ở nhà lúc tối. Entony cứ bình thản đón chị em cô như không hề phải đối phó, lo sợ một cú chạm trán. Có nhiều việc bắt nguồn từ sự vô tình. Tức cười thật. Nhưng tại sao chẳng bao giờ Chiêu Dương kể với cô? Nếu Entony không dặn. Đồ đố kỵ. Chiêu Ly nghiêng răng rửa thầm.

Entony đang ngồi ở salon, có vẻ buồn chán. Chiêu Ly đứng trước mặt anh, lặng lẽ nhìn. Entony cũng ngược lên nhìn cô, như chờ đợi thái độ

của cô.

Về mặt Antony lại làm Chiêu Ly bực giận. Cô rất vui lòng tát anh một cái. Và sẵn sàng tuôn ra một tràng những câu nguyên rủa... nhưng cô chỉ chớp mắt, buồn buồn ngồi trước mặt anh:

- Anh không muốn em đến phải không?
- Không phải.

Chiêu Ly ngả vào vai Antony, mắt nhắm lại như một mồi:

- Suốt đêm qua em không ngủ được. Chỉ muốn chết đi cho xong. Anh không còn nghĩ đến em, em sống làm gì nữa.

Thái độ của cô làm Antony lấy lại can đảm. Anh rất sợ ánh mắt sắc như dao hoặc nét kiêu kỳ áp đảo của cô. Anh choàng tay qua vai cô:

- Anh không có ý phản bội. Thật tình là anh chỉ...

Chiêu Ly ngược lên:

- Anh chỉ gì? Anh có yêu Chiêu Dương không? Nói đi anh!

Thấy Antony lúng túng quay mặt đi, cô hỏi dồn tới:

- Có không anh? Nói thật với em đi.
- Không.
- Vậy thì tại sao lại có cảnh hôm qua? Nó đến đây làm gì?
- Chiêu Dương chỉ đến chơi thôi.

Chiêu Ly ôm cổ Antony môi mơn man trên mặt anh vừa mơn trớn nồng nàn, vừa dịu dàng van xin. Cô thủ thủ:

- Đừng bỏ rơi em nghe Antony! Hứa với em không?
- Anh hứa.
- Và không bao giờ tiếp Chiêu Dương ở đây nữa.
- Anh hứa.

Chiêu Ly nói thì thầm, nhưng âm sắc có vẻ như đe dọa:

- Nếu anh không dứt khoát với Chiêu Dương, em sẽ làm âm chuyện này lên. Em sẽ làm tất cả để giữ anh lại. Chiêu Dương không yêu anh bằng em đâu.

Và bằng cử chỉ ngọt mềm, cô hôn Antony. Cách hôn đắm đuối mà trước đây cô chưa bao giờ dành cho anh. Cô muốn rằng Chiêu Dương không còn tồn tại trong anh nữa.

Nhìn vẻ mặt xúc động của anh, cô hiểu rằng mình đã thành công, ít ra là trong lúc này.

Chiêu Ly ở lại nhà anh thật khuya, trong cảnh tắt đèn đầy ân ái. Đây là lần đầu tiên cô cho phép Antony chiếm đoạt mình. Nhìn vẻ đam mê của Antony, cô cảm thấy một chút chua xót cho mình, một chút khinh bỉ

ghê sợ và một chút chán nản. Để đạt được điều mình muốn, chính cô cũng phải trả giá đắt. Cô giận vì Chiêu Dương đã đẩy cô vào tình thế bắt buộc này. Có ai hiểu được nỗi khổ tâm của cô đâu.

Cô về nhà đã khuya. Nhưng mọi người vẫn chưa ngủ. Dắt xe vào phòng khách, cô chán chường khi thấy những mảnh vỡ bừa bộn dưới nền gạch. Và trong phòng, Chiêu Dương ngồi rũ trong xó với chiếc khăn chấm nước mắt. Bất giác, Chiêu Ly đá mạnh chiếc ghế:

- Đạp đổ hết đi! Phá tan hết đi! Chán lắm rồi.

Cô khóc nức lên và nhào người xuống giường, vùi mặt trong gối. Vai run lên từng chập vì khóc.

Chiêu Dương ngừng khóc, kinh hãi nhìn chị. Đây là lần đầu tiên cô thấy Chiêu Ly như vậy. Mọi người trong nhà rớt cuộc dờ dỗi đến không ngờ... Đổ vỡ hết rồi. Cô chúi đầu vào thành ghế, nước mắt chảy lặng lẽ.

Bỗng nhiên, cô hiểu vì sao Chiêu Mai đã căm khi cô bắt đầu yêu Antony. Có nghĩa là chị Mai biết tất cả. Ôi trời! Giá mà lúc ấy chị nói thật, có lẽ cô không khổ thế này. Chị Mai vốn tế nhị bao dung. Chị ấy không hiểu rằng có những sự thật cần phải để người ta đối diện dù có đau khổ mấy đi nữa. Bây giờ thì nó trở thành bi kịch rồi. Biết trách ai đây?

Hôm sau, cô liêu lĩnh đến tìm Antony. Anh chuẩn bị đi đâu đó. Thấy Chiêu Dương, anh lúng kúng chưa biết phải làm gì thì cô đã đi nhanh vào nhà:

- Chị Ly không cho em gặp anh nữa. Nhưng như vậy thì em chết mất. Em phải làm sao đây hả anh?

Antony trầm ngâm nhìn ra cửa sổ:

- Em nên nghe lời chị em, Chiêu Dương.

Chiêu Dương sững sốt nhìn Antony. Có nghĩa là anh không hề yêu cô. Anh chỉ yêu chị Ly. Thế mà cô cứ tưởng... Trong khi chị Ly chỉ xem anh như một phương tiện trong cuộc sống.

Chiêu Dương vò nát chiếc khăn trong tay. Cô nhìn Antony một cách tuyệt vọng:

- Như vậy có nghĩa là anh không hề yêu em. Đúng không?

- Anh không biết Dương ạ.

- Không. Em không tin. Tình cảm của mình mà mình không biết thì ai biết.

- Em là người lớn từ lúc nào vậy Dương? Có nghĩa là em đã biết phán

xét rồi.

- Vâng, em biết rồi. Nhưng em không biết được tình cảm của anh.

Entony cúi đầu:

- Thú thật là anh cũng không hiểu được mình.

- Em không tin. Anh nói dối em. Nếu anh nói thật thì em sẽ vượt qua tất cả. Em không sợ chị Ly mắng đâu. Vì đối với chị ấy, anh chỉ là...

Chiêu Dương im bật, Entony tò mò:

- Chỉ là gì Dương?

- Không có gì cả.

Chiêu Dương nín lặng. Dù có yêu Entony mấy đi nữa cô vẫn muốn bảo vệ chị mình hơn. Chiêu Dương không lý giải được tại sao mình làm vậy. Chỉ hiểu rằng cô sợ Entony ghét Chiêu Ly.

Cô nhìn anh chăm chăm:

- Anh có yêu chị Ly em không, anh Entony?

- Có.

- Thế còn em?

Entony bối rối quay mặt đi:

- Anh không biết. Đừng làm anh khó xử.

Chiêu Dương thất vọng:

- Vậy là anh không yêu em, anh chỉ đùa với em.

- Cũng không phải vậy. Trong lúc này anh không biết làm sao cho đúng. Thông cảm cho anh nghe Dương.

- Nghĩa là anh chọn chị Ly chứ không phải em?

- Anh không biết.

Chiêu Dương thần thờ nhìn Entony. Từ nãy tới giờ anh cứ bảo “Không biết, không biết.” vậy nghĩa là sao? Trong khi cô đến đây với một hy vọng mãnh liệt. Chỉ cần anh yêu vô là đủ. Cô sẽ không sợ chị Ly mắng và sẽ vượt qua tất cả. Mà chị ấy cũng đâu có yêu anh. Chị ấy đâu có vì mất Entony mà đau khổ. Thế thì tại sao cô phải cúi đầu chấp nhận đồ vỡ chứ.

Chiêu Dương không hiểu rằng Entony sợ sự khống chế của Chiêu Ly hơn tất cả. Hơn cả tình yêu mà anh không phân biệt được là có hay không. Trong lúc này anh chỉ muốn Chiêu Dương để anh được yên ổn. Anh rất ngán ngấm cảm giác bị Chiêu Ly phán xét, kết tội. Chiêu Dương không thể tưởng tượng được rằng anh rất cần sự bình yên. Tình cảm sôi nổi và sự nồn nóng của cô chỉ càng làm anh né tránh mà thôi. Làm sao cô hiểu nổi suy nghĩ của người khác chứ.

Thấy Entony cứ cúi đầu xoa xoa trán, Chiêu Dương đến ngồi trước mặt anh:

- Anh nói thật với em đi! Anh có yêu chị Ly không?

- Anh không biết Dương a. Đừng làm anh khó xử nữa. Em về đi!

Chiêu Dương mở hé miệng. Tim cô đau nhói, cảm thất bẽ bàng thất vọng, cô ngồi lặng im đi. Cuối cùng, cô từ từ đứng lên. Xấu hổ với sự hiện diện của mình ở đây. Cô nói nhanh:

- Em xin lỗi! Mai mốt em sẽ không đến đây nữa. Em không để ai khinh mình đâu.

Cô về nhà với tâm trạng nặng nề chưa từng có, vừa thất vọng, vừa nhục nhã, vừa căm hận. Nhưng trên hết là cảm giác mất mát, thất tình...

Những cú sốc liên tiếp làm cho cô chới với, ngã quy.

Liên tục nhiều ngày cô sống trong nỗi thống khổ. Cô không nói chuyện nhiều với Chiêu Ly. Còn Chiêu Ly, bận rộn với những tính toán của mình, nên không còn thời gian quan tâm đến Chiêu Dương nữa. Cô tự hứa với lòng sẽ lo cho Chiêu Dương một cách chu đáo khi cô đã vững vàng bên kia bờ đại dương.

Chương 6

Đám cưới của Chiêu Ly thật lớn. Xa hoa và hào nhoáng. Nhưng buồn chứ không náo nức như đám cưới Chiêu Mai.

Ngày nhóm họ, Chiêu Mai suốt ngày quanh quẩn bên Chiêu Dương, dịu dàng an ủi. Và Chiêu Dương, cố dẹp tình cảm oán hận Entony, cô gượng vui cho qua hết hai ngày. Buổi tối, Chiêu Ly lẳng lặng xếp đồ vào vali. Cô hầu như không mang theo gì nhiều. Với Entony, cô không hề có háo hức của một cô dâu về nhà chồng. Mục đích đã đạt được, cô chỉ nhắm mắt làm theo những gì cần phải làm mà thôi.

Xếp đồ xong, cô kéo Chiêu Dương ngồi xuống cạnh mình, Chiêu Mai cũng ngồi xuống cạnh cô, Chiêu Ly nói nhỏ:

- Đừng giận chị nghe Dương. Chị không sung sướng gì đâu. Sau này em sẽ hiểu chị hơn.

- Chị đừng áy náy với em làm gì. Em còn nghĩ gì nữa đâu. Chị cứ bằng lòng với cái mình có đi.

Chiêu Ly thở dài:

- Thôi, hy vọng sau này hiểu ra em sẽ không giận chị.

- Đó là em nói thật, chị không phải là người em giận đâu. Nhưng đừng

yêu cầu em quý anh rể của mình. Vậy là đủ rồi.

Nãy giờ bà Xuân vẫn im lặng ngồi nghe. Chuyện của chị em Chiêu Ly bà không thể dùng quyền lực cấm cản. Vả lại, trong thâm tâm bà chỉ mong Chiêu Ly có chồng cho xong. Chiêu Ly kiêu hãnh và kén chọn. Bà sợ cô không lấy được chồng. Chiêu Dương hiền, ngoan ngoãn, bà yên tâm hơn khi chọn chồng cho cô. Bà tin rằng Chiêu Dương sẽ chóng quên đi mối tình ngang trái. Cô còn nhỏ quá, chưa đủ sâu sắc để khổ dằng dẳng đâu.

Mọi người đến nhà hàng. Hầu như ai cũng sững sờ trước vẻ diễm lệ của cô dâu. Đi bên cạnh Entony nghiêm trang, Chiêu Ly đẹp rạng rỡ và hoạt bát. Nhìn cô, người ta hiểu rằng Entony sẽ bị lệ thuộc vào cô. Anh có vẻ gì đó nhu nhược, buông xuôi. Chỉ có Chiêu Dương là không thấy điều đó mà thôi.

Ba mẹ Entony sang Việt Nam dự đám cưới. Cả hai đều rất hiền, vui vẻ. Bà Emazơ thuộc mẫu người vô tư vì được sống cuộc sống êm đềm, dư thừa cả kinh tế lẫn hạnh phúc. Bà có vẻ thích vẻ đẹp của Chiêu Ly và không mấy may lo ngại sự sắc sảo lộ rõ trong từng cử chỉ của cô. Nhìn bà, Chiêu Mai thấy tội nghiệp cho bà vì phải có cô con dâu kiêu kỳ và quá thực dụng như Chiêu Ly. Giá Chiêu Dương ở vào vị trí ấy, mọi việc sẽ tốt đẹp biết bao.

Dù cố gắng mấy, Chiêu Dương cũng không thể vui vẻ trước mọi người. Cô tránh nhìn cô dâu chú rể và lảng lảng đi theo gia đình đến từng bàn chào khách. Tim muốn vỡ ra vì đau đớn. Chiêu Dương đau khổ hơn cả những gì biểu hiện nên không ai hiểu được điều đó, cả mẹ cô. Bà làm sao ngờ được cô con gái đựng một tí là khóc của bà có thể im lặng chịu đựng nỗi buồn khủng khiếp. Bà nghĩ Chiêu Dương đã nguôi ngoai rồi. Khi khách khứa ra về, Chiêu Dương cũng không ở lại lâu. Cô và Chiêu Mai lẳng lặng về nhà. Ngồi trước giường, cô lẳng lẽ gỡ những kẹp tóc trên đầu. Không hiểu sao bây giờ cô chợt nhớ lại ý nghĩ cách đây nửa năm, lúc đám cưới Chiêu Mai. Lúc ấy cô đã tưởng tượng mình là cô dâu. Và đã náo nức chờ Entony... Chỉ trong một thời gian ngắn mà tất cả đã đảo lộn. Không kềm được, Chiêu Mai gục mặt khóc nức nở.

Chiêu Mai nhìn cô, nước mắt ứa ra:

- Nín đi Dương! Entony không đáng để em khóc đâu.
- Nhưng em yêu anh. Chị Mai ơi, em không quên được. Trong khi chị Ly thì không yêu. Chị bảo làm sao em không hận.

Chiêu Mai hít mũi:

- Bây giờ em hận. Nhưng sau này em sẽ cảm ơn Chiêu Ly.

- Không bao giờ.

Chiêu Dương kêu lên. Cô bất mãn nhìn Chiêu Mai. Cả chị cũng đồng tình với chị Chiêu Ly nữa sao?

Chiêu Mai nói nhẹ nhàng:

- Chiêu Ly xem thường những người đàn ông nhu nhược yếu đuối. Nó không muốn em có người chồng như vậy. Cũng như ba vậy. Nhu nhược nên không bảo vệ được vợ con, chỉ sống dựa vào mẹ. Đã vậy còn yếu đuối trong tình cảm, cả đời cứ phản bội. Chiêu Ly không muốn em có người chồng giống như ba mình. Nếu Entony không giàu, chắc chắn không bao giờ nó chịu quen. Huống gì là hy sinh bản thân...

Chiêu Dương ôm đầu:

- Chị đừng nói nữa, em không muốn nghe. Đến giờ em mới hiểu hai chị người nào cũng tính toán, thực dụng. Chị không còn lãng mạn như em vẫn nghĩ nữa. Em sợ chị lắm.

- Chịu khó suy nghĩ đi Dương. Chị với chị Ly cũng vậy. Có điều các chị đã lớn rồi. Cuộc sống bắt buộc mình phải tính toán và khôn hơn. Nếu cứ thơ ngây như em, các chị sẽ khổ lắm. Khổ vì sự khờ dại của chính mình. Em không thấy tấm gương của mẹ sao?

Chiêu Dương lặng thinh. Dù muốn dù không cô cũng phải thừa nhận Chiêu Mai nói đúng. Không biết từ lúc nào, cô đã nhận ra sự bất công trong gia đình, mà mẹ là người thiệt thòi nhất. Có lẽ chị Mai và chị Ly khôn ra nhờ thấy sự yếu đuối của mẹ, từ vết xe đổ của gia đình. Cô hiểu vậy nhưng không thể chấp nhận nó. Thực tế trần trụi quá. Cô bỗng thấy chán chường khi nhận ra điều này.

Chiêu Dương nghiêm trang nhìn vào mắt Chiêu Mai:

- Vậy còn chị. Khi đồng ý làm vợ anh Quân, chị có tính toán gì không?

- Không! Hoàn toàn vì tình yêu. Nhưng may cho chị là gia đình anh Quân giàu. Chị không phải khổ sở gì cả.

- Chị may mắn quá. Đến giờ em mới nhận ra.

Cô lẩm lẩm:

- Hy vọng là trong cuộc đời, em chẳng bao giờ phải tính toán thực dụng như mấy chị.

- Chị cũng mong em được như vậy. Nhà mình chỉ một mình Chiêu Ly cũng đã khổ rồi.

Chiêu Dương không trả lời. Cô lặng lẽ nhìn khuôn mặt trẻ thơ của mình trong gương. Mũm mĩm và xinh xắn. Cô có cảm tưởng khuôn mặt đó

không phải là mình bây giờ nữa. Mình đã trở thành người khác rồi. Những ngày tiếp theo, cuộc sống của cô tiếp diễn một cách lặng lẽ. Mỗi ngày cô đến trường một buổi, buổi tối học lớp dương cầm ở nhà văn hóa. Thời gian còn lại cô ở trong phòng, lúc nhìn mây bay, lúc nhớ Antony và có lúc khóc lặng lẽ. Lúc này nhà chỉ có hai mẹ con, ba cô đã bỏ đến ở nhà vợ bé. Kinh tế suy sụp nên mẹ cũng không muốn người giúp việc nữa. Suốt ngày mẹ ở ngoài tiệm, hai mẹ con chỉ gặp nhau vào buổi tối. Những lúc như vậy họ đóng kín cửa. Căn nhà chìm trong bóng tối, chỉ có ánh sáng ở phòng Chiêu Dương hắt ra một cách lẻ loi. Cả hai mẹ con ngồi bên nhau im lặng với những nỗi buồn.

Cuộc sống vui vẻ ngày xưa đã thật sự qua rồi.

Những lúc chỉ có một mình, Chiêu Dương mới hiểu hết giá trị của chuỗi ngày hạnh phúc cô đã sống. Cuộc đời như một giấc mơ, như một vở bi hài kịch, khóc cười xen lẫn vào nhau. Và chỉ có khóc mới giúp người ta khôn ra. Trong nhà này, trừ cô, mẹ và hai chị đều phải chịu đựng sự đau khổ lặng lẽ, chỉ có điều là mẹ nhu nhược chấp nhận. Chị Ly thì phản ứng quyết liệt. Chị Mai mềm dẻo hơn. Trong cách đối phó đó, cô không biết cách nào là hay hơn cả. Chỉ biết loay hoay tự dày dạn mình trong đau khổ, hoang mang.

Tối nay Chiêu Mai về nhà một mình. Cô thông báo mình sắp có con mà nước mắt ràn rụa. Bà Xuân im lặng chờ Chiêu Mai nói ra điều cốt yếu.

Nhưng Chiêu Dương thì mở lớn mắt:

- Bộ chị sợ có con lắm hả?

Chiêu Mai lắc đầu, hỉ mũi và khăn:

- Không phải.

- Vậy sao chị khóc? Em chưa thấy ai có thai mà sợ như chị hết.

Bà Xuân khoác tay:

- Im đi Dương! Con đừng hỏi lung tung. Để nó bình tĩnh đã.

Chiêu Mai thôn thức:

- Anh Quân bị giựt hết vốn rồi. Ảnh thiếu nợ tùm lum. Tối giờ con mới biết.

- Sao con biết?

- Con thấy giấy cam kết gì đó của ảnh. Lâu rồi. Gia đình bên đó ai cũng giấu con cả.

Chiêu Dương nóng ruột:

- Tại sao ảnh giấu chị?

- Ảnh sợ chị buồn.

Bà Xuân bình tĩnh nhìn cô:

- Nợ bao nhiêu?

- Sáu ngàn đô mẹ ơi.

Bà Xuân im lặng. Số tiền đó không phải là lớn đối với bà. Bà có thể cho cô dễ dàng. Nhưng đó là trước kia, còn bây giờ.... Bà lặng lẽ nghe đau khổ, căm hận, những cảm xúc dữ dội cứ như cào xé trong lòng. Càng thương Chiêu Mai bà càng cảm thấy hận ông Xuân, nhưng bây giờ thì cứu vãn được gì nữa đâu.

- Lúc này con có tiền xài không?

Chiêu Mai lắc đầu:

- Công ty sa thải anh Quân rồi. Mấy ngày nay anh nghỉ làm con đâu có biết. Tiền xài là anh mượn của bạn.

- Sao con không bán vàng?

- Con mới bán hết rồi. Bán hôm qua.

Bà Xuân lại im lặng. Không giúp được cô thì bà biết nói gì. Chiêu Dương điềm tĩnh:

- Em thấy chị không nên rồi. Nợ thì từ từ trả. Chị mà khóc hoài là ảnh hưởng đến thai nhi đó. Em nghe người ta nói người mẹ tinh thần suy sụp thì sau này em bé sẽ khờ.

Chiêu Mai mỉm cười:

- Rành dữ há?

- Hơi hơi...

Thái độ nhẹ tênh của Chiêu Dương làm không khí bớt căng thẳng.

Chiêu Mai ngồi chơi một lát rồi về. Chiêu Dương đi theo chị ra cửa:

- Bao giờ sắm đồ em bé rủ em đi với nhé. Em thích mua đồ em bé lắm.

Chiêu Mai cười lặng lẽ. Nghĩ đến lúc đó cô thấy hãi hùng. Như một người ở trên cao vụt rơi xuống sông. Nhìn xung quanh không có chiếc phao vũng vàng. Tự nhiên nước mắt ứa ra. Cô vội quay mặt đi.

Đứng ở cửa nhìn theo dáng Chiêu Mai chạy xe chậm chậm, Chiêu Dương thấy thương chị quá. Cô không tưởng tượng nổi bỗng nhiên chị Mai rơi vào hoàn cảnh kinh khủng như vậy.

Cô vừa quay vào thì tiếng thắng xe ngoài cổng làm cô nhìn ra. Tự nhiên reo lên:

- Ba!

Cô chạy ra mở cổng. Ông Xuân dắt xe vào sân:

- Mẹ đâu?

- Dạ, mẹ ở trên lầu.

Cô gài cổng rồi lững thững đi phía sau ông Xuân. Tình cảm tự nhiên khiến cô mừng rỡ. Nhưng sau đó là sự hoài nghi lo sợ. Cứ mỗi lần ba về thì có chuyện để mẹ và cô buồn rầu. Lần này cũng không hứa hẹn điều gì hay hơn.

Chiêu Dương thở dài ngồi xuống salon. Cô không muốn nghe ba mẹ cãi nhau. Đó là những giây phút nặng nề nhất đối với cô.

Nhưng chờ mãi không thấy ai to tiếng. Thần kinh căng thẳng, cô đi về phòng mình và ngã người xuống giường. Quên cả thay áo, cô ngủ mê mệt.

Sáng hôm sau cô dậy muộn. Khi xuống nhà rửa mặt, cô hoảng hồn khi thấy mắt bà Xuân đỏ búp. Vẻ mặt phờ phạc chứng tỏ một tâm trạng hoảng loạn. Bà đang chuẩn bị bữa sáng cho Chiêu Dương. Cô đến đứng gần mẹ:

- Chuyện gì vậy mẹ? Ba đâu rồi?

- Ba đi rồi, đi hồi sáng.

Chiêu Dương lẩm bẩm:

- Lần này thì là chuyện gì?

Cô nhìn bà Xuân:

- Ba bảo mẹ đưa tiền nữa phải không?

- Còn tiền đâu mà đưa. Ông đòi bán căn nhà này chia đôi. Trời ơi! Tới nước này mẹ chịu hết nổi rồi.

- Vậy mẹ có nghĩ tới chuyện ly dị không?

Tiếng của Chiêu Ly làm bà Xuân và Chiêu Dương giật mình quay lại. Chiêu Ly đứng dựa cửa, nét mặt giận dữ. Sự xuất hiện lần này của cô làm Chiêu Dương nhớ mấy tháng trước đây, ở nhà Entony, cũng đột ngột và dữ dội... Chiêu Dương quay mặt đi.

Bà Xuân lau tay:

- Con về hồi nào vậy?

- Con mới về. Đi từ trước ra sau không thấy ai, con tưởng mẹ ra tiệm rồi.

- Hôm nay mẹ ở nhà.

- Ba mới về quây nữa phải không?

Bà Xuân không trả lời, im lặng dọn chén ra bàn:

- Ăn sáng đi rồi hẵng nói.

- Con định về rủ mẹ với Chiêu Dương đi ăn bánh cuốn.

Nhìn thấy chảo cơm chiên trên bàn, mặt Chiêu Ly dịu lại, buồn buồn:

- Mẹ với Chiêu Dương ăn uống thế này sao?

Chiêu Dương cố lấy giọng thản nhiên:

- Có gì đâu, em quen rồi.

Cô ngồi xuống gần mẹ, tránh nhìn Chiêu Ly.

Hai chị em vẫn chưa bình thường được dù ai cũng cố phủ nhận tình trạng đó. Không bao giờ Chiêu Ly rủ Entony về nhà, cũng không bao giờ nhắc đến anh. Mỗi lần về bao giờ cô cũng mua món gì đó cho bà Xuân và Chiêu Dương. Cô vẫn săn sóc Chiêu Dương như ngày trước. Nhưng Chiêu Dương thì lúc nào cũng muốn lảng tránh, xa cách. Không thù hận, nhưng không gần gũi được.

Nhìn Chiêu Dương lặng lẽ nhai những hạt cơm, Chiêu Ly thấy khổ tâm. Rõ ràng Chiêu Dương nuốt không nổi những thứ đó nhưng vẫn phải ăn. Chiêu Ly bỗng thấy nẫu lòng. Cô có cảm giác mình tước mất của Chiêu Dương tình yêu và cả cuộc sống sung sướng. Trong mắt cô, Entony không là gì. Nhưng cô cũng không thể vì vậy mà mất Chiêu Dương phải xem thường Entony. Gần nửa năm trôi qua mà Chiêu Dương vẫn tiêu tụy buồn khổ. Vậy thì đó không phải là tình cảm nặng nhứt trẻ con nữa.

Ý nghĩ này làm Chiêu Ly run lên. Cô thảng thốt nhận ra mình đã phạm lỗi rất lớn. Cô rời bàn ăn, bồn chồn đi lên phòng.

Bà Xuân nhìn theo:

- Con ăn không nổi hả?

- Không phải mẹ ạ. Con hơi nhức đầu chút thôi.

Bà quay lại Chiêu Dương:

- Mai mốt không ăn món này nữa. Mỗi sáng mẹ cho tiền con ra ngoài ăn.

Cô lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi, con làm biếng đi đâu lắm, Ở nhà ăn cho tiện.

Cô đứng dậy dọn bàn. Khi cô lên phòng Chiêu Ly đang ngồi bên giường. Cô nghe giọng mẹ loáng thoáng:

- Chuyện lỡ rồi, con đừng nhắc lại nó buồn.

Chiêu Ly vội lau nước mắt khi thấy Chiêu Dương. Im lặng một lát, bà Xuân nói một cách khó khăn:

- Hôm qua ba con đói bán nhà chia đôi.

- Mẹ có đồng ý không?

- Đồng ý thì mẹ với Chiêu Dương ở đâu. Còn không chịu thì ông quậy.

Mẹ chịu không nổi.

Hình như cơn tức giận đã làm Chiêu Ly quên mất tình cảm yêu đuối

lúc này. Cô long mắt lên:

- Vậy mẹ tính sao?

- Mẹ chưa tính được gì hết.

Chiêu Ly cười gằn:

- Nếu mẹ không tính thì để con tính. Bây giờ mẹ đồng ý với điều kiện ba mẹ ly dị.

Bà Xuân bàng hoàng:

- Tại sao phải làm như vậy?

- Vì nếu không ly dị mai một bán xong nhà ba sẽ đòi mẹ luôn phần tiền còn lại. Lúc đó mẹ sống bằng cái gì?

Bà Xuân im lặng. Đêm qua ông Xuân đã đòi ly dị. Nhưng bà giấu điều đó với các con.

Bà sợ Chiêu Ly bắt bà đồng ý. Vậy mà bây giờ chính cô lại nói ra.

Ý nghĩ làm đổ vỡ một gia đình khiến bà sợ hãi. Bà sợ mất danh dự, sự cô đơn và điều sâu thẳm nhất là bà rất còn thương ông. Suốt đời bị phản bội, có lúc bà muốn vùng lên, nhưng rồi tình cảm yếu đuối bắt bà phải cam chịu. Những ngày ông bỏ đi, bà sống trong tâm trạng mâu thuẫn giằng xé, vừa căm giận vừa mong ông trở về. Bà sợ cảm giác quạnh vắng của tuổi già vô cùng.

Bà quay qua Chiêu Dương, hy vọng tìm ở cô sự đồng tình:

- Con thấy sao? Con đồng ý để ba mẹ ly dị không?

Chiêu Dương im lìm nhìn vào góc nhà:

- Con thấy chị Ly nói đúng. Ba không thương mẹ nữa, chỉ toàn đối xử tệ. Mẹ không chịu thì ba cũng đã bỏ mẹ con mình rồi. Vả lại...

Cô ngập ngừng một lát:

- Vả lại con không chịu nổi cảnh lâu lâu ba về gây sóng gió trong nhà.

Con chấp nhận ba bỏ con chứ không chịu nổi cảnh gây gổ.

Cô bặm môi, ngược nhìn bà Xuân:

- Con chỉ nghĩ theo ý của con thôi chứ không yêu cầu mẹ đồng ý.

Bà Xuân cảm thấy thất vọng hoàn toàn. Đến Chiêu Dương là đứa thương ba nhất mà giờ cũng không cần ông nữa, bà thấy mình quá nhu nhược khi cố bám víu. Cả ba cô con gái đều muốn xa lánh cha. Bà nín kìm chỉ thêm vô ích.

Giọng Chiêu Ly hằn học:

- Con không hiểu sao mẹ lại nhu nhược như vậy. Sống với một người chỉ xem mình như một cái máy in tiền mà mẹ chịu được sao? Đến nông nỗi này mà mẹ còn yếu đuối nữa.

Môi cô run bần bật vì khích động:

- Lòng tự trọng của mẹ để đâu rồi? Để người ta bỏ mình chứ mình không dám bỏ người ta. Mẹ có biết tự ái là gì không?

- Đừng nói vậy chị Ly!

Chiêu Dương kêu lên. Bà Xuân im lặng, mặt tái xanh vì giận và nhục nhã. Bà muốn kêu lên nhưng không biết nổi giận với ai.

Dù sao Chiêu Ly cũng đã nói đúng.

Ba mẹ con còn đang yên lặng thì có tiếng Chiêu Mai dưới nhà:

- Dương ơi!

Chiêu Dương chạy ra đứng bên lan can:

- Chị lên đây. Có chị Ly về nè.

- Thấy xe ở dưới là biết rồi. Ủa, sáng nay mẹ không ra tiệm hả?

- Con ngồi đây. Sẵn có đủ mặt thì bàn tính luôn.

- Chuyện gì vậy mẹ?

Chiêu Dương lên tiếng ngay:

- Ba đòi bán nhà đó. Chị thấy sao?

- Bán làm gì?

- Thì hết tiền nuôi vợ bé. Bà ta xúi về bán nhà chứ sao.

- Bán rồi mẹ với Chiêu Dương ở đâu?

Chiêu Ly nhún vai:

- Ông cần gì biết điều đó. Chắc ông thấy ngoài cầu chữ Y còn chỗ trống.

- Ly!

- Con nói không đúng sao?

Chiêu Ly trả lời ngang ngạnh. Cô tức mẹ quá nên không nhịn được nữa. Tính cô kiêu hãnh và cứng rắn. Cô không chịu nổi sự yếu mềm của mẹ.

Bà Xuân nghiêm khắc:

- Con có biết nếu ly dị thì bên chồng con với con Mai nhìn hai đứa ra sao không? Rồi còn con Dương nữa. Làm sao nó lấy chồng? Con có biết nền móng của gia đình quan trọng thế nào không?

Chiêu Ly cười gằn:

- Con biết. Nhưng là đối với gia đình hạnh phúc kia. Còn gia đình này nát bét rồi. Mẹ đừng so sánh như vậy.

Cô bồi thêm:

- Mấy ông vua phong kiến mà còn sống thì con sẽ ngắt đầu hoặc treo cổ cho đáng tội. Hừ! Đẹp cái lý thuyết tam tòng tứ đức của mẹ đi. Mẹ bị

tư tưởng phong kiến sẵn sâu vào đầu rồi. Chồng là cái gì mà mẹ quan trọng dữ vậy? Không có chồng rồi mẹ chết hả?

Chiêu Mai dịu dàng:

- Đừng nói vậy Ly!

- Thôi đi chị! Chị lúc nào cũng mềm dẻo tể nhị. Chị như vậy thảo nào mẹ không thể cứng rắn dứt khoát.

- Nhưng trong tình cảm đừng nên lạnh như bàn chuyện kinh tế.

- Nhưng ba đang tính chuyện kinh tế với mình đó chứ. Hừ, trong khi ba và bà vợ bé bàn tính trần lột mẹ con mình thì mình ngồi đó mà sụt mướt tình cảm, Em thấy tức cười quá.

Bà Xuân buồn rầu nhìn Chiêu Ly. Nó không giống tính ai trong nhà cả. Cứng rắn, cương quyết và thẳng thắn như một người đàn ông. Không biết đời nó sướng hay khổ. Liệu Entony có chịu nổi một người vợ như vậy không?

Chiêu Mai lại nghĩ khác. Cô đồng ý với suy nghĩ của Chiêu Ly. Có điều cô không nở thẳng thừng, vì cô tội nghiệp mẹ. Nhưng đã đến mức như vậy, níu kéo chỉ là vô ích. Cô nhỏ nhẹ:

- Con thấy ba đã dồn mẹ vào chân tường rồi. Nếu mẹ không cứng rắn, mẹ sẽ khổ đến suốt đời.

- Vậy chị giải quyết thế nào?

Chiêu Mai nói không cần suy nghĩ:

- Mẹ nên đồng ý bán nhà với điều kiện ba chịu ly dị. Nếu không giải quyết như vậy mai một hết tiền ba sẽ hạch sách chuyện khác. Ly dị sớm mẹ còn có nhà để ở, nếu không mẹ sẽ đi đến chỗ không còn gì cả. Kể cả căn tiệm.

Bà Xuân lặng thinh một lát rồi lên tiếng:

- Chắc phải giải quyết vậy thôi. Ông đối xử không tình nghĩa gì với vợ con. Ly dị cho ông sáng mắt.

Chiêu Ly nghi ngờ:

- Nhưng chừng nào mẹ mới thực hiện?

- Đợi nay mai ông về mẹ nói. Mẹ cũng thấy hết chịu nổi rồi.

Bà khoác tay như không muốn nói chuyện đó nữa. Bà quay sang Chiêu Mai:

- Còn con, về nhà có chuyện gì không?

Chiêu Mai cúi mặt:

- Bạn anh Quân đòi thừa ảnh. Con hứa sẽ trả trước 1000 đô, còn tiền kia từ từ trả sau. Bên nhà cho tụi con năm triệu. Con định nhờ mẹ

mượn dì Huyền giùm con.

- Nhưng mượn rồi tiền đâu chị trả?

Chiêu Ly ngắt lời. Chiêu Mai lúng túng ngồi im. Bà Xuân dịu dàng:

- Có gấp lắm không? Con hẹn với họ chừng nào?

- Con bảo thứ bảy, mà nay là thứ năm rồi.

Bà Xuân ngồi im suy nghĩ. Chiêu Ly lên tiếng:

- Em cho chị mượn sáu triệu, đủ không?

- Nhưng em lấy tiền nhiều quá, Entony...

Chiêu Ly khoác tay:

- Chuyện đó không lớn, anh không dám phản đối đâu.

- Con đừng coi thường chồng như vậy Ly. Làm quá nó chịu hết nổi là vợ chồng mất hạnh phúc đó.

- Không sao đâu, con biết cách mà. Mẹ đừng lo.

Chiêu Dương đứng dậy đi về phía bàn học. Cô không muốn nghe chuyện gì liên quan đến Entony. Chiêu Ly nhìn theo cô, lặng thinh như đã hiểu. Chiêu Mai cũng không nói nữa. Cô nhìn xuống bụng mình.

Nghĩ về hoàn cảnh của mình, cô lại thở dài.

Không ngờ có lúc gia đình tăm tối thế này. Rồi tương lai sẽ ra sao đây?

Chị em cô có vượt lên được hoàn cảnh không? Cái nghèo làm cô thấy hãi hùng khiếp sợ. Đã vậy lại sắp có con...

Chiêu Ly nhìn đồng hồ rồi đứng dậy:

- Bây giờ con về. Mai chị về nghe, em sẽ đem tiền qua.

- Ừ!

Chiêu Mai và bà Xuân đi theo Chiêu Ly ra cổng. Chiêu Dương vẫn ngồi học bài. Cô nghe loáng thoáng có tiếng người lạ. Chắc là khách của mẹ, cô nghĩ vậy.

Ở dưới nhà, Chiêu Ly đang dắt xe ra thì bà Huyền cũng vừa tời. Cạnh bà là một bà khách lạ, sang trọng và đứng tuổi. Bà Huyền vồn vã:

- Chà, hai cô tiểu thư cùng về chơi một lúc, vui quá há.

Chiêu Mai và Chiêu Ly cùng gật đầu:

- Dì Huyền mới tới. Thưa bác!

Người đàn bà đứng tuổi nhìn hai cô khá lâu, như quan sát đánh giá. Bà Xuân cười nhẹ:

- Mời chị vô nhà chơi!

Vừa ngồi xuống salon, bà Huyền ngó quanh quất:

- Chiêu Dương có nhà không chị Xuân?

- Nó học bài trên lầu.

Bà đến chân cầu thang gọi lớn:

- Dương à, xuống lấy nước cho mẹ!

Trở lại bàn, bà Xuân ngồi đối diện với khách. Bà không biết người phụ nữ này là ai và bà Huyền rủ đến làm gì. Chắc là chuyện làm ăn. Tự nhiên bà khắp khởi hi vọng.

Bà Huyền giới thiệu:

- Đây là chị Châu. Bạn cùng quê với em đó chị Xuân, mười mấy năm rồi mới gặp lại đó.

Chiêu Dương đặt bình trà và đĩa bánh xuống bàn. Bà Châu nhìn cô một cách kín đáo. Bà Huyền cười tươi:

- Cháu Chiêu Dương, con gái út của chị Xuân đó chị.

Bà Châu cười với cô, Chiêu Dương gật nhẹ đầu. Cô đến tủ lấy tách rồi trở lại đặt trước mặt mỗi người, cử chỉ nhẹ nhàng và trang nghiêm. Bà Châu vẫn quan sát kín đáo từng cử chỉ của cô.

- Mời đi và bác dùng nước!

Nói xong cô định đi lên. Nhưng bà Huyền đã đứng dậy kéo cô ngồi cạnh bà Xuân:

- Ngồi chơi con. Lâu quá mới gặp con.

- Dạ.

Bà ngồi xuống chiếc ghế cạnh Chiêu Dương. Ở vị trí này, bà có thể nói chuyện với cô mà không che khuất bà Châu. Bà cười vui vẻ:

- Lúc này con học buổi chiều hả?

- Dạ.

- Hai chị có chồng rồi ai nấu cơm?

- Dạ, con nấu.

- Nấu được không cô Hai?

- Dạ được.

Bà Huyền hỏi vài câu qua loa nữa, rồi cười hài lòng:

- Thôi, con lên học tiếp đi.

- Dạ.

Chiêu Dương đứng dậy, khẽ gật đầu chào khách rồi nhẹ nhàng đi lên.

Bà Huyền nhấp ngụm trà, quay qua bà Xuân:

- Lúc này chị bán được không? Lâu quá em không ghé chị được. Định đến sắm vài bộ đồ mà lu bu quá trời.

Nghĩ rằng bà khách lạ kia rủ hùn hạp làm ăn, bà Xuân trả lời tươi tỉnh:

- Loại hàng này mà, lúc nào bán chả được. Nhất là mấy cô thích model. Thay đổi mẫu không kịp bán luôn.

- Vậy cũng đỡ nhỉ?

Bà Huyền nói vài câu mưa nắng chẳng ăn nhập gì đến việc dẫn khách đến, rồi đứng dậy ra về.

Tiến khách ra cửa, bà Xuân đứng thờ người một lát. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng bà cũng không hiểu bà Huyền đến để làm gì. Bà cảm thấy một chút thất vọng vì hy vọng làm ăn mới không thành.

Chương 7

Không đầy một tuần sau, bà Huyền lại đến vào buổi tối. Lần này vẫn là bà khách nọ, cộng với một thanh niên khá đẹp trai có dáng điệu uể oải. Bà Xuân nhận ra ngay điều đó khi thấy anh ta. Lần nay bà cũng không hiểu được sự xuất hiện của các vị khách không mời mà đến này.

Tối nay Chiêu Dương đi học. Dích thân bà lấy nước mời khách. Đặt tách trà xuống bàn, bà nhã nhặn mời bà Châu và chàng thanh niên nọ uống nước. Bà Huyền nói như vô tình:

- Em với chị Châu định đi ăn. Nhưng nhớ ra em ghé rủ chị đi luôn.

Bà Châu lại nói tiếp:

- Không biết nhau thì thôi, biết rồi thì xem như bạn. Chị và cháu Dương đi chơi cho vui.

- Chiêu Dương nó đi học chưa về. Hai chị cứ đi đi. Làm phiền chị quá.

- Có gì đâu chị, chị khách sáo quá em ngại.

Bà Huyền khoát tay:

- Vậy thì cứ ở đây chờ, chờ Chiêu Dương về rồi đi luôn.

Bà Xuân định từ chối thì bà Châu đã gật đầu:

- Đúng rồi, đi chơi chứ có gì đâu mà gấp. Cứ chờ cháu Dương về cũng được.

Bà Xuân thấy khó mà từ chối, đành cười. Giờ thì bà khẳng định chẳng có chuyện làm ăn gì ở đây cả. Chẳng qua là bà Huyền rủ bạn đến chơi thôi. Chuyện này cũng không có gì lạ, vì trước đây bà cũng hay đi như vậy.

Bà nói chuyện với bà Châu thật niềm nở, thỉnh thoảng lại nhìn thoáng qua chàng thanh niên. Anh ta ngồi nhìn vợ vẫn ra ngoài. Rõ ràng là chán phèo câu chuyện của các bà. Điều bộ anh ta như bị bắt buộc phải đến. Vừa bức mình, vừa buồn cười. Nhưng vẫn kiên nhẫn ngồi nghe.

Bà Huyền như chợt nhớ ra:

- Nãy giờ quên giới thiệu, cháu Thắng đây là con chị Châu đó chị

Xuân.

Hàng ria mép Thắng như hơi nhếch lên. Có chút hài hước vì bắt buộc phải tỏ ra lễ độ. Tuy nhiên anh vẫn gật đầu chào bà Xuân bằng tất cả sự khiêm tốn có được. Bà Xuân cười nhẹ xã giao:

- Cậu Thắng làm ở đâu nhỉ?

- Dạ, ở sân bay.

Bà Huyền xen vào:

- Phi công đó chị. Làm ở hãng hàng không Việt Nam.

- Vậy hả.

Thắng chột phi cười, như cách giới thiệu trang trọng của bà huyền có chút khôi hài đối với anh. Nhưng anh lấy lại vẻ nghiêm nghị, lễ phép và tiếp tục ngồi im. Rõ ràng anh chán đến tận cổ khi phải ngồi ở đây, trong vai trò nghiêm chỉnh. Bà Xuân không hiểu được tại sao anh không chịu bỏ về trước, ngang ngược như vậy thì chắc là không phải sợ ai rồi.

Bà mơ hồ cảm thấy bà Huyền đến đây có mục đích nào đó. Cũng có thể là không, vì tính bà Huyền bồ bỡ, ít chịu kín đáo. Có chuyện gì là đã nói ngay rồi.

Ngoài sân có tiếng sỏi lạo xạo. Chiêu Dương đã về. Bà Huyền nhìn ra cửa sổ, rồi nhìn Thắng. Anh vẫn điềm nhiên nhìn điều thuốc trên tay. Bà Châu cũng khẽ liếc ra cửa.

Chiêu Dương đứng ở cửa. Cô có vẻ ngạc nhiên khi thấy nhà có khách, nhưng vẫn điềm đạm chào mọi người. Mắt cô dừng lại ở Thắng, ngạc nhiên như một sự nhận diện mơ hồ. Mắt anh cũng khẽ nhướng lên khi thấy cô, rõ ràng là cũng kinh ngạc không kém.

Bà Huyền thấy tất cả những cử chỉ đó, nhưng nghĩ theo lập luận của bà. Bà cười tươi:

- Tiểu thư đi học về kìa. Lại đây ngồi với dì nè.

Chiêu Dương hơi ngập ngừng. Cô muốn lên lầu ngay lập tức để tránh chạm mặt với Thắng. Nhưng cũng không thể từ chối bà Huyền. Cô lưỡng lự đứng yên. Bà Huyền đứng dậy kéo cho kỳ được cô ngồi xuống:

- Con học gì mà tối vậy?

- Dạ, học thêm ngoại ngữ.

- Con nhớ bác Châu không? Hôm trước bác Châu ghé một lần đó. Nhớ không?

- Dạ nhớ.

- Còn đó là anh Thắng. Con bác Châu đây. Con làm quen với anh Thắng đi.

Thắng nhìn Chiêu Dương chăm chú, như muốn biết cô phản ứng ra sao. Chiêu Dương khẽ thở dài, cười với anh:

- Anh Thắng!

Anh không nói gì, chỉ gật đầu với cô. Thắng không hề có ý nhắc lại chuyện chạm mặt với cô lần đó. Còn Chiêu Dương thì cố tránh đến cùng. Cô loay hoay tìm cách đứng lên. Nhưng bà Huyền cứ nói chuyện không ngớt. Cô đành ngồi im chịu đựng cái nhìn thú vị của Thắng.

Bà Châu chợt lên tiếng:

- Tối nay bác với dì Huyền rủ mẹ cháu đi ăn. Dương đi chơi với bác nhé.

- Dạ, con hơi nhức đầu, để con trông nhà cho mẹ đi. Mẹ đi với dì Huyền ha mẹ?

Bà Huyền cướp lời:

- Nãy giờ mẹ con với mấy dì chờ mình con đấy.

- Dạ, con không đi được. Con...

Thấy mọi người quá nhiệt tình, bà Xuân đành xuôi theo:

- Con cất tập rồi đi chơi với mẹ, để mấy dì chờ kì lắm.

Thắng chợt xen vào:

- Chiêu Dương ở nhà một mình không buồn sao? Đi chơi cho vui.

Ý kiến của Thắng làm cô hoảng lên:

- Dạ thôi, em nhức đầu lắm.

Cô nhìn bà Xuân như cầu cứu:

- Mẹ đi đi! Để con coi chừng nhà cho.

Bà Huyền khoát tay:

- Thôi, Chiêu Dương không đi thì anh Thắng ở nhà chơi với con.

Chiêu Dương càng hoảng vía. Cô định lắc đầu thì bà Huyền đã nhìn Thắng:

- Hay là Thắng ở lại chơi với Chiêu Dương, bỏ mình em ở nhà tội nghiệp nó.

- Không, không. Dạ thôi, con ở nhà một mình quen rồi.

Không ai để ý tới lời cô. Thắng ngồi im như đã quyết định. Bà Xuân lờ mờ đoán ra ý bà Huyền. Nhưng bà lặng thinh. Bà sẽ hỏi chuyện này sau vậy.

Mọi người đi rồi. Cả hai vẫn ngồi im, im thật lâu. Thắng ngồi hút thuốc, hình như anh không có ý định nói chuyện, và hoàn toàn không

thấy khó chịu vì sự yên lặng đó. Chiêu Dương thì trái lại. Cô cảm thấy khổ sở khi phải ngồi trước mặt Thắng, nhân vật đã chứng kiến sự xấu xí của cô và nỗi ô nhục của gia đình. Ngoài Thu Uyên là bạn cô, cô không muốn bất cứ người quen nào biết chuyện xấu hổ của cô cả. Không hiểu ma quỷ nào xui khiến cho anh đến nhà cô. Bạn không ra bạn, người lạ không ra người lạ. Muốn tránh mặt cũng không được. Cuối cùng, Chiêu Dương đành ngước lên:

- Lần đó gặp anh ở nhà... Em biết em cư xử như vậy là không đúng, lẽ ra em phải xin lỗi anh và...và cảm ơn. Em đã nhờ Thu Uyên nói lại anh dùm...

Cô ngừng lại, lúng túng nhìn Thắng. Anh nghe chăm chú, nhưng vẫn im lặng. Chiêu Dương đành nói tiếp:

- Nếu Thu Uyên chưa nói với anh thì... Dù sao em vẫn không nên để anh hiểu lầm, là lần đó em... Nói chung em biết mình đã làm bậy.

Cô ngừng lại một chút, rồi vội đính chính:

- Nhưng em chỉ sai ở chỗ không cảm ơn anh. Còn những gì em đã làm hôm đó thì ...em không thể làm khác được.

Thắng vẫn không trả lời. Chiêu Dương nhìn anh, do dự không biết phải nói gì. Tất cả những gì cần nói cô đã nói hết rồi, cô không hiểu sao Thắng cứ im lặng thế. Khinh miệt hay là chế giễu? Hay không muốn nói chuyện với cô? Nếu vậy anh ở lại làm gì? Cô đã nghĩ anh muốn trách cô về lần đó và đã xin lỗi. Cuối cùng cô thấy cô với anh không có chuyện gì để nói cả. Cô ngồi im chờ Thắng ra về.

Nhưng anh không về, chỉ chăm chú nhìn Chiêu Dương. Cô lúc lắc đầu như phản đối. Nhưng như vậy cũng là vô ích, cô nghiêm trang nhìn lại anh, rồi chớp mắt quay đi chỗ khác.

Thắng chợt cười và nhìn xoáy vào mắt cô:

- Em của hôm đó và bây giờ, đâu mới thật sự là em?

Chiêu Dương lặng thinh. Thắng lại cười:

- Chính em cũng không hiểu được mình phải không? Hay trước người lạ buộc em phải ngoan hiền?

Cô trả lời đĩnh đạc:

- Dù hành động thế nào cuối cùng em vẫn là em. Anh Thắng là người lớn, hãy hiểu người ta luôn thay đổi trong mọi hoàn cảnh.

- Em thông minh lắm.

Chiêu Dương bậm môi, im lặng. Cô không cần tìm hiểu đó là lời tốt hay không tốt đối với anh, cô luôn mang tâm trạng anh đã hiểu cô

nhiều quá, hiểu tình trạng không mấy tốt đẹp của gia đình cô. Mà cô thì tuyệt đối không muốn xảy ra điều đó.

Cả hai chỉ nói chừng đó rồi thì im lặng đến tận lúc bà Xuân về. Thắng đứng dậy:

- Chào Chiêu Dương nghe!

- Dạ, anh Thắng về!

Chiêu Dương không tiễn Thắng ra cửa. Cô ở lại trong phòng, còn nghe loáng thoáng tiếng mọi người từ giã nhau.

Thay áo xong, định nằm xuống giường thì bà Xuân đi vào:

- Hồi nãy cậu đó có nói chuyện gì với con không?

- Không nói gì ạ.

- Ngồi suốt buổi mà không nói gì sao?

Cô không muốn mẹ biết cô và anh ta đã gặp nhau ở nhà bà Kim, vì cô sợ khơi lại chuyện đó sẽ làm mẹ cô buồn.

- Con với anh ta đâu có quen nhau đâu mà nói chuyện.

- Vậy con có nghĩ họ tới đây làm gì không?

Chiêu Dương trả lời thành thật:

- Con không biết mẹ ạ. Con không nghĩ tới. Với lại, đó là những người bạn của mẹ mà.

Bà Xuân không nói gì thêm. Cuối cùng bà cũng không nghĩ ra việc làm của bà Huyền. Ý nghĩ của bà lại quay về chuyện gia đình, với nỗi khổ tâm không có gì khuây khỏa.

Thế rồi tối hôm sau, bà Huyền lại đến. Lần này đi chỉ một mình. Vừa ngồi xuống, bà đã hỏi ngay:

- Chị thấy chị Châu với cậu Thắng thế nào?

Bà Xuân nhướng mắt, Chiêu Dương quay lại nhìn. Ngạc nhiên, nhưng không có ý kiến.

Bà Huyền hồ hởi:

- Hôm trước em dẫn chị Châu đến xem mặt Chiêu Dương, chỉ đồng ý liền. Tôi qua chỉ dẫn cậu Thắng qua cho biết đó.

- Sao chị không nói trước với tôi?

- Chậc, em không dám nói. Thứ nhất là để chị với Chiêu Dương được tự nhiên. Hai nữa rui cậu Thắng không chịu thì cũng không buồn.

- Vậy hả?

Bà Huyền thuyết phục:

- Đám này được lắm. Cậu Thắng là con một, gả Chiêu Dương chỗ này em chắc chắn nó sẽ sung sướng. Chị tin tưởng em đi.

- Cậu đó bao nhiêu tuổi?
- 28, lớn hơn Chiêu Dương chín tuổi.
- Thời buổi này mà để cho mẹ đi chọn vợ. Coi bộ hiếm dữ.

Bà nói một cách dè dặt:

- Với lại thấy tướng tá cậu đó không phải hiền đâu.

Bà Huyền cười khì:

- Ủ, thì không hiền. Quậy lắm, bợ bịch hàng tá luôn, ăn chơi cũng bạt mạng. Bà nội nó với chị Châu rầu lắm. Định cưới vợ xem cậu ta có chịu tu chỉnh lại không.

- Vậy hả?

Bà Xuân thấy ngán ngẩm, không hiểu bà Huyền nghĩ sao lại xúi bà gả Chiêu Dương cho một người dữ dằn như vậy. Làm sao bà nghe lời được chứ?

Nhớ lại thái độ của Thắng hôm qua, bà cười mím:

- Xem ra cậu ta không muốn rồi, ép làm chi, không được đâu.

Bà Huyền hăng hái:

- Muốn mà, thấy Chiêu Dương là cậu ta đồng ý liền.

Chiêu Dương ngạc nhiên cùng cực. Cô không tin một người chọc trời khuấy nước như Thắng lại chọn vợ theo mai mối. Nhất là anh khi gặp cô có một lần, và nhất là anh biết tường tận cái xấu của cô.

Thấy bà Xuân hoài nghi, bà Huyền lại thuyết phục:

- Hôm qua nghe nói cậu ta đồng ý, em cũng ngạc nhiên. Bà nội nó mừng lắm. Chị Châu đi xem cả chục đám mà lần nào cậu ấy cũng chê. Không hiểu sao lần này gặp Chiêu Dương là đồng ý, em nghĩ chắc duyên nợ.

- Để tôi thử nghĩ lại xem.

- Chị Châu bảo em thuyết phục chị dùm. Lần này mà không được là chỉ buồn lắm. Chỉ thích Chiêu Dương lắm đó. Chị khỏi lo nó gặp bà già chồng khó khăn. Còn bà nội thì cũng hiền.

Bà Xuân ngồi im tư lự. Bà Huyền như chẳng để bà đắn đo:

- Đám này người ta giàu gấp mấy lần chồng con Mai. Chị khỏi sợ Chiêu Dương khổ.

- Nhưng cậu ta ăn chơi quá, mai một bỏ bê con Dương, tôi càng khổ hơn.

- Không có đâu, mấy người sành sỏi khi gặp được người vừa ý là người ta thay đổi liền. Với lại, Chiêu Dương nó đẹp và hiền, ai không thương. Chị đừng lo, không lẽ em muốn cháu em khổ sao? Chị để mắt đám này

là uổng lắm.

Bà quay sang Chiêu Dương:

- Con nghĩ sao, Dương?

Chiêu Dương ngược lên:

- Dạ... Con không nghĩ gì hết. Chuyện này đột ngột quá.

- Nhưng con thấy cậu Thắng được không?

- Con không biết dì ạ. Với lại con đang đi học. Chuyện đó khó khăn lắm.

- Hì, không sao. Bác Châu nói cười rồi con tiếp tục học cũng được. Bác ấy dễ lắm.

- Dạ, con chưa nghĩ tới chuyện đó dì ạ.

Biết Chiêu Dương không thích, bà Xuân hòa hoãn:

- Để từ từ coi sao. Bây giờ đột ngột quá nó còn sợ.

- Ủ thôi cũng được. Để dì nói bên kia chờ.

Bà Huyền về rồi, Chiêu Dương nhìn bà Xuân:

- Mẹ từ chối dùm con nghe mẹ. Con không thích chuyện này đâu.

Bà Xuân gật đầu đồng tình. Ấn tượng về chàng thanh niên có hàng ria mép đều đều làm bà thấy mất cảm tình rất nhiều. Bà không thích có chàng rể kiêu ngạo. Ở nhà này một mình Chiêu Ly cũng đủ rồi.

Chương 8

Chiêu Dương đi học về. Thấy ổ bánh kem trên bàn, cô ngạc nhiên:

- Bánh ở đâu vậy mẹ?

- Của bác Châu gửi cho. Quà Noel của con đó.

Chiêu Dương ngồi xuống nhìn ổ bánh. Bánh có hình chiếc giày, trang trí kem thật đẹp và tinh tế. Chiêu Dương rất thích ăn bánh kem, nhưng đón nhận ổ bánh từ bà Châu cô thấy bị trói buộc đến không yên tâm.

- Sao mẹ không trả lại hả mẹ?

- Trả coi sao được?

- Nhưng cứ nhận thế này, con thấy...

Cô bỏ lửng câu nói. Đã nhiều lần bà Châu cho quà cô và mẹ. Khi thì hộp sâm của Triều Tiên, khi thì loại sirô rất ngon mà Thắng mang bên Pháp về. Có món gì ngon sai người mang qua. Bà tấn công mẹ con cô tới tấp bằng những món quà. Chiêu Dương có cảm tưởng bà quyết cưới bằng được cô cho Thắng và không để cô còn đường từ chối. Chiêu Dương không thấy vui, chỉ sợ và lúng túng vì không biết làm sao cho

đúng.

Có điều lạ là trái với sự thân mật vốn dĩ của bà Châu, Thắng như không hề có ý định tấn công Chiêu Dương. Thỉnh thoảng anh đến chơi, hỏi thăm chuyện học của cô và tuyệt đối không nhắc gì về việc gia đình cô. Chiêu Dương cảm thấy dễ chịu vì điều đó. Nhưng hiểu anh thì cô không sao hiểu được.

Chưa bao giờ anh rủ cô đi chơi hay nói về tình cảm của mình. Rốt cuộc, Chiêu Dương tin rằng ý muốn có đám cưới cô với Thắng chỉ là do bà Huyền và bà Châu. Cô thấy mình vướng vào quan hệ kì cục quá. Có lúc cô tò mò muốn biết mình lấy chồng có giống hai chị không, nhưng cô tuyệt đối hy vọng rằng người đó không phải là Thắng. Cô không yêu anh, chỉ thấy sợ và luôn đề phòng. Cô mong bà Châu cắt đứt quan hệ cho rồi.

Tối nay Thắng đến. Anh mang cho cô chiếc ly bọc giấy hoa rất đẹp. Trong đó chứa đầy những ngôi sao lấp lánh. Chiêu Dương mân mê chiếc ly, không ngờ anh cũng tinh tế như vậy. Tặng ngôi sao là một lời chúc may mắn, anh có ẩn ý gì?

Cô ngược lên nhìn anh, cười tự lự:

- Cảm ơn anh Thắng nha!
- Anh đã thức đúng một tháng để xếp cho Dương đó.

Chiêu Dương mở mắt lớn kinh ngạc. Anh mà chịu ngồi tỉ mỉ xếp ngôi sao cho cô sao? Chiêu Dương không dám tin anh dành cho cô tình cảm đặc biệt như vậy. Thật lạ lùng quá.

Thắng cười khi thấy vẻ ngạc nhiên của cô:

- Không tin hả?
- Dạ...

Cách trả lời thật tình có chút ngây ngô của cô lại làm anh bật cười:

- Tại sao không tin?
- Em không giải thích liền được.

Anh điềm nhiên:

- Nhưng chủ yếu là Dương có thích không?
- Em thích.
- Vậy là được. Có nghĩa là sự kiên nhẫn của anh không vô nghĩa.

Nhưng thôi, bỏ câu chuyện đó đi. Anh muốn hỏi Dương chuyện quan trọng hơn.

- Chuyện gì ạ?
- Dương nghe mẹ anh nói chuyện với mẹ em rồi phải không?

Chiêu Dương dè dặt:

- Chuyện gì ạ?
- Đám cưới của mình.

Cách trả lời đơn giản của anh làm cô rùng mình. Đối với cô, đó là chuyện kinh khủng chứ không phải là bình thường, thế mà...

Chiêu Dương cúi mặt thở dài. Cô chưa bao giờ tưởng tượng mình gặp cuộc hôn nhân trần trụi như vậy. Kiểu nói của anh nhẹ tênh, nhẹ hơn cả việc cô quyết định chọn thi trường đại học... Cũng giống như chị Ly, toàn là thực dụng.

- Dương nghĩ sao? Có đồng ý chọn anh không?
- Anh không phải là món hàng anh Thắng. Cả em cũng vậy.

Thắng tỉnh bơ:

- Đúng, chúng mình đều không phải là món hàng. Nhưng với anh thì cưới vợ cần phải chọn người.

Anh búng tay cái tách:

- Nếu gặp đúng người mình thích, chỉ cần năm phút là đủ để quyết định. Sau đó thì không thay đổi nữa. Còn đồng ý hay không là quyền của em.

Chiêu Dương buột miệng:

- Thu Uyên nói với em, anh là bồ của cháu bà Kim.

Cô nhìn Thắng chằm chằm nhưng anh trả lời tỉnh bơ:

- Đúng. Chuyện đó có. Và trước đó cũng có nhiều chuyện tương tự, nhưng nó không quan trọng. Anh quên rồi.

Tim Chiêu Dương ngừng đập, không phải vì ghen mà vì quá kinh dị. Nói về bồ bịch trước người mình muốn cưới một cách tỉnh bơ. Có thứ đạo đức nào kỳ quái như vậy không?

Tự nhiên Chiêu Dương thấy muốn khóc. Số phận mình sao lênh đênh quá. Tình yêu đầu đời thơ mộng thì nhằm người lãng mạn đều giả. Sau đó thì số phận đưa đẩy vướng vào hôn nhân với một người ăn chơi bạt mạng. Cô có tội gì chứ?

Thấy đôi môi hơi run của Chiêu Dương, Thắng khoát tay đính chính:

- Nhưng bồ không giống với vợ. Người ta có thể bỏ rơi người yêu chứ không khi nào bỏ rơi vợ. Anh thuộc tuýp người đó.

Chiêu Dương ngồi im. Thắng nói tiếp:

- Thật tình là anh chả thích cái trò mai mối. Bà nội và mẹ anh đã xách anh đi hỏi vợ rất nhiều lần rồi. Các cụ sợ anh lang bạt lắm. Anh cũng công nhận tính anh là vậy. Bồ bịch đối với anh là những mối quan hệ

làm cho cuộc sống phong phú thêm – Anh nhún vai – Nhưng chỉ có vậy, không tiến xa hơn.

- Vậy em là người thứ mấy chục trong trò chơi của anh?

Thắng cười. Chiêu Dương công nhận anh có nụ cười thật hay, thật cởi mở. Anh điềm nhiên nhìn vào mắt cô:

- Anh cũng không biết. Nhưng đây không phải là trò chơi. Thú thật anh ngán đến tận cổ mấy lần theo mẹ anh đến nhà một cô nào xem mặt.

Anh sợ các cụ buồn nên ráng chiều các cụ. Lần đó đến đây anh cũng nghĩ đi để mà đi. Không ngờ sau đó thì thích Dương.

Anh ngừng lại, cười như chế giễu mình:

- Anh cũng không ngờ mình đã như vậy. Hình như ghét của nào trời trao của nấy. Anh rất ghét để mẹ dắt đi cưới vợ. Thế mà lần này...

Khôi hài thật.

Chiêu Dương nghiêm trang:

- Ít ra anh cũng nên nghiêm túc, dù anh có thấy nó như trò đùa.

Thắng chận lại:

- Không hề đùa nghe Chiêu Dương. Có thể em sống quá trong sáng nên em dị ứng với một người... ờ, một người tội lỗi ngất trời như anh.

Nhưng em nên nghĩ nhưng người thích đùa lại là những người rất nghiêm túc khi biết mình muốn gì.

Chiêu Dương lặng thinh. Cô thấy lập luận của Thắng vừa hài hước, vừa nghiêm chỉnh. Nhưng không biết nói sao. Làm sao cô nói chuyện qua nổi anh.

Thấy Chiêu Dương tư lự nhìn xa xôi ra ngoài, Thắng lên tiếng:

- Thích Dương là quyền của anh. Nhưng đồng ý hay không là quyền của Dương. Anh không bắt buộc.

Anh cười như tự chế giễu mình:

- Mà có bắt buộc cũng không được. Làm sao bắt người khác phải thừa nhận con người duyên dáng của mình ngay được.

Dù rất dị ứng với cách nói chuyện bông đùa của Thắng, Chiêu Dương vẫn không thể không mỉm cười. Cô cúi mặt, giấu nụ cười của mình:

- Vậy thì anh Thắng cứ xem như mình đi qua một mối quan hệ mờ nhạt. Đừng giữ ấn tượng gì cả.

- Đó là cách từ chối của Dương hả?

Anh cười như không hề bị xúc phạm:

- Từ chối khéo thật. Dương có nghĩ lần đầu tiên anh bị một cô bé phủ nhận mình không? Cảm giác cũng lạ đó.

Chiêu Dương cảm thấy ngán ngẩm cái nhìn bông lơn của Thắng. Với những người như vậy, tránh là hơn. Cô che miệng ngáp:

- Anh Thắng có buồn ngủ không?

Cách đuổi thẳng thừng của Chiêu Dương cũng chả làm anh bối rối. Anh từ tốn đứng dậy. Vừa đùa cợt, vừa nghiêm chỉnh, anh nhìn vào mặt cô:

- Chúc Dương ngủ ngon. Và trong mơ nhớ đừng đối phó nếu gặp anh. Chiêu Dương ngắc ngứ. Cô đứng yên bên cửa nhìn anh dắt xe ra ngoài cổng. Dáng điệu tự tin một cách ngạo mạn.

Chiêu Dương chợt nhận ra mẫu người như anh chẳng có gì có thể tấn công được cả. Một người đặc biệt khác với Antony. Với Antony, cô có thể làm anh đau khổ. Còn Thắng thì không, anh là anh, là cái tôi kiêu hãnh, vững vàng không dễ bị lay chuyển. Thật là đáng sợ.

Nhất định cô không thể kéo dài quan hệ với Thắng nữa. Phải chấm dứt ngay lập tức, cô không thể chấp nhận mẫu người sa đọa như vậy.

Cách mấy hôm sau, đi học về, Chiêu Dương đứng chờ vá xe thì gặp Thắng. Anh ngừng lại khi thấy cô đứng bên đường, một thiếu nữ rất đẹp ngồi phía sau Thắng. Anh hỏi:

- Xe Dương sao vậy?

- Em không biết, bị xẹp bánh.

- Vậy hả? Hay là để anh đưa em về, mai lấy xe sau. Trưa thế này đứng giữa đường mệt lắm

“Không dám đâu”. Chiêu Dương nghĩ thầm. Chờ bỏ đi chơi thể mà còn đòi đưa cô về. Tự nhiên Dương thấy ghét Thắng. Cô lục lọi trong giỏ thật lâu để anh chờ. Rồi cuối cùng lôi ra chiếc khăn giấy hỉ mũi. Thắng cười như không hề phật ý cử chỉ đão đẽ của cô:

- Còn sửa lâu không?

- Dạ, chắc lâu lắm.

Chiêu Dương nhìn thoáng cô gái nọ. Cô ta đang nhìn cô chăm chăm.

Chiêu Dương chờ Thắng giới thiệu. Nhưng anh như quên hẳn chuyện đó, hay là không quan tâm, cô không hiểu được. Thắng chợt quay lại cô gái:

- Để anh đưa em về nhé. Anh bận chút chuyện với Chiêu Dương.

Cô ta miễn cưỡng gật đầu. Nhưng Chiêu Dương lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi, thôi, xe em sắp xong bây giờ. Em không thích vậy đâu.

Nói rồi cô đi vòng dưới gốc cây đến đứng gần chiếc xe. Thắng khẽ vẫy tay chào cô, rồi phóng xe đi. Tự nhiên Chiêu Dương quay nhìn theo, cô

không biết diễn tả tình cảm của mình thế nào. Vừa sợ hãi, vừa ngán ngẩm và có chút tức mình. Tại sao dì Huyền dắt cô vương vào con người đáng sợ đó chứ.

Cô về đến nhà thì đã gần một giờ. Bước vào cửa, Chiêu Dương sững lại, choáng cả người vì cảnh đồ vỡ trong phòng khách. Dưới đất la liệt những đồ sứ, thủy tinh bị bể, những chiếc ghế nằm chổng chơ. Tủ kiếng bể nát lờm chờm những mảnh kính. Mẹ cô ngồi dưới đất, mặt có những vết bầm. Không hỏi Chiêu Dương cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Cô bước đi trên những mảnh vụn, thần thờ nhìn căn phòng bị đập phá rồi đến ngồi trước mặt bà Xuân:

- Mẹ đứng dậy lên nghỉ đi, để con dọn dẹp.

Bà Xuân bỗng như mất trí, rít lên căm hờn:

- Đồ khôn nạn, mẹ căm thù nó.

Chiêu Dương không trả lời. Cô đặt giỏ lên đầu tủ rồi lẳng lặng quét dọn.

Bà Xuân đập đầu vào thành ghế, tay nắm mạnh lên nệm:

- Đến nước này mẹ không nhịn được nữa. Mẹ sẽ ăn thua đủ với nó.

Cố nén nổi căm giận cứ dâng cuộn cuộn trong lòng, Chiêu Dương hỏi nhỏ:

- Chuyện gì nữa vậy mẹ? Mẹ nói nó là ai?

- Con vợ bé xúi ông bán gấp nhà để mua cho nó căn nhà mới. Ông nói thẳng với mẹ mà.

Giọng Chiêu Dương lạc đi:

- Ba dám nói thật với mẹ à?

- Không nói thẳng. Nhưng ông đòi ly dị để sống với nó, ông muốn chỗ ở hợp pháp. Chồng gì khôn nạn quá mà.

Cô nhắm mắt, quay mặt đi:

- Mẹ gây gổ với ba thì ích gì? Chỉ càng làm ba ghét. Người ta nói ngọt ngào dễ nghe thì ba thích hơn.

Bà Xuân quắc mắt:

- Dồn ép mẹ quá mà, làm sao bảo mẹ ngọt được chứ.

Chiêu Dương im lặng. Không biết từ lúc nào đó, cô hiểu rằng những người vợ luôn luôn thất bại vì hay gây gổ, còn những tình nhân lúc nào cũng nói năng êm ái. Sao ba không hiểu rằng họ dịu ngọt bởi vì như thế họ mới lấy được tiền. Còn mẹ, sống trong uất ức làm sao dịu dàng nổi. Cô biết nói với ai ý nghĩ này bây giờ.

Thốt nhiên, cô kêu lên nho nhỏ. Ngón tay bị mảnh thủy tinh đâm, máu chảy nhỏ giọt, cô quay đi để mẹ không nhìn thấy và lẳng lặng tìm bông gòn chặn lại. Cô lặng lẽ dựng lại những chiếc ghế. Khá chật vật vì quá sức mình. Vào lúc cô không ngờ nhất thì Thắng chợt xuất hiện ở ngưỡng cửa.

Bà Xuân vội đứng lên mỉm cười:

- Thắng vô chơi.

Chiêu Dương lúng túng nhìn quanh. Căn phòng còn ngổn ngang, không tìm đâu được chỗ ngồi. Nhưng điều khổ sở nhất là Thắng đã thấy cảnh đổ vỡ của gia đình cô. Cô dờ khóc dờ cười không biết phải làm sao để anh tự về.

Bà Xuân đã bình tĩnh lại:

- Dương mời anh ra quán uống nước đi con.

Nhưng Thắng đã khoát tay:

- Khỏi bác ạ. Con ở đây được rồi

Chiêu Dương nhìn Thắng, cố tìm trong mắt anh sự chê cười. Nhưng Thắng rất thản nhiên, như không cần biết chuyện gì. Anh nhìn Chiêu Dương:

- Để anh phụ Dương, một mình em không dọn dẹp nổi đâu.

Anh xắn tay áo lên, sửa lại ghế một cách nhẹ tênh. Chiêu Dương không biết phải có thái độ ra sao. Cô đứng yên nhìn Thắng. Bà Xuân hơi ngượng vì bộ dạng xóc xếch của mình. Bà rút vào trong:

- Cháu ở chơi nghe. Bác bận công việc một chút.

- Dạ.

Nhìn Thắng sửa lại căn phòng, Chiêu Dương cảm thấy xấu hổ kỳ lạ. Đến giờ này cô mới hiểu vì sao chị Ly cứ muốn phủ lên gia đình một lớp vỏ hào nhoáng, sự xấu xa tồi tệ đã phơi bày trước mắt Thắng. Lố bịch và thấp kém. Tự nhiên Chiêu Dương không cầm được nước mắt. Cô bặm môi để mặc nước mắt tuôn giọt trên mặt.

Thắng buông chỗi, đến đứng trước mặt Chiêu Dương, giọng như cảm thông sâu sắc

- Đừng buồn Dương. Em phải hiểu gia đình nào cũng có mặt trái cả. Không nên xấu hổ với anh.

Chiêu Dương quay mặt chỗ khác:

- Anh biết những gì về gia đình em rồi?

Thắng điềm tĩnh:

- Biết tất cả.

- Biết rồi anh còn kết thân với em làm gì. Nhà em là như vậy đó, xấu xa chứ không tốt đẹp như anh tưởng đâu.

Rất tự nhiên, Thắng rút khăn lau mặt cho Chiêu Dương:

- Anh không coi trọng chuyện đó.

- Nhưng mẹ anh thì sẽ không như vậy. Anh về đi, mai một đừng tới lui nhà em nữa. Để mẹ anh hiểu thực chất nhà em rồi mẹ anh sẽ khinh mẹ em. Em không thích như vậy đâu.

Thắng lắc đầu:

- Dương đừng lo. Người lớn họ bao dung vị tha hơn, chứ không như em nghĩ đâu. À, lúc này em về nhà yên ổn hả?

- Dạ, sửa xe xong em về chứ đâu có chuyện gì. Nhưng sao anh hỏi vậy?

- Không có gì, anh chỉ sợ Dương gặp chuyện gì đó... Mà thôi, đừng để ý nữa. Dương vô nghĩ đi, anh về nghe.

- Dạ.

Ra đến cửa, Thắng quay lại:

- Chiều nay anh gọi thợ đến lắp lại mấy khung kính bể cho Dương, đừng lo nghe.

Chiêu Dương không biết nói gì, cô chỉ dạ nhỏ một tiếng rồi đứng yên.

Chờ Thắng ra khỏi cổng rồi, cô chậm chạp vào nhà tìm mẹ.

Bà Xuân đang dọn bàn ăn. Dáng điệu như đã bình tĩnh lại. Chiêu

Dương nhìn bà hơi lâu. Cô phát hiện tóc mẹ bắt đầu bạc và mẹ có vẻ già. Tự nhiên tim cô nhói lại một cái. Mắt thấy cay cay.

Hai mẹ con lặng lẽ ăn. Mỗi người đều suy nghĩ về điều bất hạnh của gia đình. Nhưng theo cách khác nhau.

Bà Xuân buông đũa đứng lên:

- Con ăn xong lên mẹ nói chuyện một chút.

- Dạ.

Chiêu Dương cũng bỏ dở phần ăn. Cô dọn dẹp mà đầu óc để đâu đâu.

Khi cô lên phòng bà Xuân đang xoa xoa thái dương. Cô nhìn mẹ lo lắng:

- Mẹ làm sao vậy? Lúc này ba có đánh mẹ không?

- Chuyện đó làm sao tránh khỏi. Nhưng mẹ không sao đâu. Bây giờ là lo chuyện của con đây.

Chiêu Dương ngồi xuống, thuận tay cô lấy chiếc gối ôm vào lòng:

- Con thì có gì mà mẹ lo.

- Con thấy thằng Thắng thế nào?

Chiêu Dương lắc đầu:

- Con không biết, đúng hơn là không thích.
- Không thích à?
- Dạ, nhưng cũng không đến nỗi ghét.
- Nếu mẹ muốn gả con cho nó. Con chịu không?
- Sao mẹ nghĩ kỳ vậy?

Cô thật ngạc nhiên vì ý định của bà. Bà Xuân dăm chiêu:

- Ban đầu mẹ thấy không thích nó. Nó có vẻ phóng túng, không hợp với mình. Nhưng từ từ tiếp xúc rồi thì mẹ thấy không đến nỗi. Nó cũng có nhiều mặt tốt đó, ăn thua là con có nhìn ra không?

Chiêu Dương tò mò:

- Mẹ muốn con ưng anh Thắng thật hả mẹ?
- Ừ.

Chiêu Dương thấy lạnh cả người. Nhưng cô không nói gì, chỉ im lặng chờ bà giải thích. Bà Xuân cố thuyết phục cô:

- Mẹ muốn con có chồng sớm để yên ổn phần con. Ba bây giờ đòi ly dị bán nhà. Mẹ không biết cầm cự cho tới chừng nào.
- Cầm cự gì hả mẹ?

Bà Xuân thở dài:

- Dù sao thì mẹ cũng phải ráng giữ cho đám cưới của con đàng hoàng như mấy chị. Có đủ cha mẹ nhà cửa đàng hoàng. Để người ta cười thì tội nghiệp con.
- Con đâu sợ chuyện đó. Và cũng không muốn có chồng. Con mà đi nữa thì mẹ ở nhà một mình buồn lắm.
- Chuyện đó không lớn. Mẹ tự lo được. Còn hơn vướng víu con mẹ cứ phải đối phó với ba, mẹ khổ lắm.
- Con không hiểu tại sao mẹ khổ, nếu bán nhà thì mẹ mua nhà nhỏ hơn, hai mẹ con ở cũng được.
- Mẹ bảo là không mà. Con không hiểu bụng mẹ đâu. Con cái đứa nào mẹ cũng muốn lo cho trọn vẹn cả.
- Lo mà mẹ muốn gả tống con đi.
- Không phải gả tống. Nhiều khi nghĩ lại, mẹ biết đâu trời cũng giúp mẹ. Dì Huyền làm mai cho con thật đúng lúc. Còn cứu vãn kịp trước khi gia đình mình tan nát

- ...

- Mẹ nghĩ kỹ rồi, sợ sau này con không gặp được đám nào tốt hơn đâu. Gia đình người ta giàu có, nề nếp. Bác Châu lại thương con. Còn tính bay bướm của thằng Thắng cũng không phải chuyện lớn. Con trai mà,

có vợ rồi nó sẽ chán mấy chuyện đó ngay.

- Sao mẹ biết?

Chiêu Dương nghi ngờ nhìn mẹ. Cô lưỡng lự không biết có nên kể cho bà nghe chuyện Thắng chờ bồ lúc trưa không.

Bà Xuân không để ý về mặt cô, nói tiếp:

- Mẹ biết chứ. Còn hơn như ba con, lúc trẻ sống hiền lành nghiêm chỉnh. Thực chất là do không có điều kiện. Mẹ biết lúc nào đầu óc ông cũng nghĩ tới chuyện phản bội. Đến khi có tiền rồi thì lao vào ăn chơi, rồi về già ông sẽ thấy. Nhưng thôi, bỏ chuyện đó đi. Bây giờ con trả lời cho mẹ biết, con có chịu ưng thằng Thắng không?

- Con không thương anh mà mẹ.

Bà Xuân thở dài:

- Rồi mai một cũng thương được thôi. Vợ chồng mà.

Chiêu Dương ủ rũ:

- Nhưng sống với một người mình không yêu khổ lắm. Tội nghiệp con mà mẹ.

- Thôi thôi, mẹ không ép. Cứ từ từ cũng được. Nhưng mẹ muốn con đừng có thành kiến với nó nữa.

Bà đứng dậy đi về phòng nằm. Chiêu Dương không nhận thấy được trong mắt bà nỗi thất vọng mênh mông, và cả nỗi lo rồi bời. Cô chỉ nghĩ bà muốn cô ưng Thắng vì anh đã khéo thuyết phục bà.

Cô chán nản nằm xuống giường. Nhưng mới vừa chợp mắt thì cửa phòng bị đẩy nhẹ. Rồi Chiêu Mai xuất hiện. Nhìn dáng điệu thất thểu và chiếc giỏ nặng nề trên vai Chiêu Mai, Dương ngồi bật dậy:

- Ủa, chị đi đâu vậy?

- Chị về nhà. Mẹ đâu rồi Dương?

- Mẹ ngủ rồi.

Chiêu Mai mở giỏ, lặng lẽ lấy bộ đồ ra thay, Chiêu Dương ngồi bó gối nhìn chị. Cô buột miệng:

- Bụng chị lớn thật rồi. Sao chị không may đồ mới. Mặc đồ này chật quá chị không mệt sao?

Chiêu Mai đứng yên nhìn chiếc áo trên tay, nói nhỏ:

- Đồ em bé chị còn chưa sắm được làm sao chị dám may đồ mới cho chị.

Chiêu Dương thấy nao lòng. Cô muốn mua cho Chiêu Mai thật nhiều đồ. Nhưng lấy đâu ra tiền bây giờ.

Chiêu Mai nặng nhọc nằm xuống giường:

- Dương ngủ tiếp đi. Chị cũng nghỉ một lát.
Cô nhắm mắt, gác tay lên trán nằm yên. Những giọt nước mắt lặng lẽ chảy trên mặt cô.

Chiêu Dương chợt xoay người. Thấy môi Chiêu Mai cắn lại cổ nén tiếng khóc, cô mở lớn mắt, hốt hoảng:

- Gì vậy chị Mai? Người ta thừa anh Quân nữa hả?

- Không phải.

- Vậy thì tại sao? Hay là chị với anh Quân gây lộn?

- Ừ.

- Trời đất, có chuyện đó nữa sao? Anh Quân thương chị thấy mồ.

- Đó là lúc trước, bây giờ khác rồi. Chị với anh mới cãi nhau một chập. Anh đuổi chị đi đó.

Chiêu Dương ngồi dậy, dụi mắt:

- Có chuyện đó nữa hả? Kinh khủng quá vậy?

Chiêu Mai cũng ngồi yên. Cô nín khóc, nói:

- Mấy tháng nay anh không xin được việc làm. Đi tới đâu cũng có người bắt tin cho mấy công ty là anh giựt nợ. Người ta không nhận. Đã làm không ra tiền còn lo nhậu nhẹt. Chán lắm rồi.

- Có tật đó nữa hả?

- Ừ, sau này sanh tật nhậu. Về nhà thì bảo chị là vô tích sự, không biết đi làm đỡ đần chồng lúc khó khăn. Còn so sánh chị với vợ của bạn anh. Chị tự ái lắm Dương ạ. Có lẽ chị sẽ xin ly dị.

Giọng Chiêu Mai phần uất:

- Chị ra nông nổi này tất cả đều tại anh. Lúc trước chị đi làm một hai bất nghỉ. Bảo để anh nuôi. Khi biết thiếu nợ chị đòi phá thai thì không cho. Bây giờ quay lại trách móc chị. Hầu như ngày nào cũng gây lộn. Chị chịu hết nổi rồi.

- Em không ngờ chị lại khổ như vậy. Lúc trước em cứ nghĩ chị là người sung sướng nhất trong nhà mình.

- Chị cũng không ngờ thân chị lại ra thế này. Biết vậy thì đừng có chồng.

Chiêu Dương nhìn Chiêu Mai thật lâu. Mặt Chiêu Mai tiều tụy, xơ xác, thân hình xỏ ra nặng nhọc. Cô nhớ hình ảnh chị Mai trước lúc đó. Chị Mai xinh đẹp, dịu dàng, và mảnh mai, là thần tượng của đám con trai, còn bây giờ...

Chiêu Dương hỏi khẽ:

- Chị còn thương anh Quân không chị Mai?

- Không

- Nếu ở đó khổ quá chị về nhà mình đi. Em với mẹ lo cho chị.

Chiêu Mai nhắm mắt:

- Bây giờ chị không còn chỗ nào nữa. Về với anh Quân thì như địa ngục. Còn trở về nhà mình thì làm gánh nặng cho mẹ. Trong khi mẹ cũng đã điều đứng vì ba. Càng nghĩ chị càng muốn chết đi cho xong.

Chiêu Dương nhắm mắt:

- Chị không được nghĩ vậy – Cô khóc lên - Bộ chị muốn em với mẹ khổ thêm nữa hả. Cả chị Ly nữa. Chị ấy lo cho chị như vậy mà chị...

Chiêu Mai thì thầm:

- Bây giờ chị thấy cuộc đời tăm tối quá, không còn gì để hy vọng nữa. Nghĩ tới lúc sinh con mà chị rùng mình.

Cô lắc đầu:

- Không muốn nghĩ tới nữa.

- Chị đừng lo, chị Ly không bỏ chị đâu. Còn em thì sẽ phụ giữ em bé với chị. Em thích em bé lắm.

- Nhưng chị đâu thể dựa em và Chiêu Ly hoài được.

Mai lại nằm xuống giường, rũ rượi vì chán chường và mệt mỏi. Chiêu Dương cúi đầu nhìn chỗ khác. Cô không đủ can đảm nhìn vẻ héo úa của Chiêu Mai.

Suốt hai ngày hầu như Chiêu Mai không ra khỏi nhà. Cô nấu cơm thay Chiêu Dương, thẩn thoảng ra cửa hàng thế bà Xuân. Mấy hôm nay bà đi đâu tất bật, Chiêu Mai hỏi thì bà bảo đi công chuyện. Cô đang buồn rầu nên không để ý nhiều. Cô hiểu vẻ phờ phạc lo lắng của mẹ theo cách khác.

Sáng nay Chiêu Dương đi học, Chiêu Mai ở nhà một mình thì Quân đến. Cô nhìn anh, lạnh nhạt:

- Anh đi đâu vậy?

- Đến đón em.

Chiêu Mai gạt phăng:

- Cảm ơn! Nhưng tôi không về đó nữa đâu.

Quân ngồi xuống ghế, vuốt cái đầu bù xù của mình. Anh buồn bã nhìn Chiêu Mai:

- Gần một tuần rồi, em còn giận hoài vậy sao?

Chiêu Mai nhếch môi:

- Anh gọi tôi về chi vậy? Định mắng chửi chuyện gì nữa?

- Vợ chồng cãi nhau chút xíu, em dùng chỉ từ nặng quá vậy?

- Cãi nhau hay tôi bị miệt thị xỉ vả? Anh nhớ đây là lần thứ mấy tôi bị đuổi đi không? Anh về nhà anh đi. Đừng để tôi phải đuổi.

Quân nhìn Chiêu Mai dăm dăm:

- Anh thừa nhận anh có lỗi và hơi nóng tính. Nhưng em nhìn lại em đi, lúc trước em dịu dàng hiền lành bao nhiêu thì bây giờ em khó khăn bấy nhiêu. Lúc cãi với anh em có kém gì bà chẳng đâu.

- Chỉ riêng với anh tôi mới nói như vậy thôi.

Quân thấy tự ái:

- Em chỉ dịu dàng với người ngoài, còn anh thì không cần chứ gì? Em có còn coi chồng ra gì nữa đâu. Cũng đúng thôi. Bây giờ anh thất thế rồi, đâu có ai bảo bọc được em nữa.

- Anh im đi! Đừng có đem chuyện đó ra không chế tôi.

- Nhưng anh nói có đúng với ý nghĩ của em không?

- Đừng có hồ đồ. Thế ai so sánh tôi với vợ anh Quang? Ai bảo tôi chẳng biết làm gì? Khinh thường như vậy thì sống với nhau làm gì nữa.

Quân bắt đầu nổi nóng:

- Em đừng cố tình không hiểu. Hôm ấy anh chỉ khen chị Thanh đảm đang. Ngoài ra không có ý gì khác hết. Bây giờ anh khen người khác cũng không cho nữa hả?

- Chứ không phải anh cố tình đem chị Thanh ra để tôi nhìn lại mình hả? Tôi mà không hiểu thâm ý của anh thì ai hiểu?

- Đừng có đem tư tưởng đen ngòm của mình áp đặt cho người khác.

- Anh nói ai tư tưởng đen tối? Sao lúc chưa cưới anh không giỏi nói vậy đi? Để đến bây giờ mới miệt thị?

- Lúc trước em có khó chịu như bây giờ đâu. Lần nào về nhà cũng nghe em cần năn. Ra ngoài đường thì bạn bè xỏ xiên. Em có an ủi anh bao giờ chưa?

- Tại sao tôi phải an ủi một người say nghề nhệt như anh chứ?

- Đúng rồi. Vì em có biết thương chồng đâu

- Đúng đúng. Có họa là người điên mới thương được một người chồng lúc nào cũng muốn tống cổ vợ ra khỏi nhà – Chiêu Mai nói hấp tấp.

Quân cũng nổi khùng lên:

- Bỏ cách gán ghép lung tung đó đi! Em không muốn sống với thằng chồng bất tài như anh thì anh chiều em đó. Cứ về nhà mẹ mà ở đi. Tôi không cần.

- Khỏi đuổi nữa. Tôi về rồi đó chứ. Nhưng anh qua đây tìm chi vậy?

- Tưởng cô là người biết điều nên tôi còn nghĩ tới. Chứ hiểu rõ cô rồi

thì nghĩ làm gì nữa. Tôi không cần những người vô lương tâm như cô. Cách nói của Quân làm Chiêu Mai tức đến nghẹt thở. Cố hết sức hét thật lớn cho bổ tức. Càng lúc cả hai càng cãi nhau kịch liệt. Đến nỗi bà Xuân về lúc nào cũng không hay.

Bà Xuân đứng im ngoài cửa, im lặng nghe. Bà muốn biết Quân có tệ đúng như Chiêu Mai nói không. Và điều làm bà kinh ngạc là cô con gái tẻ nhị dịu dàng của bà khi nổi nóng lên cũng biết quát tháo với chồng. Bà nghe Chiêu Mai cãi cọ mà không tưởng tượng nổi đó là cô. Rốt cuộc các cô con gái của bà không đơn giản như bà nghĩ. Hay là vì không có điều kiện để các cô bộc lộ rõ hết cá tính của mình? Bà không hiểu được.

Bà từ tốn bước vào nhà. Đúng lúc Quân hầm hầm đi ra. Thấy bà Xuân, anh khựng lại rồi dịu xuống:

- Thưa mẹ con về!

- Khoan về đã, vô đây mẹ nói chuyện một chút.

Chiêu Mai quay lại:

- Người ta muốn về thì mẹ để họ về, mẹ giữ lại chỉ cho mất công.

Quân trừng mắt nhìn Chiêu Mai. Bà Xuân nạt nhỏ:

- Con im đi! Đừng có nói năng hồ đồ nữa.

Bị mẹ mắng, Chiêu Mai âm ức làm thinh. Cô lườm Quân một cái rồi bỏ lên lầu. Nhưng bà Xuân đã gọi lại:

- Con lại đây. Hai đứa ngồi xuống nói cho mẹ nghe, chuyện gì mà cãi vã âm ỉ vậy?

Quân im lặng, Chiêu Mai cũng lúng túng ngồi im. Bà Xuân khoát tay:

- Mà thôi, khỏi cần nghe mẹ cũng đã hiểu được rồi. Thực ra chuyện hai đứa thiếu nợ đã có gì là ghê gớm lắm. Rồi từ từ sẽ có cách trả. Còn Quân không xin được chỗ này thì cũng còn chỗ khác. Sài Gòn này đâu phải đã hết chỗ làm, làm gì mà hai đứa rồi lên vậy?

Bà quay lại Chiêu Mai:

- Còn con Mai, có bầu mà la hét om sòm không biết mệt hả? Con phải nghĩ tới cái thai chứ.

- Nghĩ làm gì. Có ai nghĩ tới nó đâu mà mẹ bắt con phải nghĩ, con hỏi hận lắm mẹ biết không?

Quân nhìn Chiêu Mai như tóe lửa. Anh tức điên lên, nhưng trước mặt bà Xuân anh không dám trả lời mà chỉ nhìn cô gườm gườm. Bà Xuân nạt lại Chiêu Mai:

- Con càng ngày càng ăn nói bậy bạ nghe Mai. Dữ quá ai chịu nổi. Vợ

chồng lúc sa cơ thì càng phải nâng đỡ tinh thần nhau. Ít ra con cũng phải biết anh ủi chồng, có đâu mỗi chút một cần nhằn vậy.

Bà quay qua Quân:

- Còn Quân, vợ có bầu thì tính hay cấu gắt, con ráng chịu nó một chút thì đâu có chuyện gì. Bây giờ hai đứa về đi, chừng nào hòa lại mới được qua đây.

Chiêu Mai bướng bỉnh:

- Con không về đâu. Người ta đuổi con thì con về làm chi nữa.

Bà Xuân dứt khoát:

- Không về nhà thì coi chỗ nào thích thì đến. Mẹ không chứa nữa.

Chiêu Mai ngồi im, môi mím lại. Thật ra khi thấy Quân đến là cô hết giận, nhưng vẫn làm nư để bắt anh năn nỉ. Ai ngờ anh còn cãi cọ thêm. Bây giờ mà về tức là chịu thua Quân. Nhớ hôm cãi nhau Quân bảo cô cuốn gói về nhà mẹ ở, Chiêu Mai lại tức run lên. Cô cương quyết:

- Mẹ không cho ở đây thì con đi chỗ khác, ra ngoài công viên cũng được, chứ con không về.

Bà Xuân không ngờ Chiêu Mai bướng đến vậy, nhưng vẫn điềm nhiên:

- Con không về thì Quân cũng không được về, hai đứa lên trên nhà nói chuyện đi. Nhưng không được làm ồn trong nhà đó.

Chiêu Mai bỏ lên lầu. Thấy Quân ngồi đó vẻ ngao ngán, bà Xuân dịu giọng:

- Con chịu khó lên năn nỉ nó đi. Có bầu thì nó trái tính nết vậy đó.

Đừng thêm cãi với nó nữa.

- Dạ.

Quân đứng lên, dáng điệu lừng khừng thất chí. Bà Xuân nhìn cách ăn mặc xốc xếch của Quân, khẽ thở dài.

Nếu kinh tế vững vàng thì nó và Chiêu Mai là cặp hạnh phúc nhất. Nếu không vì ông Xuân phá nát gia sản, bà đã có thể giúp đỡ Chiêu Mai một cách dễ dàng. Vừa thương con vừa hận chồng, bà bị những tình cảm giằng xé đến căng thẳng. Bà ngồi lặng thật lâu với con bão tố trong lòng.

Chương 9

Ngoài cửa có tiếng giày nện trên nền gạch. Nghe là biết Chiêu Ly. Bà Xuân ngồi thẳng người lên, cổ lấy dáng điệu bình thản. Chiêu Ly gật đầu:

- Thừa mẹ con mới về.

- Đi đâu mà trưa quá vậy?
- Con ở viện về.
- Có chị Mai với anh Quân qua, trưa nay con ở đây ăn cơm cho vui.
- Dạ, chị Mai đâu rồi mẹ?
- Trên lầu, hai đứa vừa cãi nhau um sùm, mẹ bảo phải làm hòa đó, không ngờ con Mai vậy mà bướng hết chỗ nói. Tụi bây đứa nào cũng không hiền cả.

Chiêu Ly cười:

- Thời buổi này mà hiền là bị thiên hạ ăn hiếp chịu gì nổi. Nhưng anh chỉ cãi vã chuyện gì vậy mẹ?
- Thì thiếu hụt quá nên đứa nào cũng bẳn tính. Thấy tụi nó mẹ rầu quá.
- Mai mốt chị Mai sanh mẹ bảo chỉ về đây đi, tiền bạc để con lo. Đưa tiền cho chỉ anh Quân đi nhậu cũng vậy.

Bà Xuân chép miệng:

- Cũng không nên trách nó, không việc làm còn bị vợ cản nhần. Nó cũng phải giải khuây chứ
- Chuyện đó con cũng không trách. Nhưng anh cứ uống rượu hoài, chị Mai chịu gì nổi. Con là không chịu vậy đâu.

Cô hỏi đột ngột:

- Nhưng hồi sáng mẹ đi vay tiền chi vậy? Con gặp dì Huyền. Dì ấy không biết mẹ giấu con, nói là mẹ vay 50 triệu, mẹ tính làm gì vậy? Đưa ba phải không?

Biết khó mà giấu được Chiêu Ly, bà Xuân thở dài:

- Không đưa ổng thì làm sao yên.

Chiêu Ly tức đến nghẹt thở. Cô nhìn bà Xuân chăm chăm, cổ im lặng. Nhưng chịu không nổi, cô với tay xách giỏ, ùng ùng đứng dậy bỏ đi.

- Ngồi xuống đi Ly. Mẹ chưa giải thích mà.
- Mẹ làm vậy rồi, còn gì giải thích nữa – Cô hung hăng – Sao mẹ không bán luôn Chiêu Dương để đưa tiền cho ổng?
- Ly!

Bà Xuân trừng mắt nhìn Chiêu Ly. Cô mím môi lì lợm nhìn bà. Bà thở hắt ra:

- Mẹ làm vậy cũng vì con Chiêu Dương thôi. Con cái không đứa nào chịu hiểu, chỉ lo trách móc. Nhìn đi nhìn lại mẹ không có chỗ nào để an ủi cả.

Chiêu Ly dịu lại:

- Mẹ lo gì? Con không hiểu.

- Ba thì cứ hối thúc mẹ bán nhà. Nhưng như vậy rồi đám cưới con Dương sẽ ra sao? Mẹ muốn nó có chồng cũng rõ ràng như con với con Mai. Làm lụp xụp qua người ta cười tội nghiệp nó.

Chiêu Ly cúi đầu im lặng suy nghĩ. Bà Xuân nói tiếp:

- Mẹ ráng cầm cự lo đám cưới cho con Dương xong rồi mẹ ly dị với ông, về quê ở. Nhưng Chiêu Dương nó không chịu thằng Thắng. Ép nó thì mẹ không nổi, còn để kéo dài thì càng ngày mẹ càng mắc nợ. Có ai khổ như mẹ đâu.

Chiêu Ly im lặng. Bây giờ cô mới thông cảm sâu sắc nỗi khổ của mẹ. Trong ba đứa con, Chiêu Ly thương mẹ theo cách cứng rắn chứ không thủ thủ gằn gủi như Chiêu Mai và Chiêu Dương. Cô muốn bà sống sung sướng và chỉ có thể lo vật chất cho bà, nhất là bây giờ cô hiểu mình phải làm gì để cắt gánh nặng cho mẹ.

Cô cười thản nhiên:

- Chuyện đơn giản chứ có gì mà mẹ lo vậy. Để con giải quyết cho.

Nói xong, cô đứng dậy. Bà Xuân cũng đứng lên. Chiêu Ly lên lầu tìm Chiêu Mai. Đi tới cửa cô nghe tiếng cười khúc khích, cô nhìn ra phòng ngoài. Quân đang choàng tay lên thành ghế, nói nhỏ nhỏ gì đó với Chiêu Mai, Chiêu Mai tựa vào vai anh. Nhìn hai người có vẻ là người yêu hơn vợ chồng. Vậy là họ dần hòa với nhau rồi, thật dễ dàng.

Chiêu Ly lẳng lặng đẩy cửa vào phòng Chiêu Dương, bản thân suy nghĩ. Cô và Antony chẳng bao giờ có được vẻ âu yếm như vậy. Cô thêm được như Chiêu Mai, nghĩa là nhỏ nhen bên cạnh chồng. Còn cô, trong sâu thẳm tâm hồn, cô luôn khinh thường anh, xem anh như là một đứa trẻ hơn là một người đàn ông. Giá mà Antony đừng quá nhu nhược trước cô. Chiêu Ly lại liên tưởng đến Thắng. Cô cười cay đắng. Số phận thật là trớ trêu. Cô với Chiêu Dương ai mới là người khổ hơn? Chiêu Ly ngã người xuống giường khóc lặng lẽ. Những giọt nước mắt yếu đuối mà không ai có thể thấy được ở cô.

Chiêu Dương khoác giỏ trên vai, lưng thừng đi dọc dãy tủ kính, mắt dán vào những quyển sách trên kệ. Buổi trưa vắng người, cô bán sách cũng uể oải ngồi dựa ghế. Hầu như cửa hàng chỉ có mình Chiêu Dương là khách. Cô thích những lúc như thế này, không có ai tha hồ mà nhìn ngắm chọn lựa.

Ngoài cửa, một người cũng vừa dựng xe bước vào. Chiêu Dương tò mò quay ra nhìn. Thu Uyên cũng vừa thấy cô, kêu lên mừng rỡ:

- Ê Dương!

- Bò cũng đi dạo giờ này nữa hả?
 - Trưa buồn muốn lang thang ngoài đường hơn ở nhà. Đi hoài cuối cùng ghé đây. Không ngờ gặp bò, mừng dễ sợ. Đi ăn kem đi!
 - Đi!
- Ngồi trong quán, Thu Uyên nhìn Chiêu Dương:
- Sao lúc này bò ốm vậy? Có vẻ già dặn một tí, nhưng so với tui thì vẫn còn nhí.
 - Mới có mấy tháng mà bò làm như cả năm không gặp vậy. Bên đó học căng không?
 - Oải thấy mồ, còn bò?
 - Muốn căng thì căng, muốn khỏe thì khỏe.
 - Hôm đó thấy bò ở trung tâm ngoại ngữ. Bò học thêm môn gì vậy?
 - Học tiếng Nhật
 - Dữ vậy?
 - Ừ, tại thích thì học chơi.
- Thu Uyên chống cằm nhìn Chiêu Dương, chột cười tinh quái:
- Ê! Bò với anh Thắng có gì không?
- Chiêu Dương hơi giật mình. Nhưng giả vờ tỉnh như không:
- Đâu có gì. Với lại bò đã nói ông là bò của nhỏ cháu bà Kim, Tui làm sao dám biết nhiều
- Chiêu Dương cúi đầu phân vân. Cô muốn hỏi Thu Uyên lúc này ba cô có ở nhà bà Kim không. Nhưng sợ câu trả lời của Thu Uyên sẽ làm cô buồn thêm. Cô đành im lặng.
- Thu Uyên vô tình không hiểu. Cô cười vẻ hài lòng:
- Bò đâu nữa mà bò. Ảnh cho nhỏ đó de rồi. Đáng đời.
 - Đáng cái gì?
 - Thì cái tính đỏng dảnh. Bị bò đá là đáng chứ sao. Nó mê anh Thắng lắm, con gái gì mà đến nhà con trai tìm hoài, không biết mắc cỡ.
 - Thì thương mà.
- Thu Uyên bĩu môi:
- Nhưng cũng phải biết tự trọng một chút chứ. Này nói thật đi, bò với anh Thắng có gì không?
 - Không, sao tự nhiên bò tra vấn chuyện đó hoài vậy?
 - Tại ảnh điều tra về bò kỹ quá, tui ngạc nhiên vậy mà.
- Chiêu Dương ngẩn ngơ:
- Điều tra?
 - Ừ, tui với ảnh cũng như bạn bè trong xóm. Mấy lúc sau này ảnh hay

qua tui chơi lắm, và hay hỏi về bồ đủ thứ, không nghi sao được!

Chiêu Dương dè dặt:

- Hỏi gì?

- Thì hỏi tính tình, người yêu, gia đình. Tui kể không giấu gì hết. Bồ đừng giận nghe, tui với anh cũng thân, giấu làm gì.

Tim Chiêu Dương như thót lại. Có nghĩa là Thắng đã biết chuyện cô với Entony. Tự nhiên cô đâm thấy chán nản. Dù anh không là gì đối với cô, cô cũng không muốn anh biết hết chuyện xấu của mình. Chỉ một chuyện ba cô ruồng bỏ gia đình cũng đủ nhục nhã rồi. Đàng này... Thắng sẽ nghĩ gì khi biết Chiêu Dương từng yêu anh rể của mình?

Chiêu Dương ngồi im. Cô không giận Thu Uyên, chỉ thấy chán cho mình. Toàn gặp những điều tệ hại. Chẳng lẽ bỏ thành phố này đi đến nơi nào heo hút để đừng ai biết đến mình?

Thu Uyên nhìn cô thắc mắc:

- Bồ nghĩ gì vậy?

- Đâu có nghĩ gì.

- Nghe bồ nói không có gì tui cũng yên tâm. Bồ mà quen với anh Thắng là coi chừng. Tính anh bay bướm kinh khủng luôn. Này nhé, tính từ lúc tui biết anh đến giờ, bồ bịch của anh chắc cũng xem xém chục người. Mà người nào cũng đẹp hết. Anh quen với người ta rồi bỏ như quăng đi một cái áo. Mấy nhỏ đó biết mà vẫn nhào vô. Khùng hết rồi.

Chiêu Dương cười gượng:

- Thì chắc anh cũng nói làm sao đó người ta mới xiêu lòng.

- Ừ thì chắc vậy. Với lại anh đẹp trai cái kiểu... kiểu gì nhỉ? Tui không nói được. Nhưng bồ có công nhận với tui là anh đặc biệt không?

- Chắc vậy.

- Anh ngộ lắm. Bảo là dân bụi đời càn quấy cũng được, dân trí thức cũng đúng, dân cà chớn hay hào hoa phong nhã cũng đúng luôn. Ngộ lắm, nhiều lúc tui cũng không hiểu anh thuộc loại người nào nữa.

- Thuộc loại đa hệ.

Thu Uyên phì cười:

- Ừ chắc vậy. Nhưng tui dặn bồ trước nghe. Đừng có nghe anh dụ khi mà xiêu lòng đó. Anh quen đó bỏ đó chứ không nghiêm túc với ai đâu. Không phải tui nói xấu anh. Nhưng bồ cũng là bạn tui. Con gái phải biết bênh vực nhau. Biết anh như vậy mà không cản bồ thì tui còn ra làm sao nữa.

Chiêu Dương le lưỡi:

- Dạ hiểu. Nhưng sao tự nhiên bồ nói toàn chuyện này không vậy?
- Tại tui lo. Thấy ảnh cứ điều tra bồ hoài là tui biết thế nào ảnh cũng có ý đồ đó. Tui bảo nếu ảnh muốn cua bồ thì bỏ tư tưởng đó đi. Bồ thuộc loại tiểu thư đài các chứ không phải dân lang bang. Tội nghiệp bồ...
Nói chung là tui can quyết liệt.

- Thế anh Thắng nói sao?

- Ảnh cười chứ không nói gì hết. Cười kiểu đó mới nguy hiểm đấy.

Chiêu Dương thấy xuống tinh thần kinh khủng. Sao cô xấu số đến mức vướng vào một người thác loạn như vậy chứ? Cô muốn Thu Uyên im đi. Nhưng nhỏ cứ thao thao bất tuyệt:

- Để kể bồ nghe cái này nghe. Chuyện này là chính nhỏ bạn tui kể đấy. Nó bảo khổ mà không dứt ra được. Bồ biết lúc quen với nó anh Thắng nói sao không? Ảnh bảo đừng có đặt hy vọng gì với ảnh cả. Quen cho vui thì được, chứ đi đến quan hệ nghiêm túc thì đừng, ảnh không thích cưới vợ đâu, nói trước để sau này đừng trách ảnh. Trời ơi! Đều kinh khủng.

Chiêu Dương tò mò:

- Rồi bây giờ còn quen không?

- Xù lâu rồi. Nhỏ đó khóc quá trời. Nhưng trách gì được mà trách, người ta nói trước rồi mà không nghe. Mà anh Thắng cũng đều nữa. Không muốn cưới thì quen với người ta làm chi. Ông này mai một thế nào cũng bị quả báo.

Càng nghe Chiêu Dương càng thấy chán nản. Vậy mà mẹ cô bảo cô ưng một người như vậy. Nhất định cô sẽ kể cho mẹ nghe hết về Thắng. Mẹ sẽ có cách cấm cửa anh. Chỉ có như vậy cô mới được yên thân mà thôi.

Cô ngược lên:

- Đừng kể chuyện anh Thắng nữa Uyên. Bồ kể nghe thấy sợ quá.

- Ồ, nhưng nghĩ kỹ cũng đâu có gì mà sợ. Bồ không quen với ảnh thì thôi chứ có gì. Thực ra anh Thắng cũng tốt. Chỉ phải cái tật bay bướm. Mình không chịu thì thôi, không lẽ ảnh bắt cổ mình.

Chiêu Dương ngồi yên lưỡng lự. Cuối cùng, không kềm được, cô hỏi khẽ:

- Lúc này Uyên có thấy ba mình ở nhà bà Kim không? Ba mình khỏe không?

- Không. Từ lúc bồ thấy thì ba bồ có đến bà vài lần. Sau đó thì không

thấy nữa. Hình như bà quen với ông khác rồi. Thấy chờ mấy lần.

Cô thở khi:

- Sao mà họ sống buông thả quá. Nhiều người không hiểu đạo đức là gì cả. Ghê quá.

Chiêu Dương im lặng suy nghĩ. Vậy là ba đang sống với người khác.

Ai thế nhỉ? Có đáng ghét như bà Kim không? Bà ấy ra sao mà ba thương đến nỗi bỏ mẹ con cô để mua nhà sống với bà ấy? Rồi mẹ sẽ ra sao đây?

Cô ngồi nán lại với Thu Uyên khá lâu rồi chia tay. Cô đạp xe về nhà mà thấy buồn rười rượi.

Không có mẹ ở nhà, nhưng có chị Ly. Tự nhiên Chiêu Dương muốn đi ra đường. Nhưng bây giờ quá trưa rồi, và cô cảm thấy mệt vì đói, không ở nhà thì biết đi đâu? Nghĩ đến lúc đối diện một mình với Chiêu Ly, cô thấy ngán ngẩm vô cùng.

Chiêu Ly buông quyển sách xuống khi thấy cô:

- Em đi đâu mà về trưa vậy?

- Em gặp nhỏ bạn giữa đường, hai đứa kéo vô quán nói chuyện chơi.

Lúc này mẹ có về không chị?

- Có về, rồi đi nữa rồi. Xuống ăn cơm đi. Chị có mua bánh mì với thịt quay cho em đây.

Chiêu Dương vào phòng tắm, nước mát làm cô thấy dễ chịu lại. Cô thay bộ đồ mát đứng nhìn mình trong gương một hồi rồi đi vào bếp.

Cô ngồi vào bàn. Chiêu Ly đã chuẩn bị cho cô bữa ăn thật chu đáo.

Hầu như mỗi lần về nhà Chiêu Ly đều mua những thứ mà cô thích.

Chiêu Dương chớp mắt cảm động. Cô hiểu chị Ly bao giờ cũng thương và săn sóc cô. Còn cô thì đầy định kiến. Cũng không hẳn là vậy, cô không hề ghét Chiêu Ly nhưng không thể vô tư vùi vĩnh chị như trước kia nữa. Giữa hai chị em đã có một khoảng cách, cô muốn xóa bỏ nhưng không làm nổi.

Chiêu Dương cắn miếng bánh mì, vừa ăn vừa suy nghĩ. Cô quay lại khi thấy Chiêu Ly đi vào, trên tay là lon coca.

Chiêu Ly khui lon, đẩy tới trước mặt Chiêu Dương:

- Khô khan quá, em ăn nôi không?

- Em thấy vậy là ngon rồi. Chị ăn nữa đi.

Chiêu Ly ngồi xuống:

- Thôi, lúc này chị ăn với mẹ no rồi.

- Chiều nay chị không đi làm hả?

- Có. Nhưng ghé nói chuyện với em một chút, xong mới đi.

Chiêu Dương ngừng nhai:

- Chuyện em hay chị Mai?

- Chuyện em.

- Em thì có gì đâu mà nói. Em bình thường mà.

Chiêu Ly từ tay lên trán, dăm chiêu:

- Lẽ ra chị không nên nói. Nhưng tình thế này chị không thể làm khác được. Chị biết như vậy là độc đoán. Nhưng...

Chiêu Dương e dè nhìn Chiêu Ly. Chuyện gì nữa đây?

- Em đừng nên làm khó mẹ nữa Dương à?

- Em làm khó mẹ? Em mà làm vậy được à?

- Em không muốn. Nhưng vô tình là như vậy.

- Chị nói rõ đi, em không hiểu gì hết.

Chiêu Ly hỏi đột ngột:

- Em chê anh Thắng chỗ nào vậy Dương?

Chiêu Dương sững người lại. Im lặng thật lâu, cuối cùng cô nói một cách khó khăn:

- Ý chị muốn nói gì?

- Chị hỏi tại sao em không ưng anh Thắng?

Lại Thắng. Chiêu Dương lắc đầu một cách khổ sở. Tại sao lúc nào anh ta cũng là bóng ma ám ảnh đời cô. Tại sao mọi người đều muốn đẩy cô vào nơi đen tối đó. Chiêu Dương nhăn mặt:

- Chị muốn em ưng anh Thắng phải không? Chị có hiểu anh là người thế nào không?

Chiêu Ly điềm nhiên:

- Hiểu lắm, nhiều hơn em tưởng. Anh là người bay bướm, thay tình nhanh hơn cả thay áo. Đúng không?

- Biết vậy mà chị còn bảo em lấy anh. Chị có xem em là em ruột không?

- Em nói gì vậy Dương?

- Em xin lỗi! Nhưng em không thể nghe lời chị được. Chị đừng áp đặt em nữa.

Chiêu Ly lặng người. Đây là lần thứ hai Chiêu Dương nói với cô như vậy. Cách đây một năm khi cô bắt buộc Chiêu Dương rời bỏ Antony, cô cũng nhận được cái nhìn oán trách như vậy.

Chiêu Ly thở dài. Tại sao mọi việc cô làm đều bị oán giận? Cô làm đúng chứ đâu có sai. Đó là vì lợi ích của mọi người trong nhà mà.

Chiêu Ly ngồi thẳng người lên, dịu dàng:

- Anh Thắng không phải là người xấu, em đừng nhìn vào chuyện tình cảm lãng nhãng để đánh giá người ta. Khi muốn cưới em là anh đã chán cuộc sống phóng túng rồi. Một người như vậy em có thể yên tâm. Chị bảo đảm anh sẽ không bỏ bịch nữa đâu.
- Mẹ với chị ai cũng nhìn vào cái giàu của người ta cả, em không cần điều đó đâu.
- Bởi vì em chưa hiểu thế nào là nghèo.
- Nhà mình đang sống trong cảnh nghèo đó chứ.

Chiêu Ly điềm đạm:

- Nhưng chưa đến nỗi túng quẫn. Em có thấy chị Mai không? Mỗi tháng chị phải gửi tiền cho chị. Em có hiểu gì đâu.

-

- Và nữa. Em không được đề vì em mà mẹ mắc nợ thêm. Như vậy là thương mẹ đó sao?

- Em không hiểu chị nói gì? Em làm gì đâu để mẹ mắc nợ?

Chiêu Ly thản nhiên kể chuyện bà Xuân đi vay tiền. Cô cười gằn khi thấy đôi mắt mở to kinh ngạc của Chiêu Dương:

- Một mình mẹ chống đỡ đủ thứ. Chỉ là vì lo cho em, bây giờ dù muốn dù không em cũng phải ứng anh Thắng, nếu em muốn cất gánh lo cho mẹ. Em suy nghĩ đi.

Cô im lặng một lát, rồi nói thêm:

- Nhưng em phải hiểu là mẹ muốn em sung sướng, chứ không phải gả tống đi cho mẹ nhẹ nợ. Nếu anh Thắng là người không ra gì thì mẹ không dám gả em đâu. Đừng lấy chồng mà trong bụng ầm ứ, làm khổ mẹ thêm.

Thấy Chiêu Dương im lặng, Chiêu Ly nói dứt khoát:

- Cái gì chị làm thì chị đã nghĩ kỹ. Dù em có trách móc thì chị vẫn không đổi ý. Có thể chị giải quyết vấn đề một cách áp đặt, nhưng nó không sai đâu. Sau này em sẽ hiểu chị.

Câu này Chiêu Dương đã nghe một lần rồi. Và đến giờ cô đã hiểu.

Nhưng không chấp nhận, không bao giờ cô chấp nhận việc làm của Chiêu Ly.

Vậy nhưng chuyện này... Chiêu Dương ngồi yên bên bàn ăn, không nhớ là mình đang ăn dở miếng bánh mì. Cô cúi đầu, cảm thấy bế tắc kì lạ. Giờ thì cô không còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi.

Mới vừa nghe Thu Uyên kể về Thắng, cô chưa kịp nguôi cảm giác ghê

sợ thì liền đó Chiêu Ly lại chỉ cho cô thấy cô phải chọn anh. Chiêu Dương cảm thấy tuyệt vọng ghê gớm. Chiêu Ly nhìn Chiêu Dương. Biết Chiêu Dương rất khổ nhưng cô không hề áy náy. Cô tin rằng sau này con bé sẽ cảm ơn cô vì đã chọn cho nó một người chồng tuyệt vời.

Chương 10

Đám cưới Chiêu Dương được tổ chức vào đầu tháng mười. Đúng hai tháng sau kể từ buổi cô nói chuyện với Chiêu Ly

Vừa cài vòng hoa lên đầu cho Chiêu Dương, Thu Uyên vừa lẩm bẩm:

- Tới giờ tui cũng không tin mình làm dâu phụ cho bồ. Mà lại là đám cưới bồ với anh Thắng nữa chứ. Đúng là chuyện khó tin nhưng có thật.

Chiêu Dương đứng yên nhìn mình trong gương:

- Không riêng gì bồ, tui cũng không tin mình đang là cô dâu. Cứ tưởng mình đang nằm chiêm bao. Không biết chừng nào mới tỉnh giấc...

- Nhưng khi tỉnh giấc, bảo đảm là bồ sẽ thấy đó là giấc mơ đẹp

Chiêu Dương hơi cười:

- Nói ngược cũng bồ, nói xuôi cũng bồ.

- Nhưng thật sự thì anh Thắng tốt mà. Ồ, chỉ phải cái tật bay bướm.

Nhưng cưới bồ rồi bảo đảm không bay nữa đâu.

Chiêu Dương im lìm nhìn vào gương. Cuối cùng cô buông thõng:

- Bay hay không cũng vậy thôi

Ở phòng ngoài bỗng xôn xao lên. Các cô gái cười ríu rít:

- Chú rể tới rồi kìa. Đẹp trai hết xẩy.

- Chuẩn bị xong chưa, cô dâu?

Thấy Chiêu Dương vẫn đứng yên. Thu Uyên nhìn cô chăm chú:

- Này, bộ bồ không hồi hộp hả?

Chiêu Dương nhếch môi, cười tự lự:

- Tất cả con gái đều phải trả qua đám cưới, chứ đâu phải chỉ riêng mình mà hồi hộp.

- Bồ nói chuyện lạ quá Dương. Tui có cảm tưởng như bồ bị bắt phải có chồng ấy.

Chiêu Dương chớp mắt:

- Đừng nói chuyện đó nữa Uyên

Thu Uyên nói một câu chẳng ăn nhập gì đến chuyện đang nói:

- Bồ làm cô dâu đẹp hơn chị Mai với chị Ly hồi đó nhiều.

- Vậy hả?

Chiêu Dương không cảm thấy vui gì về đẹp của mình. Cô cảm thấy sắc đẹp nào rơi vào tay Thắng cũng đều là uổng phí, anh đâu thuộc mẫu người chung thủy. Cô có xấu đi nữa cũng chẳng sao.

Thấy Chiêu Dương buồn hiu, Thu Uyên cũng không nói chuyện nữa. Cô lơ mơ cảm thấy Chiêu Dương không yêu Thắng. Lạ thật! Thế mà cô cứ nghĩ được Thắng cưới làm vợ, Chiêu Dương phải sung sướng và hãnh diện lắm, vì ít ra cô cũng hơn hẳn những cô người yêu trước của Thắng.

Chiêu Dương kéo tay Thu Uyên vào ngồi trong góc phòng. Bên bàn phấn, các cô gái còn riu rít kiểm tra lại đầu tóc. Chợt chị Ly đi lên:

- Dương xuống nhà kìa. Mặt tươi lên chút đi em

Cả đám hộ tổng cô dâu xuống nhà dưới. Các cô núp sau màn nhìn ra. Một mình Chiêu Dương đi về phía bàn thờ. Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn cô. Yêu mến và thán phục vẻ đẹp tinh khiết của cô. Thắng cũng quay đầu nhìn, chờ cô bước lại.

Mọi việc diễn ra như trong mơ đối với Chiêu Dương. Cô máy móc làm theo những lời yêu cầu. Khi Thắng lồng vào tay cô chiếc nhẫn, Chiêu Dương chợt ngược lên nhìn anh. Cô bỗng có cảm giác như một người bước hụt chân. Chưa bao giờ cô thấy anh xa lạ hơn bây giờ, xa lạ đến mức như cô chưa từng gặp anh. Mắt Chiêu Dương sụp xuống, cảm thấy lòng mình hoang mang.

Xung quanh có tiếng nhắc khẽ:

- Cười lên Chiêu Dương, cười chụp hình mới đẹp

- Cô dâu mặt phải tươi lên chứ

Đứng ở góc phòng, Chiêu Ly lặng lẽ nhìn Thắng. Cô quên cả Entony ngồi bên cạnh. Giờ phút này cô thấy gần gũi với anh hơn bao giờ. Gần như cảm giác của chín năm trước đây. Khi anh hôn cô vào một buổi tối ở trường học.

Lúc ấy Chiêu Ly còn học phổ thông. Anh học trên cô một lớp. Chiêu Ly không biết Thắng vì anh học buổi chiều. Thế rồi đêm Noel trường tổ chức cắm trại, có cả diễn văn nghệ. Cô bị chao đảo vì Thắng trong đêm trại ấy. Chiêu Ly còn nhớ rõ tên bài hát mà Thắng hát hôm ấy.

Anh mang cây Guitar trên vai, dáng điệu vừa hờ hững, vừa đam mê... Sau này cô mới hiểu được đó là sự thu hút mãnh liệt ở anh. Và lúc ấy cô mới biết yêu là thế nào.

Không phải riêng Chiêu Ly, mà nhóm bạn cô cũng khen anh không

ngọt. Nhưng phải lòng anh thì chỉ có mình Chiêu Ly. Cô hỏi nhỏ bạn và biết được Thắng học ngay lớp cô đang học. Và cô, luôn làm bất cứ điều mình muốn, đã viết thư làm quen với Thắng, cô nhét thư ngay vào hộp bàn của anh. Sáng hôm sau thì cô nhận được thư hồi âm... Thế là hẹn gặp nhau, vài lần đi chơi với nhau. Anh hôn cô ngay lần gặp thứ nhất. Đó là cái hôn đầu tiên mà mấy năm sau Chiêu Ly vẫn còn nhớ cảm xúc của nó.

Tất cả chỉ có vậy, không đi xa hơn dù Chiêu Ly rất muốn. Không đầy một tháng sau cô gặp Thắng trong quán kem, với nhỏ bạn học cùng lớp cô. Cô giận dữ trách móc đòi chia tay. Anh không thanh minh, cũng không năn nỉ chỉ thừa nhận những lời trách của cô và xin lỗi.

Chiêu Ly như mất hồn trong nhiều ngày sau đó. Nhưng bản tính kiêu hãnh không cho phép cô thừa nhận sự yếu đuối đau khổ của mình. Cô quen hết người này đến người khác cũng như anh. Nhưng yêu thì không bao giờ.

Những năm sau đó Chiêu Ly không hề gặp lại Thắng. Cho đến tận lúc anh đến với Chiêu Dương. Buổi tối gặp Thắng trong phòng khách, Chiêu Ly cố ghìm tiếng kêu kinh ngạc. Thắng cũng vậy. Nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ thản nhiên, và lịch sự gọi cô là chị. Tất cả mọi người trong nhà đều vô tình không biết, cũng không để ý về khác lạ của Chiêu Ly. Suốt buổi tối ấy cô ngồi không yên, lặng lẽ suy nghĩ.

Thắng không hề có biểu hiện nào chứng tỏ anh nhớ mối quan hệ cũ. Anh hoàn toàn vô tư, những lần gặp sau đó cũng vậy. Cuối cùng, Chiêu Ly cũng hiểu làm mình không nên nhắc chuyện cũ. Như một sự thỏa thuận ngầm giữa anh và cô. Cô hiểu anh thấy chuyện này chẳng hay ho nên cũng không muốn nhớ đến nó. Và cô đồng ý hoàn toàn với suy nghĩ của anh.

Entony chợt nắm nhẹ tay áo Chiêu Ly, nhắc khẽ:

- Chuẩn bị đưa dâu kìa Ly.

Chiêu Ly giật mình ngẩng đầu lên. Bất giác cô hơi né người, sự đụng chạm của Entony làm cô thấy bực mình.

Cô đứng dậy, đi nhanh ra phía cửa. Entony lững thững đi phía sau cô. Khi cô dâu chú rể ra đến cửa. Mắt Chiêu Dương chợt gặp ánh mắt của Entony. Cô quay nhanh chỗ khác, anh cũng hơi cúi xuống, trước khi khẽ liếc xem phản ứng của Chiêu Ly. Chiêu Ly mãi theo dõi mọi người nên không để ý điều đó. Nhưng Thắng thì nhìn thấy tất cả. Cả vẻ thản thờ của Entony và khuôn mặt xao động của Chiêu Dương. Anh thản

nhien như không hề biết tất cả những điều đó. Thậm chí khi ra ngoài đường rồi, anh mở cửa xe cho Chiêu Dương với nụ cười có chút hài hước. Và mặt cô trở nên lạnh băng, cứng nhắc khi nhìn thấy nụ cười ấy. Cô có cảm tưởng Thắng đang xem mọi việc như một trò đùa. Và những nghi lễ nghiêm trang, sự hào nhoáng long lẫy cũng như đoàn người đông đúc trong đám cưới đều là những chuyện tức cười... Bất giác, Chiêu Dương hơi rụt vai lại khi Thắng choàng tay qua cô.

Buổi tối khi khách khứa đã về, còn lại hai người trong phòng. Chiêu Dương ngồi miết bên cửa sổ, lặng lẽ quan sát căn phòng sẽ là của mình đến suốt đời. Tất cả đồ đạc đều mới nguyên, sang trọng và bày trí hài hoà. Chúng tỏ chủ nhân của nó có trình độ thẩm mỹ rất cao. Chiêu Dương thấy thích căn phòng này. Nhưng không vì vậy mà tâm trạng cô hưng phấn hơn.

Thấy cô cứ ngồi mãi một chỗ. Thắng cũng không làm gì khác. Thậm chí cũng không có ý định đến gần cô. Anh im lặng quan sát cử chỉ của Chiêu Dương rồi liếc nhìn đồng hồ. Hơn chín giờ. Thắng mỉm cười:

- Em định chừng nào đi học lại, mai hay mốt?

Chiêu Dương hơi ngỡ ngàng vì câu hỏi của Thắng. Cô cứ tưởng nếu có nói chuyện, anh sẽ nói những cái khác. Những gì thuộc về tình cảm hoặc một giao ước nào đó. Cô không nghĩ là anh sẽ nói chuyện đơn giản như vậy.

- Ngày mai còn phải trả đồ, ngày mốt em mới đi học

- Nếu em thích thì ngày mai cứ đi, chuyện trả đồ để anh lo.

- Và còn phải về nhà mẹ

Thắng nhún vai:

- Về bên mẹ rồi sau đó em đến trường cũng được

Chiêu Dương khẽ cau mày. Thắng có ý nghĩ kỳ cục quá. Chỉ mới đám cưới xong đã bảo cô đi học lại. Hình như anh xem chuyện này không quan trọng. Thậm chí nó cũng như một sinh hoạt bình thường, trong khi đối với cô thì đó là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời.

- Anh muốn em đi học lắm phải không?

- Tùy ý thích của em. Anh còn bốn ngày nghỉ phép. Anh thì sao cũng được

Chiêu Dương hiểu câu nói của anh theo cách suy nghĩ của cô. Cô nghĩ nếu cô đi học thì Thắng sẽ tranh thủ đến thăm côบ่อย mà cô đã gặp cách đây mất tháng. Nếu Chiêu Dương ở nhà thì Thắng vương vãi hơn, thiếu tự nhiên hơn.

Ý nghĩ đó làm Chiêu Dương vừa tức mình vừa ngao ngán. Cô gằn giọng:

- Anh cứ đến đó tự nhiên. Xem như không có em cũng được. Em không cản trở anh đâu. Em cũng biết tự trọng mà.

Thắng nhú mày:

- Em nói cái gì tự trọng? Còn anh thì đến đâu?

Chiêu Dương nói thẳng thừng:

- Em biết anh còn quan hệ với cô ta. Mới có mấy tháng mà, dứt khoát cũng khó, em không có ý kiến. Nhưng đừng vờ đóng kịch với em nữa. Ghét lắm!

Thắng nhìn Chiêu Dương trân trời.

Cô đứng dậy, im lìm đến mở tủ lấy áo, rồi qua phòng tắm thay.

Khi cô trở ra, Thắng vẫn ngồi yên đó, đầu hơi tì trên tay. Dáng điệu anh như suy nghĩ căng thẳng. Chiêu Dương đứng lóng ngóng bên cửa sổ. Cô không biết phải làm gì cho thích hợp. Đi ngủ thì không dám.

Trước khi đám cưới, đã bao nhiêu lần Chiêu Dương tưởng tượng cô sẽ cùng ngủ chung với anh cô cảm thấy sợ hãi, kinh dị. Nhưng lúc đó chỉ là tưởng tượng, còn bây giờ... đối diện với thực tại, cô thấy khổ sở quá. Cô nhìn Thắng bằng ánh mắt đề phòng. Một cử chỉ nào của anh cũng làm cô thấy hồi hộp.

Thắng chột ngắc mặt lên, anh không có vẻ nặng nề như lúc nãy nữa.

Khẽ nhún vai như coi thường mọi chuyện, anh nói tỉnh bơ:

- Không ngờ đến lúc này em còn nghĩ anh lăng nhăng. Em vừa cố chấp vừa giàu trí tưởng tượng. Hay thật!

Vừa đến gài cửa phòng, anh vừa quay lại nhìn Chiêu Dương:

- Có thể là anh chưa thuyết phục được em. Nhưng sau này em sẽ hiểu.

Chiêu Dương vẫn đứng im nhìn thẳng. Anh cũng đứng trước mặt cô, dang hai tay:

- Em có thấy hai đứa mình tức cười không, cả chuyện đám cưới, cả chuyện vợ chồng.. Giống hệt vở hài kịch

Anh đột ngột đổi giọng:

- Khuya rồi, em đi ngủ đi

Chiêu Dương mở lớn mắt nhìn Thắng. Anh đến giường lấy chiếc gối rồi đi về phía góc phòng. Thấy Chiêu Dương nhìn theo mình, anh cười giễu cợt:

- Chúc cô dâu ngủ ngon!

Thắng nằm xuống chiếc ghế dài bọc nhung. Nụ cười trên môi anh tắt

ngắm. Còn lại vẻ tư lự mĩa mai. Anh vô tình thở dài.

Chiêu Dương thở ra nhẹ nhõm. Cô đi nhẹ về phía giường, ngã người một cách dễ chịu. Mùi thơm thoang thoảng làm cô thấy thần kinh đỡ căng thẳng. Cô khép hờ mắt, suy nghĩ lan man. Rồi ngủ thiếp đi.

Buổi sáng thức dậy, Chiêu Dương thấy Thắng ngồi dưới chân giường. Áo quần chỉnh tề như sắp đi đâu đó. Anh im lặng nhìn cô ngủ và vẫn im lặng khi thấy cô vội vàng ngồi lên.

- Máy giờ rồi anh Thắng?

- Hơn 7 giờ

- Úi, trưa quá, sao anh không kêu em dậy?

- Thấy em ngủ ngon quá, với lại hôm qua hai đứa đều mệt đừ. Bà nội cũng bảo anh để em ngủ.

Chiêu Dương nhảy xuống giường, đi về phía bàn phấn chải tóc. Thắng đứng lên dọn giường rồi đi ra ngoài:

- Em rửa mặt rồi xuống ăn sáng. Nội với mẹ chờ em đó.

Chiêu Dương đánh răng mà trong bụng thấy áy náy bồn chồn. Bình thường cô dậy rất sớm. Thế mà sáng nay buổi sáng đầu tiên ở nhà chồng, cô lại để hai bà già chờ mình ăn sáng. Cô thấy xấu hổ muốn ở lì trong phòng, nhưng biết không thể tránh né mãi, cô đành thay đồ đi xuống.

Ngồi vào bàn, Chiêu Dương nói nhỏ nhẹ như xin lỗi:

- Tối qua mệt quá nên con ngủ quên, làm nội với mẹ phải chờ.

Bà Ba cười dễ dãi:

- Ăn trễ một chút có sao đâu con. Cô dâu mới mà, mấy ngày trước mệt thì phải ngủ bù chứ.

- Dạ

Bà Châu nói tiếp:

- Với lại nhà cũng không có chuyện gì làm. Con cũng không cần phải dậy sớm.

Thắng khôi hài:

- Vậy là mẹ khuyến khích Chiêu Dương ngủ trưa hả? nội thì bảo ngủ bù, mẹ thì bảo không cần dậy sớm. Con mà như Chiêu Dương thì con đã lấy chồng từ nhỏ cho sướng.

Bà Ba và bà Châu bật cười:

- Cái thằng, có vợ rồi mà còn ăn nói bá láp.

Chiêu Dương cũng cười rụt rè. Cô liếc nhìn Thắng. Hình như sống trong gia đình, anh có vẻ "hiền" hơn, nề nếp hơn, chứ không "quậy"

như cách Thu Uyên miêu tả.

Nhìn cách anh dậy đúng giờ và ăn sáng cùng cả nhà, cô hiểu anh rất tôn trọng cuộc sống gia đình. Trước đây cô cứ nghĩ ngoài những chuyến bay, thời gian của anh là những cuộc vui ở ngoài đường. Bởi vì mấy người quậy như anh thì dễ gì chịu ở nhà chơi hoặc đọc sách, hưởng hồ gì chịu ở bên cạnh hai bà già.

Chiêu Dương càng ngạc nhiên hơn khi thấy dì bếp đặt trước mặt Thắng ly caphe đen. Thấy cái nhìn của cô, Thắng hiểu theo nghĩa khác:

- Em muốn uống caphe hả?

Chiêu Dương lắc đầu:

- Dạ không, caphe nóng lắm. Dễ bị nổi mụn.

Bà Ba cười đồng tình:

- Nội cũng thấy con gái không nên uống caphe. Con gái mà ngồi lê la mấy quán vào buổi sáng coi không được. Sách báo người ta cũng khuyên đừng nên uống.

Bà Châu xen vào:

- Cái đó là khuyên mấy người phụ nữ có thai mà mẹ

- Ôi, thì cũng là phụ nữ thôi.

Ngưng lại một chút, bà cụ như nghĩ ra chuyện tâm đắc:

- Sau này Chiêu Dương có bầu là tuyệt đối không được đụng tới caphe đấy.

Bà Châu khoát tay:

- Chuyện đó còn lâu mà, mẹ lo chi xa. Chiêu Dương còn phải đi học một năm nữa mới xong.

- Ồ, thì nói cho năm sau. Nhưng hai đứa bây có con càng sớm càng tốt. Để nội chờ lâu quá, nhà không có con nít buồn hui. Chừng đó, không ai nói chuyện với nội thì tao chơi với thằng cháu của tao.

- Mẹ nói vậy Chiêu Dương nó ngượng, mới đám cưới mà mẹ đã đòi cháu rồi. Con đừng mắc cỡ nghe, tại bà nội mong có cháu thôi.

- Dạ

Chiêu Dương lí nhí trong miệng. Cô khẽ liếc qua Thắng. Mặt anh hơi nghiêm, như không muốn nghe. Cô hiểu Thắng không muốn kéo dài câu chuyện, nhưng không biết làm sao.

Thắng chợt kéo ghế đứng lên:

- Con đi trả đồ nghe mẹ

Anh đi lên phòng rồi, cô cũng xin phép đứng lên, đi về phòng. Thắng đang xếp những chiếc áo cưới bỏ vào hộp. Chiêu Dương lại gần anh:

- Để em xếp cho

Thắng quay lại:

- Em thay đồ đi

Nhìn chiếc váy ngắn của Chiêu Dương. Thắng nói gọn:

- Em thay đầm hoặc đồ Jean đi. Anh không thích con gái mặc đồ ngắn quá.

Nhưng mấy cô bồ anh ai cũng ăn mặc hở hang thì sao? Chiêu Dương âm ỨC nghĩ thầm. Cô định chống đối Thắng nhưng nhớ ra mới vừa đám cưới, nhất là thấy thái độ nghiêm nghị của anh, cô lại thôi.

- Sao em không mặc những đồ mới may đó?

Chiêu Dương bướng bỉnh:

- Em không thích.

Giọng Thắng vừa dịu dàng, vừa uy quyền:

- Nhưng em đã có chồng rồi, anh muốn vợ anh tôn trọng ý kiến của anh. Và ngược lại, anh cũng vậy.

Chiêu Dương nửa muốn ngoan ngoãn, nửa muốn chống đối. Cô còn đang lưỡng lự thì Thắng đã lấy chiếc quần Jean xanh nhạt và áo thun đỏ đưa cô, âu yếm:

- Em thay cái này đi. Anh muốn em mặc bộ này.

Tự nhiên Chiêu Dương buông xuôi. Cô không ngờ cô và anh còn có những mối quan hệ lặt vặt như vậy. Trước đây cô cứ nghĩ ngoài những chuyên thuộc về tình cảm ra, cô với anh không còn mối liên hệ nào khác, vậy mà mới ngày đầu sống chung đã có chuyện rồi.. Hình như Thắng có tính độc đoán lắm, không biết cô còn phải chịu đựng chuyện gì nữa đây.

Thấy vẻ mặt buồn buồn của Chiêu Dương, Thắng đến đứng trước mặt cô:

- Em giận anh hả?

- Không

- Nếu giận hay buồn anh bất cứ chuyện nhỏ nhất nào cũng nên nói, anh sẽ giải thích. Anh không muốn người sống chung với mình chịu đựng mình, em hiểu không?

- Hiểu.

- Hiểu sao vẫn còn buồn hoài vậy?

- Vì em chưa cười được. Giải thích như vậy anh còn thắc mắc gì nữa không?

Thắng nhún vai:

- Tạm thời là không nên thắc mắc, chứ không phải không có.

Anh làm một cử chỉ mời mọc:

- Mời em đi trước.

Dù đang giận Chiêu Dương cũng phải phì cười. Cô thầm công nhận cử chỉ của anh vừa tao nhã, vừa giầu có. Muốn giận cũng không giận được.

Cô và anh đi trả đồ đến trưa. Cả hai nói những chuyện vu vơ tương đối dễ chịu. Thế nhưng khi về nhà, ở trong phòng, tự nhiên hai người im lặng. Chiêu Dương rất e dè khi chỉ có một mình bên anh, trong khung cảnh thân mật. Còn Thắng thì trở nên lảm lì khó hiểu, anh không hề có cử chỉ thân mật với cô. Chỉ ân cần và xa vời. Thái độ của anh làm Chiêu Dương vừa dễ chịu, vừa tự ái. Cuối cùng cô cũng thôi không nghĩ tới anh nữa.

Cô nằm trên giường đọc sách. Thắng bên ghế dài, dán mắt vào một tạp chí.

Và đến tối, cả hai giữ tình trạng như vậy. Chiêu Dương thầm hiểu sẽ chỉ có anh và cô biết chuyện này mà thôi. Cô sẽ không kể với mẹ hay bất cứ ai cả.

Chương 11

Chiêu Mai nhìn đồng hồ, gần mười một giờ mà Quân vẫn chưa về. Từ tối đến giờ cô hết đứng lại ngồi chờ anh. Chiếc bụng nặng nề khó chịu, cộng với cảm giác nghi ngờ ghen tuông, Chiêu Mai khổ sở đến mức muốn chết đi cho rồi.

Từ lúc anh kết hợp làm ăn với Yên Phương đến giờ, hầu như không đêm nào anh về sớm. Khi thì phải ở lại kết toán sổ sách cuối tháng, khi thì nhà Yên Phương có tiệc, lúc ở lại kiểm hàng.... Quân có đủ mọi lý do chính đáng để giải thích với cô. Ban đầu thì Chiêu Mai tin. Nhưng rồi sự nghi ngờ cứ lớn dần trong cô. Cô đâm ra cáu gắt, gây gổ mỗi khi anh về muộn. Hầu như ngày nào cả hai cũng có chuyện để cãi cọ cả. Càng nghĩ cô càng tức Quân kinh khủng. Vì anh mà bây giờ cô chẳng có gì cả, đã không việc làm còn phải lây lắt chờ ngày sinh. Nhìn bạn bè xung quanh, cô cảm thấy mặc cảm và bế tắc vô cùng.

Kim đồng hồ cứ nhích dần đến số 12, Chiêu Mai đâm ra hoảng sợ. Có khi nào Quân đi suốt đêm không? chưa bao giờ cô ở nhà ban đêm một mình cả. Tự chiều tới giờ bụng cô lại khó chịu. Tự nhiên cô khóc ròng

một mình.

Cuối cùng, cô quýnh quá qua nhà hàng xóm gọi nhờ điện thoại. Cô giận Quân đến mức không thèm nhắn anh về mà chỉ gọi cho Chiêu Dương. Chờ khá lâu mới có người nhấc máy. Cuối cùng là giọng của Chiêu Dương đầy lo lắng:

- Alô, chị Mai hả?

- Dương ơi, chị đang ở nhà có một mình em qua với chị đêm nay được không?

- Được. Chị chờ em nghe.

- Chị cúp máy nhé

- Dạ!

Chiêu Dương chạy trở lên phòng. Thắng đứng chờ cô ở cửa:

- Chuyện gì vậy em?

- Chị Mai bảo em qua bên đó. Tối nay anh Quân không có ở nhà.

- Để anh đi với em

Chiêu Dương thay đồ thật nhanh. Cô lo đến mức không nhớ là trời đang rất lạnh. Thắng cũng chuẩn bị xong, anh đưa cô chiếc áo gió:

- Em mặc thêm áo thun bên trong đi, ngoài đường lạnh lắm, áo này không đủ ấm đâu.

- Dạ

Chiêu Dương nhìn thoáng qua Thắng. Hình như cô luôn để anh phải nhắc những chuyện con con như vậy.

Khi cả hai đến nhà Chiêu Mai thì Quân đã về và trong nhà đang có một cuộc chiến tranh âm ỉ. Chiêu Dương đi vội vào phòng Chiêu Mai. Cô đang ngồi bên giường, vừa khóc vừa la hét. Quân đứng ở cửa, mặt hầm hầm đỏ bừng. Đi ngang qua anh, Chiêu Dương thấy mùi rượu nồng nặc, cô khó chịu quay mặt đi

- Chuyện gì mà anh chị cãi nhau vậy?

- Hỏi chị cô thì biết.

Quân cau có trả lời. Về bất cần khi thấy nét mặt cau lại của Chiêu Dương và Thắng. Cách nói của anh làm Chiêu Mai càng tức, cô nghiến răng:

- Anh không được nói chuyện hồ đồ với em tôi như vậy

Quân phẩy tay như không thèm nghe. Chiêu Mai nói lớn:

- Bây giờ nói chuyện tiếp đi. Có phải con Phương xúi anh về gây gỗ với tôi không? Hai người lén lút gì mà phải làm việc đến khuya vậy?

- Câm họng! đồ đàn bà lắm mồm

Chiêu Dương mở lớn mắt nhìn Quân. Cô không tưởng tượng nổi anh thô bạo đến vậy. Trước đây không bao giờ anh to tiếng với chị Mai, thế mà bây giờ...

- Đồ vô lương tâm. Nghe lời người ngoài hơn là vợ. Anh như vậy mà để con nhỏ kia dắt mũi, không xấu hổ sao?

- Nếu tôi có bị dắt mũi thì cũng xứng đáng lắm. Cô mắng Yên Phương mà có nhìn lại mình không? Cô ta lịch thiệp hoạt bát chứ không cộc cằn như cô. Ít ra ở bên cạnh cô ta, tôi cũng không bị chất vấn gây gổ. Còn cô, làm được gì cho chồng? chỉ giỏi trách móc. Sao cô không biết thân vậy?

- Anh Quân, em cảm anh nhục mạ chị Mai đó.

- Tốt hơn là cô cảm chị cô kia, đàn bà gì mở miệng ra là quát tháo như bà bán cá vậy.

Thắng lên tiếng:

- Nếu chị Mai có quát tháo gì đó thì cũng là do uất ức. Tại sao anh không tìm hiểu vì chuyện gì? Vợ anh sắp sinh mà anh cư xử vậy à? Anh là đàn ông mà.

- Cậu im miệng đi! Chuyện riêng của vợ chồng tôi, không mượn cậu xen vào.

- Nhưng thấy một người cư xử không ra gì lúc vợ có thai mà im miệng thì tôi còn tệ hơn cả con vật. Anh đừng vô lương tâm quá.

Quân cười khẩy:

- Vô lương tâm còn hơn ngốc như cậu. Đi cưới cô vợ từng yêu anh rồi mình thì thật là ngốc. Chỗ đàn ông với nhau tôi nói cho cậu biết nhé. Cậu bị xỏ mũi mà không hay đấy.

Thắng thản nhiên:

- Cảm ơn lời khuyên vàng ngọc của anh. Nhưng tôi biết tôi muốn gì và làm gì. Anh không cần phải dạy.

- Nhưng còn một điều cậu chưa biết đó là chị em nhà họ chỉ nhắm vào mấy thằng đàn ông giàu thôi. Nếu cậu nghèo thì cô Chiêu Dương xinh đẹp không đến tay cậu đâu... ha.. ha..

Mặt Chiêu Dương tái xanh vì giận và xấu hổ. Thắng đứng phắt dậy, nắm ngực áo Quân, gằn giọng:

- Nếu anh còn xúc phạm đến vợ tôi thì tôi không tha cho anh đâu.

- Cậu định đánh tôi hả? Thằng này không ngán đâu nhé.

Vừa nói Quân vừa đâm vào mặt Thắng, anh nghiêng đầu né một bên và buông áo Quân ra. Nóng lên, anh đá Quân một cái. Hai người đối đầu

sẵn sàng quần nhau một trận.

Chiêu Mai thấy cảnh tượng đó, mắt cô hoa lên, choáng váng. Cô ngã khụy xuống đất.

- Chị Mai, chị sao vậy?

Chiêu Dương kêu lên. Quân và Thắng cùng quay lại. Quân như bừng tỉnh, mắt hết vẻ hung hăng. Anh phóng tới đỡ Chiêu Mai lên:

- Mai ơi, Mai, em sao vậy?

Chiêu Dương nhìn Quân, giận dữ:

- Nếu chị Mai tôi có chuyện gì, tôi không tha thứ cho anh đâu

Tức quá nên cô nói vậy, chứ thực ra cô cũng không biết sẽ làm gì Quân. Cô xoa đầu hai bên thái dương Chiêu Mai. Thương chị đến nỗi tim. Tại sao chị của cô khổ như vậy chứ!

Quân cuống cuống xoa bóp cho Chiêu Mai. Anh im lặng trước lời trách móc của Chiêu Dương. Anh lo quá nên không còn đầu óc đâu để tức nữa. Lúc này chỉ có một ý muốn duy nhất là thấy cô tỉnh lại

Rồi Chiêu Mai từ từ mở mắt. Cô nhú mày định hình lại mọi chuyện.

Thấy Quân nắm tay mình, cô rút lại như ghê sợ, và cố chống tay ngồi lên. Cô hất tay Quân ra khi anh định giúp cô. Chiêu Dương đỡ cô ngồi dậy:

- Chị khoẻ chưa chị Mai?

- Sao chị đau bụng quá.

Chiêu Dương nhìn Thắng:

- Làm sao bây giờ anh?

Thắng chưa kịp trả lời Quân đã vội vã đứng dậy:

- Anh đưa em đi bệnh viện nghe Mai.

- Cám ơn! nhưng không cần anh lo. Bây giờ anh rảnh rồi đó. Cứ tự do đến nhà Yến Phương tiệc tùng đi. Khỏi phải.....

Cô chợt im bặt, một cơn đau ập tới làm cô kêu lên một tiếng hoảng hốt. Quân biến sắc, vội nắm tay cô một cách vô thức, Chiêu Dương sợ cuống lên:

- Chị làm sao vậy chị Mai?

Chiêu Mai cắn răng thì thào:

- Đau quá!

Chiêu Dương sợ đến chảy nước mắt:

- Làm sao bây giờ đây, chị đi nổi không?

Chiêu Mai lắc đầu. Qua cơn đau, cô lả người đi. Và khóc tức tưởi vì tình cảnh của mình.

Chiêu Mai sinh con vào sáng hôm sau. Cô phải mổ vì quá yếu sức. Đứa bé chết sau khi sinh một tiếng đồng hồ.

Tất cả mọi người đều giấu cô. Đến tận lúc về nhà Quân mới thu hết can đảm để nói với vợ.

Không như anh nghĩ. Chiêu Mai vẫn lặng thinh, cô im lặng đến mức làm Quân hoang mang rồi bời:

- Em nói gì đi Mai.

-...

- Nếu tức anh em cứ gây hoặc mắng như lúc trước, anh chịu được hết. Chứ em đừng im lặng vậy nữa, anh khổ tâm lắm.

Chiêu Mai nằm quay mặt vào tường. Mắt nhắm lại như đang ngủ. Quân vẫn kiên trì:

- Anh biết anh làm em khổ nhiều lắm. Nhưng em thông cảm cho anh. Anh phải lo kiếm tiền cho hai đứa nữa. Và thật ra anh với Yến Phương không có quan hệ nào ngoài chuyện làm ăn. Em đừng nghi ngờ như vậy.

-...

- Mất đứa con này thì mình sẽ có đứa khác. Mai một em sẽ còn sinh nữa mà. Em đừng tự dày vò mình như vậy nữa.

Thấy Chiêu Mai vẫn một mực nín lặng. Quân rụt rè nắm tay cô. Nhưng Chiêu Mai đã rút ra, giọng ráo hoảnh:

- Làm ơn yên lặng dùm. Tôi sợ tiếng ồn lắm.

- Vậy thì em ngủ đi.

Anh đứng dậy bỏ rèm cửa sổ xuống. Rồi đi ra ngoài, sau khi đã khép nhẹ cửa.

Suốt ngày, Chiêu Mai nằm yên trên giường. Cô không khóc nhưng sống dật dờ với những ý nghĩ khổ đau. Ngày nào cũng có Chiêu Dương, Chiêu Ly hoặc bà Xuân ghé mang thức ăn cho cô, ở lại chơi với cô một buổi. Nếu hôm nào Chiêu Dương nghỉ học thì cô ở hẳn một ngày với Chiêu Mai.

Quân vẫn đến tiệm mỗi ngày. Những ngày đầu anh về rất sớm với cô, sẵn sóc cô như muốn chuộc lại lỗi của anh. Nhưng dần về sau anh lại bắt đầu về khuya. Và bao giờ cũng có một lý do thích hợp để giải thích. Khuay nay Quân về nhà thì kim đồng hồ cũng vừa chỉ mười một giờ.

Thấy Chiêu Mai còn thức, anh cúi xuống nhìn cô:

- Sao em thức khuya vậy? chờ anh phải không?

- Không!

Chiêu Mai quay vào tường nhắm mắt như ngủ. Cô ngửi được mùi nước hoa thoảng trên áo Quân. Đó là loại nước hoa hợp gu của Yến Phương. Lúc còn học chung Chiêu Mai đã quen với mùi hương quyến rũ đó nhưng không thích. Cô thích loại nước hoa nhẹ nhàng hơn.

Quân đứng lên thay áo. Anh nói như phân trần:

- Chiều nay anh định về sớm. Nhưng mấy thằng bạn lại kéo đi nhậu, anh từ chối cũng khó với chúng.

Chiêu Mai vẫn không trả lời. Quân nằm xuống cạnh cô:

- Hôm nay em ăn được không, mấy chén?

- Không nhớ.

Anh quay lại ôm cô:

- Ráng ăn cho mau lại sức, rồi mình sẽ có con nữa, em chịu không?

Chiêu Mai nằm yên, không chống cự, cũng không trả lời.

Đó là cách cư xử của cô đối với Quân từ lúc ra viện đến giờ. Kín bưng mọi cảm xúc. Anh không hề biết cô nghĩ gì, buồn vui ra sao. Anh tin rằng qua cơn sốc, Chiêu Mai sẽ trở lại bình thường với anh.

Quân buông Chiêu Mai ra. Anh quay lưng lại, ngủ vùi mệt mỏi.

Trong bóng tối, Chiêu Mai lặng lẽ nhìn Quân thật lâu. Nét mặt cô im lìm. Cô ôm gối vào lòng, mở mắt nhìn đăm đăm vào khoảng không.

Hơn một tháng đi qua. Cô đã trở lại bình thường. Cô định tối nay Quân về sẽ nói chuyện. Nhưng anh lại về khuya và có vẻ mệt, nên cô đành chờ ngày mai.

Sáng hôm sau, trước lúc Quân đi làm, Chiêu Mai chột lên tiếng:

- Chiều nay anh về sớm, em có chuyện muốn nói.

Quân quay lại nhìn cô. Anh hơi ngạc nhiên, nhưng bằng lòng vì cuối cùng cô cũng đã nói chuyện với anh.

Vậy nhưng cũng đến khuya Quân mới về. Anh lúng túng mỉm cười:

- Em chờ anh lâu không? Định về nhưng mấy thằng bạn cứ rủ đi nhậu, sợ say không nói chuyện được với em nên anh về trước.

- Người ta chỉ say vì rượu, chứ em chưa thấy ai say vì nước hoa bao giờ. Say sưa khác với say mê. Đúng không anh?

Quân hơi khựng lại, nhìn Chiêu Mai đăm đăm:

- Em muốn nói gì vậy? Em định ám chỉ gì?

- Không ám chỉ, mà là nói sự thật

Cô lắc đầu:

- Nhưng thôi, sự thật đó đối với em không còn quan trọng nữa, em đã biết nó từ lâu rồi. Vấn đề bây giờ không phải là vạch lỗi của nhau nữa.

Đủ lắm rồi. Giờ thì mình nên chia tay thế nào cho êm đẹp. Anh nghĩ sao?

Quân choáng váng nhìn Chiêu Mai, anh không tin điều cô vừa nói:

- Em nói gì, cái gì chia tay? Em đùa hả Mai?

Chiêu Mai nhìn lại Quân điềm tĩnh và cứng rắn:

- Em không đùa. Không ai chuẩn bị cả tháng trời chỉ để nói một câu đùa bao giờ.

- Vậy là một tháng nay em chỉ nghĩ bao nhiêu đó, em im lặng vì biết mình phải làm gì à? Đáng sợ quá Mai. Con người em là vậy sao?

- Có thể anh không thích. Nhưng em đã như vậy. Con người em là vậy, và em cũng không có ý định sửa nó.

Quân lầm lì nhìn cô:

- Em muốn chia tay theo cách nào?

- Ly dị

Quân cười gằn:

- Có dễ không?

- Rất dễ, nếu hai bên đều đã thỏa thuận trước.

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là toà án sẽ giải quyết ngay nếu cả hai bên cùng ký vào đơn ly hôn, sẽ không mất thời gian để hoà giải.

Quân gật gù:

- Cô đã nghiên cứu luật ly hôn trước rồi à? chuẩn bị kỹ vậy sao?

Anh nhìn xoáy vào mặt cô. Chiêu Mai bình thản nhìn lại anh, vẻ mặt không hề xao động. Quân giận run lên, anh đứng dậy, đá phăng chiếc ghế gần đó:

- Nghiên ngẫm suốt tháng trời để chuẩn bị bỏ chồng. Con người cô đáng sợ thật.

Chiêu Mai cười lạt lẽo:

- Không phải đáng sợ đâu anh. Bây giờ anh đã có tiền rồi và sẽ giàu.

Tiếp tục sống chung với tôi mới là người đáng sợ. Anh đã từng bảo chị em tôi chỉ nhắm vào những người đàn ông giàu. Bây giờ anh sắp giàu rồi, sống chung không sợ tôi lợi dụng sao.

- Lúc nóng giận anh nói vậy, vậy mà em cũng để bụng nữa sao.

- Đó chỉ là cách giải thích của anh. Mà người ta thì có hàng trăm cách giải thích rất hợp lý để giấu đi suy nghĩ thật của mình.

- Khi cô đã muốn vậy rồi, tôi có nói gì cô cũng gạt phắt được. Tôi không thêm cái với cô. Nhưng nói trước là không có chuyện ly dị đâu.

Bỏ tư tưởng đó đi.

- Không bỏ được đâu anh Quân. Đến mức như vậy rồi còn sống chung làm gì nữa, anh không thấy vậy là gương gạo sao?

- Tại sao lại gương gạo?

- Anh đã thấy rồi

- Tôi không thấy gì hết

Quân đứng lên, nói dứt khoát:

- Chuyện này ngừng lại ở đây là vừa, đừng bao giờ bàn tới nữa. Tôi không muốn nghe đâu.

Thấy tờ giấy trên bàn. Quân cầm lên đọc, rồi nhìn Chiêu Mai cười gằn:

- Viết sẵn cả đơn nữa à? Tôi không có ý định ký đâu.

Anh vò nát tờ giấy, quăng ra cửa sổ. Chiêu Mai ngồi yên nhìn theo, không một phản ứng.

Nằm vào giường, cả hai yên lặng với suy nghĩ riêng của mình. Quân chợt quay lại, ôm ghì Chiêu Mai vào lòng:

- Dù em nghĩ gì đi nữa, anh vẫn thương em như trước, không có gì thay đổi hết, em hiểu không?

Quân vùi mặt vào tóc Chiêu Mai, tay lần trong áo cô. Chiêu Mai nằm yên, nhưng giọng cô lạnh lùng:

- Anh biết mỗi lần anh thế này với tôi, tôi có cảm giác gì không?

- Cảm giác gì?

- Ghê sợ

Quân buông cô ra ngay, anh tự ái ngồi lên:

- Vậy thì cứ yên tâm, tôi không làm gì cô đâu.

Quân bỏ đi ra ngoài thật lâu, khi anh vào phòng thì Chiêu Mai đã ngủ. Sáng hôm sau, khi quân đi rồi, Chiêu Mai lẳng lặng xếp đồ vào giỏ. Cô muốn về nhà mẹ ngay để Quân hiểu cô không phải nói đùa. Trước khi nói chuyện với Quân, cô định bao giờ giải quyết xong mới đi. Nhưng Quân đã từ chối, cô đành phải dứt khoát.

Chiêu Mai ngồi thừ người thật lâu. Một cảm giác gần như là lưu luyến khiến cô không thể đi ngay. Dù sống với Quân cô trải qua quá nhiều đau khổ nhưng vẫn có những niềm vui nhỏ, và đây đã từng là gia đình riêng của cô. Bây giờ phải vứt bỏ vĩnh viễn cô thấy đau lòng quá.

Suốt một tháng nằm dưỡng bệnh, cô đã suy nghĩ rất nhiều mới đi đến quyết định chia tay với Quân. Nhưng lúc đó chỉ là ý nghĩ. Bây giờ là lúc thực hiện ý nghĩ đó, cô thấy buồn vô cùng.

Chiêu Mai cứ lẩn quẩn trong phòng suốt buổi sáng, đến trưa sợ gặp

Quân về cô mới đủ can đảm đứng lên đi.

Chiêu Mai còn đang lay hoay khoá cửa thì Quân về tới:

- Em đi đâu vậy?

Chiêu Mai không ngờ Quân về sớm vậy. Cô còn phân vân chưa biết nói sao cho hợp lý, Quân đã giằng chiếc giỏ trên vai cô:

- Dọn đồ đi về nhà mẹ phải không? không để đâu nghe Mai.

Đẩy cửa vào nhà, Quân buông giỏ xuống, anh kéo cô, đẩy sát vào tường:

- Đừng làm quá đáng, coi chừng anh nhốt em trong nhà như người ta nhốt con mèo vào tủ vậy đó. Em chịu nổi cảnh đó không?

- Anh xem tôi là cái gì vậy, anh Quân?

- Vợ

Chiêu Mai nhếch môi:

- Có cần phải cư xử với vợ như vậy không?

- Tại em bắt buộc anh đó chứ. Trong khi trưa nay anh về sớm để giải thích với em thì em lại bỏ đi. Em xét lại coi mình có quá đáng không?

- Người ta làm gì cũng có nguyên nhân của nó. Anh hiểu hết chưa mà bảo tôi xét mình.

- Có thể vì chưa hiểu hết em nên anh muốn nghe em giải thích. Suốt đêm qua và sáng nay anh nghĩ hoài vẫn không hiểu được, điều gì làm em hận anh dữ vậy?

- Chuyện đã thế này rồi, giải thích cũng vô ích, tôi không muốn nói để cãi cọ nữa. Anh thấy đó, gần cả năm nay tôi chỉ toàn gây gổ với anh. Nghĩ lại tôi thấy mình giống khùng quá.

- Em cứ tiếp tục khùng anh còn thấy chịu hơn là sự im lặng. Em có nhiều cách để làm căng thần kinh của anh lắm.

- Có thể lúc trước tôi đã làm anh bức bối, tôi xin lỗi. Từ giờ về sau thì anh sẽ không bị ai hạch sách cần nhằn nữa, sao anh không thấy vậy là nhẹ nợ, anh lạ thật.

Quân cúi đầu nghĩ ngợi, như không nghe Chiêu Mai nói. Thật lâu sau anh ngẩng lên:

- Em chia tay với anh vì tưởng anh quan hệ với Yến Phương phải không?

Chiêu Mai lắc đầu dừng dưng:

- Không tưởng, mà là thấy.

Quân bàng hoàng:

- Em thấy gì?

- Có một lần chờ anh lâu quá, tôi đã đến tiệm. Lúc đó anh với Yến Phương ở phòng trong.....

Chiêu Mai nói nhát gừng, lạnh lùng như nói chuyện của người nào đó không liên quan đến mình.

Quân như chết đứng, anh nhìn cô chăm chăm, cảm thấy lạnh cả người.

Chiêu Mai vẫn nhìn xa xăm ra ngoài:

- Đến giờ tôi cũng không hiểu tại sao lúc ấy tôi không vào mà lại bỏ về nhà để rồi hạch hởi ghen tuông. Tôi khờ khạo quá.

Cô quay lại nhìn Quân, cười như vô hồn:

- Có vấp ngã đau điếng rồi mình mới khôn hơn.

-...

- Lúc ấy tôi bắt mình ráng nhịn nhục chịu đựng, dù sao tôi cũng phải hy sinh bản thân mình vì con. Nhưng tôi không giữ được nó, hạnh phúc cuối cùng đã mất. Tôi níu kéo làm gì cái không phải của mình.

Thấy Quân vẫn ngồi im, Chiêu Mai đứng dậy, khoác giỏ lên vai. Cô hiểu Quân đang sợ cô, anh sẽ không dám ngăn cản. Cô đứng trước mặt anh:

- Tôi đi nghe. Chúc hai người hạnh phúc. Tôi sẵn sàng ký đơn ly dị khi nào anh có nhu cầu. Cứ yên tâm.

Quân vẫn ngồi lặng nhìn Chiêu Mai đi ra cửa. Rồi anh gục đầu vào hai bàn tay, bất động.

Chiêu Mai đi ra đường. Cô đứng tần ngần một lát, rồi gọi taxi về nhà mình.

Cô chậm chạp đi vào, vừa đi vừa suy nghĩ cách thuyết phục mẹ. Cô vào phòng khách. Trong phòng hơi đông người làm cô ngạc nhiên. Bà Xuân đang ngồi giữa nhà, mặt xanh như chàm. Đối diện với bà là một phụ nữ mập mạp, có vẻ hung dữ sành sỏi. Vài người đàn ông chấp tay phía sau loanh quanh trong nhà, như xem xét, đánh giá.

- Chuyện gì vậy mẹ?

Chiêu Mai ngồi xuống cạnh bà Xuân, cô gật đầu chào bà khách. Bà ta cười với cô nhưng mắt vẫn gườm gườm. Bà Xuân nói như hụt hơi:

- Người ta đến siết nhà. Nãy giờ mẹ chưa nói gì được cả.

Chiêu Mai giật bản mình, rùng rờ:

- Sao lại siết nhà? Con không hiểu

Người đàn bà như chỉ chờ có vậy, tuôn ra một tràng:

- Ba cô vay của tôi năm trăm triệu, quá hạn không trả. Nè giấy chủ quyền của ông nằm trong tay tôi nè. Cô coi đi!

Tay run bần bật, Chiêu Mai nhìn lướt qua tờ chủ quyền. Cả giấy nợ có nét chữ của ba cô. Cô choáng váng nhìn bà Xuân:

- Sao lúc đó mẹ không cản ba? Mẹ để chi đến nông nỗi này vậy. Rồi mình sẽ sống ở đâu?

- Ông vay hồi nào mẹ không hay. Trời ơi là trời! ông ơi, tôi không ngờ ông táng tận lương tâm đến vậy.

Giọng bà Xuân tắt nghẽn đi. Bà ngồi cứng đờ, rồi ngã ra bất tỉnh.

Chiêu Mai hét lên một tiếng hãi hùng. Cô không biết làm gì, chỉ biết lay lay bà Xuân:

- Mẹ tỉnh lại đi mẹ ơi. Mẹ Oi mẹ!

Người đàn bà vội đứng dậy nhìn. Những người thanh niên coi nhà nãy giờ cũng quay lại:

- Bả sao vậy?

- Bả xỉu rồi.

- Thiệt phiền quá.

- Cô xoa dầu giựt gió coi bả tỉnh không?

Chiêu Mai quýnh quáng lục giở. Nhưng cô lắc đầu, nói như khóc:

- Tôi không có dầu.

Người đàn bà quay nhìn đám thanh niên:

- Tui bay có đũa nào đem dầu không?

- Không.

Chiêu Mai vừa xoa bóp cho bà Xuân vừa nhìn người đàn bà nọ:

- Mẹ con bình rồi. Bây giờ đi về đi, mai hãy tới. Con hứa giải quyết chứ không giựt của dì đâu, dì đừng lo.

- Thiệt phiền quá. Về đi dì hai, rủi bả chết thì lỗi thôi nửa.

Người đàn bà xếp mấy tờ giấy trên bàn cho vào giỏ:

- Thôi cũng được. Mai tôi tới. Cô với má cô tính toán sao đó mai trả lời tôi nghe. Nợ quá hạn ba, bốn tháng mà không tính đến chuyện trả lời, rồi bỏ trốn mất tiêu luôn, làm ăn gì vậy?

Những người nợ kéo nhau ra về. Lát sau bà Xuân tỉnh dậy. Hình như bây giờ mới thấm thía hết hoàn cảnh của mình, bà như phát điên lên:

- Trời ơi! sao số tôi khổ đến thế này? Gặp phải thằng chồng bất lương lừa gạt vợ con. Sao trời không tru diệt nó cho rồi chứ. Mẹ không sống nổi nữa Mai ơi.

Bà khóc như mưa gió. Rũ rượi và ngã gục. Chiêu Mai bần loạn trong lòng, nhưng vẫn ráng bình tĩnh:

- Đừng như vậy nữa mẹ. Mẹ ráng bình tĩnh lại đi, mình tính cách chuộc

lại nhà.

- Còn gì nữa mà chuộc, mẹ thiếu nợ 50 triệu chưa có tiền trả kìa. Sang căn tiệm cũng không đủ thối vào đâu so với nợ của ông để lại. Tiền đâu mà chuộc lại nhà đây?

- Mình có thể vay ngân hàng mà mẹ.

- Nhưng chủ quyền nhà ông đứng tên, và ông giao cho người ta rồi. Mấy chục năm nay mẹ gầy dựng đã bị ông cướp sạch đi rồi. Ông mà về đây là mẹ chém chết chứ mẹ không nhìn nữa đâu.

Chiêu Mai cười buồn:

- Ba còn hy vọng gì ở nhà này nữa đâu mà về. Mẹ đừng chờ làm gì. Đi tìm cũng vô ích. Cách hay nhất là mình làm sao trước thực tế này.

Bà Xuân lắc đầu thiếu não:

- Còn làm gì nữa. Bây giờ ra đường mà ở chứ làm gì được họ đây. Sau này mẹ mới thấy mẹ ngu, giấy tờ nhà cửa, xe cộ toàn để ông đứng tên. Mẹ tạo điều kiện cho ông ăn cướp mà.

Chiêu Mai lặng thinh khổ sở. Bà Xuân nghiến răng:

- Con coi ông trả thù mẹ đó. Lúc trước mẹ đưa ông 50 triệu để ông đừng bán nhà, chờ đám cưới Chiêu Dương. Mẹ biết ông tưởng mẹ có mưu mô gì đó nên ra tay trước. Ông đem chủ quyền nhà đi vay, người ta có xiết nợ thì ông cũng đã yên ổn lấy tiền rồi. Ông làm vậy cho bố ghét mẹ đó.

Ngực Chiêu Mai muốn vỡ ra vì căm giận. Cô hiểu ba ghét vì sau này mẹ ra mặt chống đối, chửi mắng ba. Ba làm vậy một phần là cần tiền mua nhà sống với vợ bé, một phần là trừng phạt mẹ, một sự trả thù thẳng tay, ti tiện. Ba không hề nghĩ mẹ là người đã từng sống qua thời nghèo khổ với ba...

Chiêu Mai thở dài khi chợt nghĩ đến Quân. Đàn ông có những người một khi đã ti tiện thì họ làm những chuyện thấp hèn kinh khủng, có lẽ vượt xa cả phụ nữ.

Rồi cô lại nghĩ đến cuộc sống sắp tới. Thật là hãi hùng. Cô và mẹ sẽ sống ở đâu? về ngoại thì bề mặt với bà con. Ngoại đã từng hãnh diện vì gia đình cô, cô không thể đánh rơi niềm kiêu hãnh đó. Muốn nhà ở thì sợ Chiêu Dương mất mặt với nhà chồng, sợ bạn bè khinh khi. Càng nghĩ cô càng quần bách, muốn cắn lưỡi chết cho đỡ khổ.

Cô cũng không muốn kể với bà Xuân chuyện của mình lúc này, chỉ càng rối rắm. Bây giờ chỉ có thể đối phó với hoàn cảnh chứ không được

quyền ngồi khóc thương thân nữa. Thật kỳ lạ, ý nghĩ đó làm cô quên đi cảnh ngộ hiện tại của mình. Lo lắng dù sao cũng không dễ chịu hơn.

Chương 12

Buổi tiễn đưa Chiêu Ly ra phi trường đầy nước mắt. Bà Xuân khóc vì xa con và vì tủi thân. Chiêu Dương và Chiêu Mai cũng khóc. Nhất là Chiêu Ly, bình thường cô rất cứng rắn, vậy mà sáng nay cô yếu đuối hơn tất cả mọi người.

Ráng nín khóc, cô cười mỉm nhìn bà Xuân:

- Mẹ nghe con đi, đừng về ngoại, còn nhiều tiền mẹ cứ mượn nhà ở. Về bên đó con bảo lãnh cho mẹ ngay. Còn chị Mai thì ở tạm với mẹ em sẽ gửi tiền cho chị

Chiêu Mai nghẹn ngào không nói được, chỉ gật đầu trả lời cô. Chiêu Ly nói riêng với Chiêu Dương:

- Em ráng thương Thắng nghe, đừng ấn tượng nhiều bởi chuyện cũ nữa. Chiêu Dương dạ nhỏ một tiếng, cô rất ngại nói về Thắng với bất cứ ai. Nhất là bây giờ, chị em sắp xa nhau, Chiêu Dương buồn đến mức không thể nghĩ đến chuyện nào khác.

Chiêu Ly bỗng ôm Chiêu Dương, hôn lên má cô một cái rồi buông cô ra:

- Chị đi nghe Dương!

- Dạ.

Bà Xuân và Thắng đứng yên, Chiêu Mai và Chiêu Dương đưa Chiêu Ly ra tận xe. Rồi mọi người leo lên sân thượng, nhìn hút theo máy bay xa dần.

Đưa Chiêu Dương về, Thắng vẫn ngồi yên trên xe:

- Em vào trước đi nghe. Chiêu anh về.

Chiêu Dương định hỏi anh đi đâu, nhưng anh đã phóng xe như bay. Cô chậm chạp đi vào nhà, lẩn thẩn với những thắc mắc. Cô tin chắc rằng Thắng đến nhà cô bồ nào đó mới quen, lòng cô chợt gợn lên cảm giác nao nao, vừa phản kháng vừa giận hờn.

Cô nằm nghĩ một lát chờ đến giờ đi học. Bữa ăn trưa chỉ có mình cô trong phòng ăn. Hôm nay bà nội và mẹ chồng cô về quê ăn đám giỗ. Vậy mà Thắng cũng bỏ đi để cô ở nhà một mình. Lần đầu tiên Chiêu Dương ý thức được cuộc sống bất thường của mình. Cô buồn không muốn ăn nữa, nếu không đi học chắc cô sẽ đến chỗ mẹ rồi. Quay lại bà

Năm đang đứng loay hoay gần đó. Chiêu Dương nhỏ nhẹ:

- Dì năm ăn với con cho vui.

Như chỉ chờ Chiêu Dương nói, bà năm ngồi xuống gần cô, bắt đầu rề rà:

- Nãy giờ tui để ý thấy cô không ăn hết. Bộ tôi nấu món này không vừa miệng cô hả?

- Dạ đâu có

Bà năm sờ tay vào tô soup:

- Còn nóng nè, cô ăn đi. Súp óc heo mà để nguội ăn tanh lắm. Cậu Thắng bảo tôi làm món này cho cô đó

Chiêu Dương ngớ ngẩn:

- Vậy hả dì?

- Cô thích món này lắm phải không?

- Dạ sao dì biết?

- Cậu Thắng nói với tôi mà. Mai một cô muốn ăn món gì cứ nói, tôi sẽ nấu cho cô ăn.

- Dạ

- Thấy cậu hai nhà này cưng vợ tôi cũng mừng. Lúc trước bà Ba rầu dữ lắm, sợ cậu ấy không chịu lập gia đình đành hoàng. Cưới cô cho cậu Thắng, bà với chị Châu vừa ý lắm. Cô đẹp hơn mấy con nhỏ quen với cậu Thắng trước đây nhiều. Hôm đám cưới tôi cứ nhìn cô hoài.

- Vậy hả dì, vậy mà con không biết

- Biết sao được, lúc đó cô đâu biết tôi là ai

- Dạ

Bà năm kể lồi thối hết chuyện này đến chuyện khác. Chiêu Dương mỉm cười ngồi nghe. Cô chợt nhận ra bà nói chuyện rất có duyên, nghe cũng thích, ngồi đây nói chuyện dù sao cũng vui hơn là thui thủi một mình trong phòng.

Đến giờ đi học, Chiêu Dương chậm chạp đi lên phòng sửa soạn. Không hiểu sao cô cứ mong Thắng về để bắt anh đưa đi học. Cô đã bắt đầu thấy sợ khi chỉ có một mình, nhất là trông căn nhà này.

Cô dắt xe ra sân. Thắng đã mua cho cô chiếc Dream mới để đi học.

Anh cho cô rất nhiều thứ mà ở nhà mình cô không thể có, chỉ có sự yên ổn là cô không tìm được nơi anh.

Chiều tan học, Chiêu Dương chạy qua trường Thu Uyên. Cô muốn đi về thật tối để Thắng chờ và để chứng tỏ cô không hề quan tâm đến anh. May là Thu Uyên chưa về. Lững thững dắt xe ra cổng, thấy Chiêu

Dương chờ. Cô tròn xoe mắt:

- Bỏ chờ tôi đó hả?

- Ừ

- Có gì không?

- Rủ đi chơi

- Chà, có chồng mà còn tự do quá nhỉ?

Ngồi trong quán nước, Thu Uyên bắt đầu điều tra:

- Sao, sống ở nhà anh Thắng, bỏ có dễ chịu không?

- Bình thường

- Bà nội với bác Châu dễ lắm. Bỏ đâu cần phải làm dâu gì hả?

- Ừ

- Hỏi thật nha. Lúc này thấy yêu đức lang quân chưa?

Chiêu Dương im lặng. Hình dung giờ này Thắng đi chơi với ai đó, cô thấy tự ái dâng lên, Giọng cô lạnh băng:

- Tại sao tôi phải yêu một người lạnh nhạt lít nhít như vậy nhỉ? nhưng sao bỏ hỏi vậy?

Thu Uyên e dè:

- Ô, tại lúc đám cưới thấy bỏ có vẻ... Tôi nghĩ chắc bỏ không thương.

- Và sẽ là như vậy mãi mãi.

- Sống với chồng mà không thương thì... kỳ cục lắm Dương. Bỏ với anh Thắng đều là bạn. Tôi thấy hai người đều dễ thương như nhau.

Thấy bỏ không thương ảnh tôi tội nghiệp ảnh quá.

- Mà thôi, đừng nói chuyện đó nữa. Đi chơi đi!

- Đi đâu? vậy là đi chơi rồi đây này.

- Bỏ có thích chạy rong ngoài đường không?

Thu Uyên không thích tí nào. Nhất là đi học về mệt, cô muốn về nhà nằm. Nhưng thấy Chiêu Dương đang buồn nên cô ráng đi theo.

Chiêu Dương kéo Thu Uyên đi lang thang đến tám giờ mới về. Dẫn xe vào sân, cô nghĩ rằng Thắng đang ở trên phòng. Vậy mà anh vẫn chưa về. Chiêu Dương đứng yên trông bóng tối, cảm thấy thất vọng và chán nản, cô để nguyên quần áo nằm nhòai xuống giường

Dì năm gõ cửa phòng:

- Cô Dương ơi! xuống ăn cơm!

- Con không ăn đâu. Dì năm dẹp đi

- Co có bệnh gì không mà bỏ ăn vậy?

Vẫn nằm yên trên giường. Chiêu Dương trả lời vọng ra:

- Con không đói. Khi nào đói con sẽ ăn, dì đừng chờ.

Trong nhà trở lại yên lặng. Chiêu Dương cứ nằm vậy thật lâu, cô không biết là lâu đến mấy giờ. Rồi cô nghe tiếng Thắng đẩy cửa đi vào. Anh bật đèn lên, Chiêu Dương lấy gối che mắt cho đỡ chói. Thắng nhìn cô chăm chú:

- Sao em không bật đèn?

Không nghe Chiêu Dương trả lời, Thắng lại đứng bên giường:

- Sao chiều nay em bỏ cơm vậy? em làm sao, nói anh nghe đi

- Chẳng sao cả?

Thắng chợt quay mặt đi, giọng sắt lại:

- Em tiếc vì chị Ly về Pháp phải không?

Chiêu Dương không hiểu ẩn ý của Thắng. Cô trả lời thờ ơ:

- Có tiếc cũng không giữ chị ấy lại được. Tốt hơn là không nghĩ tới

Giọng Thắng hơi châm biếm:

- Không nghĩ tới đến đó phải bỏ ăn nằm buồn bã một mình như vậy sao?

Chiêu Dương không trả lời anh. Cô đứng dậy bước qua phòng tắm thay đồ. Khi cô trở qua, Thắng đã nằm xuống ghế dài, vừa hút thuốc, vừa đọc sách. Dáng điệu anh thư thả như đã quên chuyện vừa rồi. Chiêu Dương ngồi vào giường mình. Căn phòng không lớn bao nhiêu mà đã hình thành hai thế giới riêng biệt rõ rệt. Rất ít khi Chiêu Dương bước về chiếc ghế dài và Thắng cũng hạn chế tối đa khi đến bên giường.

Hình như anh không thấy vậy là chướng mắt. Nhưng Chiêu Dương thì đã bắt đầu thấy. Từ lúc nào không biết, hình như mọi ngày hình thành một chút, cho đến lúc cô tự hỏi tại sao Thắng lại cười khi không hề yêu cô. Không phải cười để trả thù về việc cô đã từng chơi anh, nhưng lý do cụ thể thì Chiêu Dương không sao hiểu được.

Mấy tháng rồi, tôi với Thắng vẫn như hai người bạn phải ở chung một nhà. Mỗi chuyến bay về, cô tưởng anh sẽ thân với cô hơn. Nhưng không phải vậy. Anh chỉ vui vẻ âu yếm cô trước mặt mọi người. Và những cử chỉ ấy chấm dứt khi bước vào phòng riêng của hai người. Nhiều lúc Chiêu Dương thấy tủi thân kỳ lạ.

Chiêu Dương mím môi, cô đến ngồi đối diện với Thắng:

- Cả ngày anh đi đâu vậy, anh Thắng?

- Anh đến nhà mấy thằng bạn. Có gì không em?

Chiêu Dương không tin, không cách gì cô tin được. Sự nói dối trắng trợn của Thắng làm cô thấy bất lực và càng tức giận. Thấy Chiêu Dương cứ im lặng. Thắng bỏ sách xuống, ngồi lên nhìn cô. Anh có vẻ

ngạc nhiên vì thái độ của cô:

- Có gì vậy em?

Chiêu Dương quay mặt chỗ khác:

- Không có gì quan trọng, em chỉ muốn nói với anh một chuyện

- Chuyện gì?

Cô quay lại, nhìn vào mắt anh, giọng run lên:

- Nếu anh có đi chơi với bồ bịch gì của anh thì nhờ anh kín đáo dùm em. Đừng để mọi người biết được không?

- Sao?

Thắng hơi cau mặt hỏi tiếp:

- Chuyện đó ảnh hưởng gì đến em vậy?

Không một người chồng nào lại đi hỏi vợ một câu như vậy. Chiêu Dương phần uất không biết nói sao, cô thấy tự ái đến chết được, nhưng nhất định không để Thắng biết mình khổ sở. Cô nuốt nước miếng:

- Nếu nói với mẹ hỏi tại sao em không ngăn cản anh thì em sẽ nói chuyện ra sao đây?

- A, ra là vậy

Thắng suy nghĩ một lát, rồi thản nhiên:

- Thì em có thể bảo là em không biết gì hết.

Chiêu Dương không biết nói gì nữa. Cô ngồi lặng một lát, rồi kêu lên:

- Nhưng bạn em sẽ nghĩ gì về em? Nếu em có chồng rồi mà vẫn đi chơi với bạn trai thì người ta sẽ nhìn anh như thế nào. Anh thử nghĩ ngược lại phía em xem.

Thắng lắc đầu:

- Anh chẳng nghĩ gì cả?

Chiêu Dương nói hấp tấp:

- Cho đến bây giờ anh vẫn không thay đổi cách sống. Em không hiểu anh cưới em để làm gì? Vậy là em làm anh phải không?

- Làm gì?

- Em tưởng anh chọn em vì anh muốn có một gia đình đàng hoàng. Vậy mà mọi việc không có gì thay đổi cả. Thế anh mang em về đây làm gì? Em có yêu cầu anh làm vậy đâu.

Thắng điềm nhiên:

- Vì hoàn cảnh em lúc đó bắt buộc anh không thể làm khác. Tất cả mọi người trong nhà em đều muốn em có chồng, em ở vào tình thế phải cứu vãn cho gia đình. Nếu không cưới em thì anh đâu phải là người quân tử.

Chiêu Dương mở mắt lớn nhìn Thắng, kinh hoàng. Thắng điềm tĩnh nhìn lại cô:

- Em lấy chồng mà không hề thương, vả lại còn nhớ... Thôi đừng nói chuyện đó. Nói chung anh biết tất cả mọi lý do để em đồng ý anh. Và anh tôn trọng ý thích của em. Anh không hiểu sao như vậy vẫn làm em bức mình. Bây giờ anh phải làm sao?

Chiêu Dương ngắc ngứ ngồi im. Cô biết nói gì trước lập luận quá lôgích của anh bây giờ.

- Em thấy không, chưa bao giờ anh sử dụng quyền làm chồng đối với em cả, không hề cưỡng ép. Tại sao em không nhận ra điều đó.

- Em có nhận ra - Chiêu Dương kêu lên.

- Vậy bây giờ em muốn gì?

Chiêu Dương lại ngồi im, làm sao cô dám nói điều mình muốn. Nói ra sẽ bị anh cười vào mũi. Cô hãy còn khờ khạo để hiểu rằng mình có quyền đòi hỏi Thắng chiều theo ý của mình. Cô vừa xấu hổ, vừa tự ái khi phải nói thật với anh rằng cô không chịu được sự cô đơn trong nhà anh. Nhất là không thể chấp nhận việc anh còn bỏ bịch ngoài đường. Thắng im lặng quan sát khuôn mặt đỏ bừng của cô. Khuôn mặt anh im lìm, kín như bưng. Chiêu Dương không sao hiểu được anh đang nghĩ gì. Những gì anh nói làm cô thấy tuyệt vọng, như một gáo nước lạnh tạt vào mặt. Trước đây Chiêu Dương cứ nghĩ Thắng rất yêu cô. Hoá ra không phải, Thắng thương hại cô thì đúng hơn. Đám cưới đó là sự ban bố tội nghiệp. Vậy mà cô không hiểu điều đó.

Càng nghĩ Chiêu Dương càng cảm thấy căm thù anh. Cô nhìn Thắng bằng cái nhìn oán giận:

- Đến giờ em mới biết anh cưới em vì lòng tốt quân tử. Anh tưởng như vậy em sẽ biết ơn anh sao? Em hận anh thì có.

Nước mắt chực trào ra. Chiêu Dương cố ngăn lại nhưng không được.

Cô bật khóc:

- Em thừa nhận là lúc đó em lấy chồng vì hoàn cảnh bắt buộc, nhưng để nhận ở anh sự thương hại thì không bao giờ, sao lúc đó anh không nói? Nếu biết như vậy thà em chết đói ngoài đường hơn là nhận sự tội nghiệp của anh.

Cô hít mũi:

- Em không phải là con búp bê để anh mua về đặt trong nhà, rồi lại tiếp tục ra ngoài chơi với búp bê khác. Đừng xem thường người ta quá như vậy.

- Em có cách so sánh ngộ nghĩnh thật.

Không biết Thắng nói nghiêm túc hay châm biếm. Chiêu Dương suy nghĩ hoang mang. Nhưng cô đang giận nên không đủ kiên nhẫn để phân tích. Cô cắn môi lại cho bớt run, rồi nói một hơi:

- Anh đừng tưởng giàu có là muốn sai khiến ai cũng được. Đừng đem cái đó ra không chế em. Sống với gia đình em khổ thật đấy. Nhưng không ai xem nhẹ em. Lúc trước mẹ em đợi em đồng ý mới đám cưới, chứ không phải tống em đi như một đồ vật. Nếu biết về nhà này em bị xem như món đồ thì mẹ em không gả đâu.

- Em nói gì vậy Dương?

- Em nói em cũng là con người, cũng biết tự ái buồn vui, chứ không phải là con mèo hay món đồ gì đó trong nhà, rồi mặc anh muốn làm gì thì làm.

- Em thấy đó, anh rất tôn trọng em.

- Em không cần anh tôn trọng kiểu đó. Nếu tôn trọng em thì anh đã cắt đứt quan hệ với họ rồi.

- Vậy em muốn gì ở anh?

- Tự anh biết lấy

- Phiền phức quá, Chiêu Dương

- Vâng, vâng.. Vậy thì em sẽ không làm phiền anh nữa, anh cứ yên tâm.

Chiêu Dương hấp tấp nói. Cô đứng dậy bỏ đi nhanh ra ngoài. Thắng cũng không gọi lại, chỉ ngồi im nhìn theo cô với vẻ tư lự

Chiêu Dương đi lên sân thượng. Cô đứng dựa lan can nhìn xuống đường, cảm thấy đau khổ ghê gớm. Nhớ lúc chiều đi chơi với Thu Uyên, cô chỉ mang tâm trạng buồn chán, hoài nghi. Còn bây giờ, sự phát hiện này làm cô thấy mình không còn gì nữa. Giống như một người chợt tỉnh vì ảo tưởng bị sụp đổ. Không biết làm sao giữa thực và hư. Cô chơi với nhận ra mình cô đơn quá.

Vậy mà chị Ly đã bảo thắng là người chồng tốt... Thực ra anh là người rất tốt. Nhưng đó là kiểu tốt chết người. Không thể trách móc, chỉ có thể chịu đựng mà thôi.

Nhưng Chiêu Dương không thể chịu đựng theo kiểu đó, với cô, một là có chồng với đúng nghĩa của nó. hai là không có gì hết, là chấp nhận đồ vỡ... Cô không thể sống trong tình trạng lơ lửng này được.

Chỉ còn cách ly hôn... Tự nhiên Chiêu Dương thấy buồn. Chị em cô toàn rơi vào những cuộc hôn nhân đổ vỡ. Chị Mai vừa mới chia tay với anh Quân. Giờ đến lượt cô chia tay với Thắng. Tội nghiệp mẹ, con cái

chỉ toàn làm cho mẹ lo lắng. Nhưng biết làm sao hơn.

Chiêu Dương chợt nghe tiếng chân đi lên. Cô biết ngay là Thắng nhưng vẫn đứng yên. Thắng choàng áo lạnh lên vai cô, gài nút cẩn thận:

- Em lớn rồi mà cứ như con nít, không biết lo cho mình gì cả. Khuya như vậy mà ra đứng ngoài sương lỗ bị cảm thì sao.

Chiêu Dương hơi nhắm mắt. Những cử chỉ này dễ làm người ta lầm tưởng đó là yêu thương. Giờ thì cô không còn chút ảo tưởng nào cả. Cô hiểu tại sao Thắng chinh phục phụ nữ dễ dàng. Anh ga lăng quá, giá mà cử chỉ này dành riêng cho cô thì sẽ có ý nghĩa khác rồi. Chiêu Dương không thấy cảm động. Chỉ tức vì cảm thấy mình bị đánh đồng với mấy cô gái khác. Nhưng cô không mất lịch sự đến nỗi cởi áo trả Thắng mà chỉ đứng yên:

- Cám ơn anh!

- Em vào ngủ đi, khuya rồi.

- Anh vô trước đi. Em muốn ở đây thêm một lát

Thắng nhìn cô chăm chú, rồi cười:

- Em đang nghĩ cách đối phó với anh phải không? Đừng nghe Dương. Những ý nghĩ của em bây giờ chưa chắc đã đúng đâu.

Anh nghiêng đầu quan sát nét mặt Chiêu Dương:

- Em phải tập nhận định những gì người ta làm, chứ không nên chỉ nghe nói. Hiểu như vậy em mới làm đúng những gì nên làm. Hiểu không cung?

Giọng của anh thật gần bên tai cô. Chiêu Dương tưởng tượng một sự gần gũi thân mật hơn. Một vòng ôm dịu dàng và rồi là những cái hôn thật dài. Cô rất muốn được ép vào anh, được thương yêu như vợ chồng. Chứ không phải...

Thấy Thắng đứng yên, không có vẻ gì là rung động muốn âu yếm với mình, Chiêu Dương tự ái nhích ra xa. Cô nhìn anh như nhìn một người lạ:

- Cám ơn lời khuyên. Nhưng tôi có làm gì thì cũng mặc tôi, không ảnh hưởng gì đến anh.

Nói xong cô quay người bỏ đi. Thắng cũng lững thững đi phía sau.

Chiêu Dương muốn gài cửa phòng không cho anh vào. Nhưng cô không dám. Cô sợ bà nội biết. Cô nén cơn giận phập phồng trong ngực, cô làm lì thay đồ rồi leo lên giường trùm kín mền. Như thế như vậy mới xa lánh được Thắng.

Chương 13

Sáng hôm sau Chiêu Dương đến chỗ bà Xuân. Bà và Chiêu Mai ở trọ trong một ngôi nhà trong hẻm sâu. Đó là căn phòng nhỏ trên gác, mùa lạnh thì dễ chịu nhưng mùa nóng thì không biết trốn đi đâu. Bà Xuân và Chiêu Mai bằng lòng căn phòng này vì nó rẻ tiền. Nhất là ở đây là hẻm sâu, không ai biết hai mẹ con bà là ai.

Bà Xuân nhận hàng của hợp tác xã đem lên về đan. Chiêu Mai vẫn chưa tìm được việc. Cô ở nhà phụ với bà Xuân nhưng vẫn chạy xóc xáo đi xin việc mỗi ngày.

Chiêu Dương rất khổ tâm trước cuộc sống của mẹ. Cô năn nỉ bà tìm một chỗ khác hơn, cô đủ sức để lo cho bà việc ấy. Nhưng bà Xuân gạt phăng, bà không muốn cô cưu mang bà, bà sợ gia đình Thắng biết sẽ coi thường cô.

Sáng nay Chiêu Dương đến thì bà Xuân đã đi nhận len. Chỉ có Chiêu Mai ở nhà. Chiêu Dương hơi mừng vì cô muốn nói chuyện riêng với Chiêu Mai. Cô cũng không muốn làm bà bận tâm về cô.

Thấy Chiêu Dương, Chiêu Mai ngừng đan:

- Đi đâu sớm vậy?

Chiêu Dương đặt giỏ đồ ăn xuống bàn, ngồi xuống bên Chiêu Mai:

- Em muốn hỏi ý kiến chị về chuyện của em

- Sao? Làm gì mà mặt buồn hiu vậy? Em cãi với Thắng hả?

- Không, em với anh Thắng mà cãi cộ gì. Ảnh lúc nào cũng từ tốn ngọt ngào với em. Nhưng bây giờ em thấy thà cãi nhau như chị với anh Quân còn dễ chịu hơn. Vì với anh Quân ít ra chị cũng nói được mình muốn gì, còn em thì không.

Chiêu Mai cau mày:

- Em nói gì chị không hiểu.

- Chị Mai này. Theo chị thì tại sao anh Thắng cưới em?

- Vì nó thương em. Hỏi gì kỳ vậy?

- Không phải đâu, cả mẹ, cả chị Ly và chị đều làm ảnh. Em cũng vậy. Đến tận bây giờ em mới biết.

- Biết gì?

- Biết là ảnh không hề yêu em. Chỉ cưới em vì tội nghiệp. Như người ta cứu một đứa con gái sa cơ vậy thôi.

- Em nói gì kì vậy? Thắng không phải loại người nông đến mức quân tử kiểu đó đâu. Muốn giúp đỡ thì có nhiều cách, việc gì phải đem hôn nhân ra để cứu vớt.

- Vậy mà anh đã làm như vậy. Em không mang ơn anh đâu. Ngược lại, em hận anh lắm. Chị có tin là từ lúc cưới tới giờ tụi em sống như bạn bè không? Em vẫn còn là con gái. Chỉ khác là không còn sống ở nhà một mình thôi.

Chiêu Mai sững sờ nhìn Chiêu Dương. Cô kinh ngạc đến mức không nói được gì. Chiêu Dương cười buồn:

- Chị không tin phải không? Vâng, không ai tin như vậy cả

- Nếu Thắng không yêu em thì tại sao nó lại cưới em? chị không hiểu được.

- Trên đời này người tốt kiêu vô lý như anh thì em thấy chỉ có một. Anh phải biết là anh cần một mái gia đình chứ. Đâu thể vì tội nghiệp một đứa con gái xa lạ rồi.....

Chiêu Dương không nói được, cổ nghẹn cứng muốn khóc. Chiêu Mai tư lự:

- Nó còn phải có con nữa, Nghe nói bà nội trông có cháu lắm phải không?

- Dạ

Chiêu Mai thở dài:

- Nếu biết Thắng không yêu em thì không bao giờ chị khuyên em ưng nó đâu. Bây giờ lỡ rồi.

- Vẫn còn kịp mà chị. Em muốn ly dị với anh. Em không thể chịu được cảnh anh cưới em về làm bình phong rồi tiếp tục yêu đương hết người này đến người nọ. Nếu mà có quyền ghen có lẽ em đỡ khổ. Đàng này... Em không chịu nổi nữa.

- Khoan nghĩ đến ly dị Dương ạ. Em thử sống chung thời gian nữa xem sao, biết đâu nó sẽ thay đổi. Nhưng chủ yếu là em có yêu nó không?

Chiêu Dương hít mũi, một giọt nước mắt rơi trên tay cô:

- Em cũng không biết. Hình như là có. Sống chung với anh em thấy anh rất dễ thương. Em hiểu tại sao con gái mê anh. Không ngờ em cũng là nạn nhân như họ. Trên đời này sao có người bay bướm đến vậy hả chị? Vậy mà em lại vướng vào. Biết vậy mà vẫn thương. Sao số em lận đận thế.

Cô rút khăn tay, úp mặt vào đó khóc nức nở. Chiêu Mai ngồi lặng yên nhìn cô, tội nghiệp nhưng bất lực, không ngờ cô em út thơ ngây nhất nhà bây giờ lại phải chịu cảnh khổ như vậy. Phải chi ngày xưa gia đình đừng thuyết phục nó... Biết làm gì để cứu vãn sai lầm đó bây giờ.

Chiêu Dương khóc thật lâu. Cuối cùng cô bình tĩnh lại, chỉ còn tiếng

sút sít nhỏ.

Chiêu Mai khuyên:

- Em cứ ráng thuyết phục nó đi. Không lẽ nó cứng rắn đến độ không biết rung động. Nếu làm hết sức vẫn không cứu vãn được thì hẵng ly dị
- Có lẽ phải như vậy.

Chiêu Dương ngồi lại một lát chờ bà Xuân. Nhưng lâu quá cô đành đứng dậy về.

Chiêu Mai đi bộ theo cô ra đến đầu hẻm. Hai chị em còn đứng nói chuyện thì một cô gái chạy lướt qua. Cô ta chột quay đầu lại nhìn Chiêu Mai, rồi vòng xe lại:

- Mai, đi đâu mà lại ở đây vậy?

Thấy Yên Phương, mặt Chiêu Mai chột nghiêm lại:

- Mình có chút công chuyện. Phương đi đâu vậy?
- Đến nhà bà kia đòi tiền, không ngờ thấy Mai. Mình muốn nói chuyện với Mai. Được không?

Chiêu Dương lên xe nhấn ga:

- Vậy em về, chị nói với mẹ mai em qua nghe.
- Ừ.

Chiêu Mai và Yên Phương vào quán nước mía gần đó. Ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn nhỏ, Yên Phương kín đáo quan sát Chiêu Mai:

- Sao lúc này Mai ốm vậy?
- Đầu có gì. Cũng không có gì khác lúc trước lắm, tại lâu gặp nên Phương thấy vậy thôi.

Chiêu Mai cố kìm giữ để nói chuyện bình thường với Yên Phương. Cô ngạc nhiên nhận ra mình vẫn còn nguyên vẹn cảm giác thù ghét.

Yên Phương hình như cũng biết điều đó. Nhưng cô thản nhiên như không:

- Mai đổi chỗ ở hồi nào vậy?
- Cũng hơn tháng nay. Có gì không?
- Mình đến nhà tìm mấy lần nhưng không gặp.
- Có gì không?
- Cũng có chút chuyện

Yên Phương im lặng một lúc, rồi mở lời:

- Dù gì mình cũng từng là bạn với nhau. Nếu chuyện đã xảy ra như vậy thì Mai nên chấp nhận. Mai làm khó bọn này làm chi.

Chiêu Mai nhú mày:

- Làm khó cái gì?

- Mình nghĩ Mai hiểu
- Mình không hiểu gì hết.

Yến Phương cau mặt:

- Nếu Mai cố tình không biết thì mình nói thẳng ra vậy. Chuyện mình với anh Quân quen nhau xem như đã được gia đình anh thừa nhận. Nhưng chỉ còn có Mai là cản trở. Tại sao Mai không chịu li dị với anh? Chiêu Mai nhìn Yến Phương, tức run lên. Đã cố tình quyến rũ Quân, đáng lẽ cô ta phải sợ cô. Thế mà còn dám bắt bẻ. Cô trừng mắt nhìn Yến Phương:

- Ai nói tôi không ly dị, mà nếu có như vậy thì cũng không có pháp luật nào bắt buộc được tôi cả.
- Đúng, pháp luật không bắt buộc. Nhưng gia đình anh Quân sẽ chửi Mai, Mai chịu nổi không?
- Mặc họ

Yến Phương cười khẩy:

- Mai đã nói thì nhớ nhé.

Chiêu Mai quay mặt như không thèm nghe. Yến Phương nhìn cô, bụng thấy hả hê vì có chuyện kể về gia đình Quân ghét Mai. Cô nhìn kỹ từng đường nét trên mặt Chiêu Mai. Vẫn còn đẹp. Nhưng không kiều sa quý phái như ngày còn đi học. Ngày xưa cô đã từng khổ sở vì ghen tị. Cô yêu Quân thâm lặng, chỉ có Chiêu Mai biết, thế mà cô ta không nhường Quân cho cô. Ngày ấy cô không đẹp, nhà lại nghèo. Bên cạnh Chiêu Mai, cô trở thành chiếc bóng. Còn cô ta thì có biết bao chàng phong lưu công tử đeo đuổi, trong đó có Quân.

Cuộc đời cứ xoay chuyển số phận của mỗi người. Sau đó thì gia đình cô giàu lên. Quân và Chiêu Mai khốn khổ vì nghèo khổ nợ nần. Khi đến rủ Quân kết hợp mở tiệm bán máy móc, cô đã nghĩ đến chuyện quyến rũ Quân. một phần là muốn trả thù Chiêu Mai. Phần lớn hơn là cô vẫn yêu Quân. Khi có hy vọng thì tình yêu đó còn mạnh mẽ hơn. Khi Quân kể với cô nỗi khổ sở do Chiêu Mai mang lại, cô hiểu mình đã chinh phục được anh. Và càng thù ghét vì Chiêu Mai như một chương ngại vật khó vượt nhất.

Giờ đây, giàu sang đã mang lại cho cô sự tự tin, hãnh diện và không hề biết sợ mọi thứ. Đó là cảm giác cô nhận rõ nhất, một thứ cảm giác khiêu khích cuộc đời mà khi nghèo cô không hề có. Nhất là bây giờ, ý thức được thế mạnh của mình trước Chiêu Mai, cô càng muốn tận dụng nó triệt để với một ý nghĩ khoan khoái là nhìn kẻ thù của mình ngã

ngựa.

Chiêu Mai chột nhìn đồng hồ:

- Phương còn chuyện gì để nói không. Nếu không thì bye nghe. Tôi bận lắm.

Yến Phương cười khẩy:

- Dù Mai không muốn nói chuyện để giải quyết êm đẹp, tôi vẫn có cách của tôi. Mai thua cuộc rồi, vùng vẫy để làm gì. Làm khó chúng tôi cuối cùng Mai cũng không được gì đâu.

Đôi môi Chiêu Mai cứng ngắc vì tức giận. Cô run lên bần bật:

- Phương muốn nghĩ sao cũng được. Không liên quan gì đến tôi. Nhưng về mà hỏi lại anh Quân xem ai là người không chịu ly dị.

Nói xong cô đứng dậy bỏ đi, còn nghe tiếng cười khiêu khích của Yến Phương đuổi theo. Cô muốn quay lại mắng nhiếc xỉ vả nhưng chân vẫn bước nhanh tới.

Vào nhà, Chiêu Mai gieo mình xuống góc phòng, khóc nức nở. Sự tức giận, mặc cảm nghèo túng và nỗi cô đơn ghê sợ ngấm đẫm tâm hồn cô. Chiêu Mai như muốn chết đi để thoát khỏi cảnh bế tắc của mình. Cô cảm thấy mình bị vùi xuống tận đất, dồn vào tận chân tường, có vùng vẫy cũng không làm được gì. Cuộc đời đúng là một màu đen tối, kiếp làm người sao thoát khổ được nó. Có chăng là cái chết...

Chiêu Ly sống ở Pháp đã mấy tháng. Cảnh xa hoa tráng lệ cùng vẻ lịch lãm của thủ đô nổi tiếng này chỉ làm cô choáng ngợp trong thời gian ngắn, và cô mau chóng chán tất cả những nơi hào nhoáng mà Antony đưa cô đến... Tất cả hào quang cô đã mơ tưởng đều từ từ rơi xuống, chỉ còn là vỡ mộng. Đến nỗi nếu được làm lại từ đầu cô sẽ không chọn Antony làm nấc thang vào đời của mình.

Cô sống riêng với Antony trong ngôi nhà đầy đủ tiện nghi, vượt xa những gì đã có ở Việt Nam, nhưng bây giờ cô nhận ra rằng những thứ đó cuối cùng cũng chỉ đem lại cảm giác hài lòng nhất thời. Cũng giống như cô mơ tưởng một chiếc áo đẹp, khi có rồi thì nó trở nên tầm thường. Cuối cùng cô không tìm được gì ở xứ sở xa lạ này. Chỉ có một người chồng, tệ hại hơn là cô không hề thấy yêu con người duy nhất thân thiết này. Cô chán nản kỳ lạ, chỉ muốn qua về Việt Nam sống khoảng đời ngày xưa.

Ba mẹ Antony có rất nhiều hãng sản xuất mỹ phẩm ở Paris. Hai cô em của anh đều là giám đốc của các chi nhánh đó. Lẽ ra ông Pitor đã giao

cho anh một công ty. Nhưng Entony không đủ sức đảm nhiệm nó. Anh chỉ thích hợp với kiểu sống yên ổn, tránh xa mọi phiền phức. Cách sống ở Việt Nam hợp với anh hơn là ở đây. Nhất là trong gia đình.

Chiêu Ly nhận ra điều đó ngay lần họp mặt đầu tiên. Cô càng chán anh kinh khủng.

Nếu anh làm giám đốc một công ty hẳn cô đã đủ sức bảo lãnh bà Xuân ngay. Càng nghĩ cô càng thấy tức và nóng ruột. Nhưng không dám đòi hỏi gia đình Entony vì sợ bị từ chối.

Cô làm việc trong một thư viện. Entony thì đi dạy. Cả hai sống bằng tiền lương của Entony, còn tiền của cô thì trích ra một phần gửi về bà Xuân, phần còn lại cô gửi vào ngân hàng.

Chiêu Ly cảm thấy ngao ngán với cuộc sống này. Cô hiểu đã đến lúc đề nghị ly dị.

Cô nói với Entony điều đó, khi cả hai ở vũ trường về.

Entony có vẻ ngạc nhiên hơn là đau khổ, anh nghĩ cô nói đùa:

- Không, những chuyện này tôi không hề đùa bao giờ.

Chiêu Ly nghiêm nghị nói, cô nhìn thẳng vào mắt anh:

- Mình không hợp nhau đâu, chia tay là hơn.

Entony bàng hoàng nhìn lại cô. Anh bắt đầu tin cô, điều đó làm anh hoảng sợ:

- Nhưng anh có lỗi gì, Chiêu Ly?

Chiêu Ly không trả lời. Cô nhìn anh với chút châm biếm:

- Không có tôi thì anh cũng sẽ nhanh chóng có gia đình khác, làm gì anh buồn vậy?

- Em nghĩ anh làm điều đó được sao?

- Rất dễ, đối với anh.

Cô khoanh tay trước ngực, mắt nheo lại rắn đanh:

- Bởi vì anh có biết yêu ai đâu, anh chỉ say mê tất cả phụ nữ đẹp. Cũng như khi ở Việt Nam anh đã phải lòng cả em tôi vậy mà.

- Đừng nhắc chuyện đó Ly. Anh xin em.

- Không, Đó là chuyện tôi không bao giờ quên, không bao giờ tha thứ.

Không chừng sau khi ly dị, anh sẽ bay về Việt Nam để đeo đuổi Chiêu Dương, vì anh yêu nó mà.

Entony cúi đầu:

- Anh đã quên cô ấy rồi.

- Và cũng sẽ quên tôi.

- Với em thì khác. Chúng mình đã cưới nhau. Em là cuộc đời của anh

mà Ly.

Chiêu Ly nghe những lời van lơn của anh một cách lạnh lùng. Sống trong tâm trạng bức mình ngấm ngấm, bây giờ nói ra được, cô không ngại gì cả. Bất chấp cả sự đau khổ của anh. Cô không cần một người chồng như anh.

Thấy Chiêu Ly yên lặng, Entony nói như nài nỉ:

- Anh biết là lúc trước anh có lỗi. Nhưng khi cưới em, anh đã quên Chiêu Dương và cố hết sức chuộc lỗi với em. Em đành lòng rũ bỏ anh sao? Không có em anh sẽ không sống nổi Ly ạ

- Tôi không tin.

- Vậy anh phải làm sao để em tin?

- Không cần làm gì cả. Có điều là sống với anh tôi không tìm được gì.

Chia tay hay hơn.

Entony nhìn cô đắm đắm:

- Em nói không tìm được gì là sao?

Quá coi thường Entony, Chiêu Ly không giấu giếm ý nghĩ thật của mình:

- Anh đã mang lại gì cho tôi ở đây? Ngay cả việc giúp đỡ mẹ tôi anh cũng không làm nổi. Đàn ông như anh mà cũng gọi là đàn ông sao?

Anh ích kỷ lắm.

Entony nói khẽ:

- Anh thấy mỗi tháng em đều gởi tiền cho mẹ rồi nên anh không nghĩ tới.

- Nhưng còn tiền để bảo lãnh cho mẹ tôi, tìm đâu ra đây.

- Anh sẽ về xin ba mẹ anh, nếu em muốn

- Không dễ với hai cô em của anh đâu

- Mẹ anh thương anh lắm. Em đừng lo. Anh sẽ bảo mẹ đừng nói với ai.

Em yên tâm chưa?

- Nhưng khi qua đây rồi mẹ tôi sẽ sống bằng gì?

- Bằng tiền lương của chúng mình.

- Anh nói chuyện gì nghe cũng dễ cả.

Entony ngược lên:

- Nhưng đó là anh đã làm hết mình. Em vẫn chưa đồng ý sao, Chiêu Ly?

- Thôi được. Tạm thời không nói đến chuyện đó nữa.

- Nhưng em hãy bỏ ý nghĩ ly dị đi nghe Ly. Anh xin em, em muốn gì anh cũng chịu, miễn em đừng bỏ anh. Anh yêu em nhiều hơn em nghĩ

Ly ạ

Chiêu Ly cười không tin. Từ trước tới giờ chưa bao giờ cô tin anh yêu cô, chỉ là sự say mê lúc đầu và bị cô khống chế nên anh chấp nhận đám cưới. Chính vì không yêu anh nên cô lấy đó làm đau khổ lắm.

Bây giờ thì dù muốn dù không cô cũng phải tiếp tục sống với anh, vì cô còn cần anh để có một vé máy bay cho bà Xuân, cũng như khi còn ở Việt Nam cô cần anh chỉ có vậy.

Xem như một sự mặc cả, trao đổi.

Bỗng nhiên cô thấy cuộc sống trở trên không chịu được. Cô không nhận diện được đó là cảm giác chán nản chính bản thân mình.

Một tuần sau Entony mang tiền về cho cô. Chiêu Ly gửi ngay vào ngân hàng và bắt đầu làm thủ tục bảo lãnh. Entony lo tất cả các khoản giấy tờ theo ý muốn của cô. Có lúc Chiêu Ly tự hỏi Entony làm tất cả điều ấy vì cái gì? Tất nhiên là vì cô. Nhưng liệu Entony có cần thiết phải làm vậy không? Càng ngày cô càng lờ mờ cảm thấy tình yêu của anh đối với cô là có thật, nó sâu sắc chứ không phải là sự say mê hay bắt buộc như cô nghĩ. Có lúc cô hoang mang tự hỏi cô có khắt khe với anh quá không? Nhưng rồi đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua. Cô không bận tâm nhiều về tình cảm vợ chồng của mình. Cô đâu có ý định sống suốt đời với anh.

Một buổi sáng thức dậy, Chiêu Ly cảm thấy mệt mỏi khó chịu. Cô nghỉ làm và nằm suốt ngày trên giường. Liên tiếp hai, ba ngày sau cũng vậy. Entony đưa cô đến bác sĩ, Chiêu Ly biết mình đã có thai. Cảm giác đầu tiên của cô là tức giận. Chiêu Ly không bao giờ tưởng tượng được mình sẽ có một mối liên hệ chặt chẽ nào đối với Entony. Khi về nhà, nhìn nét mặt hân hoan của anh, cô lạnh lùng tuyên bố:

- Tại sao lại có chuyện này chứ? tôi sẽ phá thai.

- Chiêu Ly!

Entony sững sốt kêu lên, vừa ngạc nhiên vừa lo sợ và cả sự phản đối. Nhưng cô chẳng bao giờ quan tâm đến ý kiến của anh, Chiêu Ly vẫn khẳng khái:

- Thật là bức mình phiền phức. Lẽ ra phải giải quyết ngay lúc này cho xong. Sao tôi không nghĩ ra sớm chứ.

- Cuộc sống của một đứa con mà em giải quyết đơn giản vậy sao Ly?

- Thế anh muốn kéo dài cho nó phức tạp ra thêm à?

- Nhưng tại sao em không muốn có con?

Chiêu Ly nhún vai:

- Vì tôi không thích bị vương bận
 - Thật kỳ lạ, đã số phụ nữ dễ có tình mẫu tử, còn em thì không.
- Lần đầu tiên Entony có ý phê phán cô, Chiêu Ly bực mình và có chút ngạc nhiên:
- Thì sao?
 - Không sao cả. Nhưng em đừng nên quá cứng rắn như vậy.
 - Thế nếu không cứng rắn thì tôi phải làm sao đây? Anh muốn tôi phải khóc lóc để chứng tỏ mình đau khổ hả?
 - Tại sao em phá bỏ nó để chịu đau khổ? Sao em không giữ nó lại, nó là con của em mà
 - Không, tôi chưa hề muốn có con. Đã lỡ có nó thì phải giải quyết ngay.
 - Đừng làm vậy Ly, anh xin em!
 - Dù anh nói đến suốt ngày tôi cũng không nghe đâu
 - Em thật là tàn nhẫn. Em không muốn có con vì không muốn sống với anh phải không? Trong đầu em lúc nào cũng có tư tưởng ly dị cả. Em chỉ cần anh đề chu cấp tiền bạc cho em. Còn em, em không coi anh ra gì cả

Chiêu Ly quay phắt lại nhìn Entony. Cô rất kinh ngạc. Anh không đến nổi ngốc như cô tưởng. Cô gằn giọng:

- Thì sao? nếu không thích như vậy thì anh cứ ly dị, tôi đâu có bắt buộc anh phải sống với tôi.
 - Rồi em sẽ hối hận vì cách sống của mình Ly ạ. Anh chấp nhận như vậy vì anh yêu em. Nhưng đến một ngày nào đó, một ngày nào anh không còn chịu đựng được nữa, có lẽ hai đứa sẽ mất nhau.
- "Hăm dọa. ". Chiêu Ly bực mình nghĩ thầm. Cô nguẩy đầu:
- Không nói đến chuyện này nữa. nếu anh muốn hai đứa vui vẻ thì đừng làm trái ý của tôi
 - Nhưng còn chuyện có con?
 - Tôi sẽ tự giải quyết
 - Không. Anh không đồng ý

Chiêu Ly không thèm nghe anh nói. cô lấy áo măng tô khoác lên người, bỏ đi ra ngoài. Những gì Entony nói có khuấy động cô chút ít. Nhưng chuyện cái thai thu hút hết tâm trí nên cô chóng quên ngay. Từ đó tới giờ cô luôn làm những điều mình muốn, bất chấp hậu quả ra sao.

Entony càng ngăn cản thì chỉ càng làm cô bực mình mà thôi.

Hôm sau, giữa giờ làm, cô tự động nghỉ với lý do bị bệnh. Và một mình đến bệnh viện. Về nhà, Chiêu Ly đuổi sức nằm vùi trên giường. Khi cô

thấy suy sụp, cô cảm thấy một nỗi yếu đuối dày vò. Nằm một mình, cô thèm có được mẹ hoặc chị Mai và Chiêu Dương. Những người thân duy nhất bây giờ đã ở rất xa., càng nghĩ cô càng nhớ da diết. Nhớ đến mức muốn bay về Việt Nam, gieo mình vào lòng mẹ, sống cuộc sống êm đềm giữa gia đình. Ngày xưa cô không hề biết quý hạnh phúc được sống giữa chị em, cha mẹ. Cô chỉ khao khát được giàu có, mạnh mẽ trông mắt mọi người. Giờ đây có được điều đó thì nỗi cô đơn khủng khiếp lại có lúc làm cô ngã quỵ. Tất cả điều đó chỉ riêng mình cô biết mà thôi..

Bây giờ Chiêu Ly mới ý thức được gánh nặng của sự cô đơn. Tủi thân, cô khóc lặng lẽ với mình. Những tiếng nấc cứ phát ra thõng thớt, cô cũng không hề có ý định kìm giữ nó, dù sao nước mắt cũng giúp cô xoa dịu được nỗi buồn.

Entony đẩy cửa bước vào. Nghe tiếng nấc của Chiêu Ly, anh hoảng hốt:

- Có chuyện gì vậy Ly? chuyện gì hả em?

Chiêu Ly không nói, chỉ tiếp tục khóc. Entony bối rối nhìn cô, lau nước mắt và vuốt nhẹ vai cô như năn nỉ cô nói. Lần đầu tiên anh thấy cô khóc nhiều như vậy.! Tình cảm mãnh liệt trào lên. Anh ôm lấy Chiêu Ly:

- Nín đi Ly, anh thương em lắm!

Chiêu Ly nguôi dần, cô sụt sịt vài tiếng rồi im lặng. Entony vẫn không buông cô:

- Chuyện gì làm em khóc vậy Ly? anh có làm gì khiến em buồn không?

- Không

- Vậy thì chuyện gì?

Khi cô đơn thì có một người bên cạnh, dù đó là người không là gì với mình, cũng vẫn là niềm an ủi. Trong lúc này, cảm giác yếu đuối làm cô thấy cần Entony hơn. Chiêu Ly lặng lẽ lau nước mắt. Entony nhắc lại:

- Chuyện gì vậy? nói với anh đi em

- Liệu anh có thông cảm được không

- Anh yêu em mà. em buồn làm sao anh chịu nổi?

- Nhưng nếu em làm anh buồn?

Mắt Entony trở nên tư lự. Hình như nỗi lo lúc nào cũng canh cánh, nên khi nghe Chiêu Ly nói anh đoán ra ngay:

- Như vậy là em đã.. em tự ý làm.. và bây giờ em hối hận?

- Không phải hối hận, chỉ thấy buồn

Entony rời Chiêu Ly ra, anh cúi đầu nín lặng, Chiêu Ly thở dài:

- Anh hận em? hay buồn vì không có con?

- Cả hai.

- Em xin lỗi! hoàn cảnh bắt buộc em phải như vậy. Nếu không...

Entony ngắt lời:

- Anh hiểu rồi. Em không cần giải thích

Và anh đứng dậy:

- Em có cần anh giúp gì không?

- Em muốn ăn cháo. Anh có biết cách nấu nó không?

- Anh biết

Chiêu Ly nằm xuống giường. Nhìn dáng điệu buồn lặng lẽ của Entony, cô chợt hiểu anh đang thất vọng ghê gớm. Lần đầu tiên cô chịu đọc tâm trạng của anh, tự nhiên cô thấy nao nao tội nghiệp. Và có một cái gì đó gần như cảm giác xúc động. Thì ra Entony tha thiết với cô nhiều hơn những gì cô tưởng.

Chương 14

Nghe tiếng gõ cửa, Chiêu Mai đặt cuộn len xuống, bước ra. Cô ngỡ người khi nhận ra người đang đứng trước mặt cô là Quân. Anh vẫn không thay đổi, chỉ khác là nom anh có vẻ cứng cõi hơn, bề ngoài lịch sự hơn. Anh không còn vẻ cầu thả chán đời như khi họ sống chung. Nhưng rõ ràng là trầm tĩnh.

Chiêu Mai đẩy rộng cửa, nói với Quân như với một người khách:

- Anh vô chơi

Quân ngồi xuống chiếc ghế mà Chiêu Mai đẩy về phía anh:

- Mẹ đâu Mai?

- Đi công chuyện

-....

- Sao anh biết tôi ở đây vậy?

- Chiêu Dương chỉ cho anh.

- Vậy sao?

Quân đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Chiêu Mai chờ một lời nhận xét của anh. Nhưng Quân không nói gì. Cô hơi cười:

- Lúc này anh khoẻ không?

- Bình thường

- Tìm tôi có chuyện gì không?

- Có

"Ký đơn ly dị phải không". Chiêu Mai định hỏi, nhưng lại thôi. Tự nhiên tim cô nhói đau. Rồi một cảm giác gần như đau khổ lại dội vào lòng. Chiêu Mai hơi nhắm mắt trấn tĩnh lại. Cô lại cầm cuộn len bắt đầu đan.

- Anh nói đi! đừng ngại.

Quân hơi nghiêng người tới đặt tay lên tay cô:

- Em ngưng làm một chút được không? anh muốn nói chuyện với em.

Chiêu Mai nhìn xuống tay mình. Cô muốn rút lại nhưng vẫn để yên

- Chuyện gì?

- Chuyện của mình.

Chiêu Mai cười ra vẻ dửng dưng:

- Tôi biết rồi. Yên Phương đã nói rồi. Không hiểu anh nói sao ra sao mà nó hiểu đó.

Cô khẽ nhún vai:

- Tôi không thêm thanh minh.

Thấy Quân nhìn mình chằm chằm, cô hơi bĩu môi:

- Với những người như vậy tôi không thêm quan tâm để lo thanh minh.

- Anh biết.

- Và cũng nên nói cho nó biết với.

- Biết gì?

- Biết rằng tôi không hề có ý định giành giật. Có thể đối với nó, tình yêu của anh là tất cả. Nhưng hiểu ngược lại thì coi chừng không chính xác.

- Anh biết, em luôn luôn không cần anh.

- Cũng không hẳn là vậy. Nhưng thôi, chuyện đó qua rồi. Giờ nói chuyện trước mắt. Tôi sẽ không làm khó đâu, anh cứ yên tâm.

Cô lại bĩu môi:

- Làm khó cũng không ích gì, không chừng gia đình anh lại bảo tôi còn muốn lợi dụng.

Quân hơi cau mặt, nhưng vẫn không nói. Chiêu Mai ngạc nhiên nhìn anh. Cuối cùng cô quyết định nói trước:

- Anh mang đơn đến yêu cầu tôi ký đó phải không? Có gì mà ngại. Đưa đây!

Quân khoát tay:

- Không có đơn từ gì hết.

- Vậy hả? Vậy thì còn chuyện gì nữa?

Quân có vẻ suy nghĩ chuyện gì đó. Chiêu Mai yên lặng ngồi chờ. Cô bắt đầu thấy sốt ruột về sự im lặng của anh, thì anh chợt lên tiếng:

- Anh muốn em về nhà. Đừng ở đây nữa

Tim Chiêu Mai như ngừng đập:

- Nhà nào?

- Nhà mình

Về dừng đứng cô cố tạo vệt rơi xuống. Thở nhanh vì tim đập quá mạnh, Chiêu Mai hơi khàn giọng:

- Anh đùa chuyện gì nữa vậy?

- Chuyện như vậy mà anh giỡn được sao Mai?

- Có thể anh không giỡn. Nhưng anh moi được ý nghĩ đó ra từ lúc nào vậy?

- Từ lúc em bỏ đi.

- Lâu vậy sao? Anh thật khó hiểu

- Vậy em tưởng anh làm chuyện gì phức tạp nữa à?

Chiêu Mai hơi châm biếm:

- Thế những chuyện anh làm là đơn giản lắm sao? Khuynh đảo cuộc sống của ba người, anh thấy chưa phải là sóng gió hả? Còn tôi thì..

Chiêu Mai im bật vì chợt nhận ra mình đang trách móc. Cô không muốn chuyện đó xảy ra nữa. Tâm thường lắm. Cô lấy lại giọng bình thản:

- Xin lỗi, tôi không có ý cãi cộ hay phê phán anh. Chuyện đó qua rồi. Nhắc lại không hay...

- Có phê phán cũng không sao. Tốt hơn em cứ nói hết những uẩn khúc của em rồi anh sẽ giải thích. Nói một lần và sau đó mình không nhắc lại nữa. Sai lầm của hai đứa chấm dứt ở đây là vừa. Kéo dài chỉ càng làm khổ nhau thôi. Anh muốn em về nhà, đừng ở đây nữa. Tạm bợ lắm.

Thấy Chiêu Mai lắc đầu, Quân nói tiếp:

- Đáng lẽ lúc em đi anh phải giữ em lại giải thích rõ cho em hiểu.

Nhưng lúc đó em có vẻ quyết tâm quá, và thái độ thì xa cách. Anh nghĩ cứ để em làm theo ý mình, rồi em sẽ nghĩ lại. Còn anh thì chờ đến lúc nào cũng được.

Quân nhìn vào mắt Chiêu Mai:

- Nhưng anh chờ lâu quá, còn em thì không có ý định quay về. Bắt buộc anh phải tìm em.

- Anh định giải thích chuyện gì vậy?

- Chuyện anh với Yến Phương.

- Nó đã như vậy rồi, không hiểu anh giải thích cách nào.
- Đúng là nó như vậy. Nhưng với mức độ không như em nghĩ.
- Nặng hơn hả?
- Đừng giễu cợt nữa Mai. Sao bây giờ em khác trước quá vậy?
- Anh thấy vậy hả?

Quân không trả lời, anh phẩy tay như không muốn tranh cãi với cô:

- Muốn thương một người cũng như bỏ rơi một người không phải là chuyện dễ như em tưởng đâu.

- Vậy hả?

Quân gườm gườm nhìn Chiêu Mai. Anh hơi tức cách nói chuyện dừng đọng của Chiêu Mai, nhưng vẫn kiên nhẫn:

- Anh công nhận lúc đó anh sai. Lẽ ra anh phải nhịn khi em cáu gắt. Đằng này... Thú thật là lúc đó anh chịu không nổi cách nói chuyện của em. Em dữ đến mức anh tưởng em là ai đó chứ không phải em ngày trước.

Chiêu Mai cúi mặt:

- Có lẽ vậy. Tôi cũng không hiểu sao mình hay gây gổ như thế. Sau này nghĩ lại tôi thấy rùng mình. Nhưng thôi, chuyện đó qua rồi.

Quân cau mày:

- Sao em hay nghĩ nó qua rồi quá vậy. Em muốn cắt đứt luôn sao?
- Khi ra khỏi nhà anh tôi đã nghĩ như vậy.
- Đến lúc này mà em vẫn khư khư giữ ý định đó hả?
- Vì tôi không còn cách nào khác
- Vợ chồng có sóng gió mấy đi nữa vẫn là vợ chồng, chẳng lẽ cãi nhau rồi bỏ luôn sao?

Chiêu Mai bướng bỉnh:

- Nếu chỉ bất đồng ý kiến có thể hàn gắn, nhưng bị phản bội thì không bao giờ.
- Anh không hề phản bội em. Em đừng nên....

Chiêu Mai ngắt lời:

- Thế anh giải thích ra sao về chuyện Yến Phương đến đây yêu cầu tôi ly dị?
- Muốn là chuyện của cô ta. Còn thực hiện hay không là chuyện của anh. Anh công nhận có lúc anh thích cô ta. Trong khi em lúc nào cũng quạu cộ thì cô ta vui vẻ, quyến rũ. Anh thích ở bên cạnh cô ta hơn là về nhà với em. Nhưng khi em đòi đi rồi thì ý thích đó cũng biến mất... Lúc đó anh mới giật mình nhận ra mối quan hệ đó phù phiếm quá. Anh

không yêu cô ta, không thể nào yêu được.

Chiêu Mai yên lặng nghe. Cô không hiểu tại sao mình sung sướng và cảm giác nhẹ nhõm, nhưng cô vẫn lặng thinh.

- Khi em đi rồi, anh thật khốn khổ với Yến Phương. Cô ta bắt đầu tấn công dữ dội, đòi anh làm đám cưới. Anh bảo em không chịu ly dị để từ chối. Cô ta đến tìm em. Cuối cùng anh phải nói thật là anh không yêu. Yến Phương nguyên rủa anh còn bóp bóp gấp nghìn lần em. Cô ta tự xoa mất hình ảnh đẹp của mình. Anh không thấy ân hận gì cả.

Chiêu Mai buột miệng:

- Đàn ông hình như ai cũng có một chút đều giả trong người.

Quân nhìn cô thật nhanh, rồi quay đi:

- Em nhận định như vậy cũng không sao. Anh không thanh minh.

Anh hỏi lại:

- Nhưng nếu là anh. Em sẽ làm gì hả Mai?

Chiêu Mai không biết trả lời sao. Vì nếu là cô, chắc chắn cô cũng phải làm như Quân, không thể khác được.

Quân nhắc lại:

- Em thử nói xem, em sẽ làm gì?

- Tôi sẽ không làm gì cả. Bởi vì tôi không tự ý gây ra.

- Em nói hay lắm. Anh không bắt bẻ vào đâu được. Nhưng rốt cuộc anh vẫn không hiểu em sẽ cư xử thế nào.

Anh khoát tay:

- Nhưng thôi, chuyện đó không quan trọng. Lỗi đó anh sẽ nhớ tới chết. Thề là không lặp lại lần thứ hai nữa. Em yên tâm chưa? Cũng như sẽ không bao giờ anh đối xử với em như trước nữa. Anh thề là như vậy.

- Cám ơn anh! nhưng bây giờ tôi không thiết tới nữa, cái gì qua rồi đừng nhắc tới. Khó xử cho cả hai.

- Nói vậy là em vẫn cứ cố chấp. Anh không ngờ em bướng đến vậy.

Thấy Chiêu Mai không nói gì, Quân có vẻ ngao ngán:

- Sau này anh mới thấy thà chịu khó nghe em căn nhắc còn dễ chịu hơn. Em lúc nào cũng đặt anh ở hai thái cực cả. Khi em không chăm bẵm anh nữa thì em lại buông rơi. Anh sợ em vô cùng. Nói thật với anh đi, em có còn xem anh là chồng không?

- Không dám xem. Tính tôi hẹp hòi lắm. Cái gì đã là của mình thì tôi không chấp nhận san sẻ. Và khi nó không còn trọn vẹn nữa, tôi không xem nó là của mình. Anh đã đưa tôi đến bờ vực, tôi chấp nhận rơi xuống hoặc nhảy qua bờ bên kia chứ không trở lại đường cũ.

- Rồi em sẽ hối hận vì tính cố chấp của mình.
- Không hề. Nếu hối hận tôi đã giành lại anh từ tay Yến Phương rồi. Có thể bây giờ anh đã thành công. Còn tôi thì... anh thấy rồi đó. Tôi không nghĩ tới chuyện hối hận.

- Anh không quan tâm chuyện em sống ra sao. Em là vợ anh mà Mai. Em càng rơi xuống thì anh càng khổ. Anh không muốn em tự đầy đọa mình nữa, anh đủ sức lo cho em mà.

Chiêu Mai rùng mình khi hình dung lại chuỗi ngày khủng khiếp đã qua. Bị khinh rẻ, so sánh, chà đạp... Cô lắc đầu dứt khoát:

- Đừng nói chuyện đó nữa anh Quân. Nếu anh không thích Yến Phương thì tìm một người nào đó mà yêu. Đừng nhớ cuộc hôn nhân cũ nữa. Coi chừng cuối cùng anh mất hết đó.

Quân chột đứng lên, lạnh lùng:

- Cảm ơn lời khuyên của em!

Anh bỏ đi ra cửa. Chiêu Mai vẫn ngồi yên. Cô nghe tiếng xe anh xa dần. Cô hiểu Quân sẽ không trở lại nữa... Thế là xong.

Chiêu Mai chậm rãi cầm kim đan. Nhưng rồi lại buông xuống, thù người nhìn mông lung đầu đầu. Cô cũng không hiểu mình đang nghĩ gì. Buồn thì không. Vui lại càng không phải. Hình như bị đảo lộn nhiều hơn.

Chiêu Mai không nhớ mình ngồi như vậy bao lâu. Tiếng mở cửa làm cô giật mình quay ra. Cứ tưởng như Quân trở lại, nhưng không phải. Thấy bà Xuân về tay không, cô hơi lo:

- Hôm nay không có len hả mẹ?
- Không, hết hợp đồng rồi, kỳ này nghỉ hơi lâu đó.
- Vậy hả mẹ? anh Quân mới đến đó mẹ.

Bà Xuân quay lại, ngạc nhiên:

- Sao nó biết con ở đây mà tới?
- Con không hỏi
- Nó kiếm con chi vậy?
- Ảnh bảo con về nhà.

Bà Xuân nhíu mày:

- Nó với con kia ra sao mà còn tới đây lộn xộn.
- Không có gì hết mẹ ạ, hai người đó bỏ nhau rồi.

Bà Xuân thở dài:

- Tuổi trẻ xốc nổi thật, thương đó bỏ đó, lẹ quá vậy

Bà chột bắn khoăn:

- Nhưng nó có muốn con về thật không? Hay nói cho xong chuyện đó.
- Con nghĩ là muốn.
- Còn con, có muốn trở lại với nó không?
- Không mẹ ạ. Con sợ quá rồi. Đề phòng vẫn hay hơn. Nhưng nếu con trở về, mẹ đồng ý không?
- Như vậy mẹ yên tâm hơn. Khi mẹ đi rồi chẳng lẽ con ở một mình?
- Có sao đâu mẹ. Chiêu Dương nó qua với con mỗi ngày mà.
- Nhưng cũng chỉ tạm thời thôi. Con phải có một gia đình căn bản mới vững. Sống lênh đênh như vậy làm sao bền.

Chiêu Mai cười nhẹ tênh:

- Nhưng như vậy mà đầu óc thanh thản. Con chịu như vậy hơn.

Bà Xuân dăm chiêu:

- Là mẹ lo vậy thôi chứ mẹ không bắt buộc. Trở về con gặp chuyện này nọ, mẹ còn khổ hơn nữa. Tiếc là mẹ không đủ sức đưa con qua bên đó với mẹ

Chiêu Mai lắc đầu:

- Làm sao con theo mẹ được. Đi rồi bỏ mình Chiêu Dương bên đây tội nghiệp nó.

Bà Xuân không biết chuyện Chiêu Dương với Thắng. Bà rất yên tâm về cô. Nếu Chiêu Mai sống hạnh phúc với Quân nữa thì bà xem như mình đã thanh thản hoàn toàn. Cuộc sống thực tại chỉ là tạm bợ. Bà không còn lo về kinh tế nữa.

Hai mẹ con chuẩn bị ăn trưa thì Chiêu Dương đến. Cô háo hức nhìn Chiêu Mai:

- Anh Quân có đến đây chưa chị?
- Anh mới về hồi nãy.

Chiêu Dương ngồi xuống cạnh bà Xuân mắt vẫn không rời Chiêu Mai:

- Rồi ảnh nói gì? Chuyện ra sao? Chị kể nhanh lên đi.
- Làm gì gấp dữ vậy Dương? Ăn cơm đi.

Mắt Chiêu Dương lấp lánh:

- Mẹ không biết. Tối qua tự nhiên anh Quân tới tìm con hỏi chị Mai ở đâu. Ảnh nói nhiều lắm, đại khái là kể chuyện ảnh với chị Mai. Con thấy tội nghiệp ghê.
- Tội hả - Bà Xuân ngạc nhiên.
- Dạ, tội! Thấy ảnh thương chị Mai quá, mà ảnh buồn hiu à. Thế chừng nào chị về nhà?

Chiêu Mai lắc đầu:

- Không chừng nào hết.
- Ít, tội nghiệp anh.
- Nhỏ này đúng là con nít, nghe người lớn dụ một tiếng là xuôi theo ngay. Nhưng chị không muốn về đâu. Quá đủ rồi. Về mai mốt có chuyện gây nữa.

- Vậy hả

Bà Xuân bỏ miếng thịt vào chén Chiêu Dương:

- Ăn đi. Ở đó lo nói. Sao lúc này con ốm vậy? Có bầu hả?

Thấy Chiêu Dương cúi đầu nhìn xuống chén, Chiêu Mai vội nói đỡ:

- Nó mà bầu gì mẹ, mới ra trường chưa làm gì hết, có bầu làm sao đi làm.

- Con tranh thủ có con sớm đi. Người ta ham có cháu. Sanh rồi gọi bà nội nó nuôi cũng được.

Chiêu Dương cười gượng:

- Dạ!

Bà Xuân nhìn Chiêu Dương, băn khoăn:

- Sao con càng ngày càng ốm vậy, coi cái mặt kìa, bộ con ăn uống không được hả? Đáng lẽ mập ra mới phải chứ.

- Tại con hay thức xem phim đó. Mẹ đừng lo.

Không muốn bà Xuân hỏi thêm nữa, Chiêu Dương quay qua Chiêu Mai:

- Hôm qua chị Ly gọi điện cho em. Em kể chuyện anh Quân với chị.

Chỉ bảo em thuyết phục chị về nhà đi.

- Nó nói như vậy hả? Hay quá há.

- Chị Ly bảo khi anh Quân xin lỗi tức là anh biết anh sai. Với lại kinh tế khó khăn thì thế nào cũng có chuyện.

- Sao lúc này nó có tính vị tha quá vậy kìa?

Bà Xuân cười:

- Chắc xa nhà rồi mới biết buồn, biết quý trọng tình cảm chứ gì.

- Chị Ly còn bảo chị sống lang thang như vậy chỉ không yên bụng.

Chiêu Mai gạt phăng:

- Nó lo xa quá, khéo tưởng tượng dữ. Chị ở thế này ai ăn thịt được chị. Thoát được ông chồng rồi sung sướng muốn chết, tội gì chui về nhà cho khổ.

- Công nhận chị cố chấp ghê.

Chiêu Dương nói vậy. Nhưng cô mơ hồ thấy Chiêu Mai nói đúng. Sống không hạnh phúc thì thà chỉ có một mình. Cũng như cô, lúc nào cũng

chìm đắm trong buồn rầu. Nếu cứng rắn chia tay với Thắng thì sẽ buồn một lần, rồi từ từ quên. Còn hơn kiêu dang dở lưng chừng, suốt đời cũng chỉ là như vậy.

Chiêu Mai nhìn về mặt xa vắng của Chiêu Dương. Cô biết Chiêu Dương đang nghĩ gì. Cô nói như để an ủi:

- Nhưng không phải ai thoát được chồng cũng là hạnh phúc đâu nhé. Nói chung là mỗi người một hoàn cảnh. Trước khi chia tay, phải cố gắng xây dựng đã.

Chiêu Dương cười nhếch môi. Cảm thấy mình không đủ sức để cố gắng nữa. Cô muốn nói chuyện thật nhiều với Chiêu Mai, nhưng có mặt bà Xuân nên cô lại thôi. Thật tình là lúc qua đây cô cũng mong bà Xuân đi vắng một lát nhưng giờ có mặt bà, cô lại lười ra đường. Còn không bao lâu nữa bà đã lên máy bay. Cô muốn tận dụng thời gian ở gần bà hơn. Cô ở lại đến chiều với một tâm trạng hờn giận gần như chống đối. Hôm nay Thắng ở nhà. Buổi sáng cô đi, anh vẫn còn trong phòng. Cô nói với Thắng là đi chơi, và tỏ ra không cần đến anh. Cô biết anh cũng sẽ đi đâu đó suốt ngày mà không nghĩ đến cô. Càng tự ái cô càng lạnh lùng xa cách với anh hơn. Những gì Chiêu Mai khuyên, cô đều làm ngược lại cả. Cô không đủ sức đóng kịch, khi mà trong bụng lúc nào cũng ầm ục nghi ngờ.

Cô về nhà lúc gần tối. Thắng đang nói chuyện với ai đó qua điện thoại. Giọng anh vui vẻ, cười thoải mái. Chiêu Dương nghe và hình dung đó là cuộc hẹn hò với một cô nàng nào đó lịch thiệp, hoạt bát. Vì chỉ có như vậy giọng anh mới tao nhã, cách nói mà gần đây cô không hề được nghe khi anh nói với cô.

Càng ngày Chiêu Dương càng hiểu thấm thía nỗi khổ mà Chiêu Mai đã trải qua. Cô hiểu tại sao Chiêu Mai khẳng khái từ chối về với Quân. Kinh khủng quá làm sao quên cho nổi.

Chiêu Dương ngồi nói chuyện với bà nội mà cái đầu muốn nổ tung. Vậy mà phải kiên nhẫn nghe và trả lời những câu nói dông dài của bà. Trong nhà, bà thích nói chuyện với Chiêu Dương nhất, vì cô chịu khó nghe bà nói, và vì cô có dáng vẻ của một thiếu nữ mới lớn hơn là một phụ nữ đã có chồng. Bà yêu mến vẻ trong sáng của cô, một điều mà Chiêu Dương không hề biết.

Khi Chiêu Dương về phòng mình thì Thắng đang chuẩn bị đi đâu đó. Cô đã quá quen với cảnh này. Vậy mà không hiểu sao tối nay cô cảm thấy không thể chịu đựng nổi nữa. Cô nói mà không kiểm soát được

mình đang nói gì:

- Anh đi đâu vậy?

Thắng có vẻ ngạc nhiên vì vẻ quan tâm đột ngột của cô:

- Anh đi công chuyện. Có gì không?

- Tại sao anh lại phải bảo đi công chuyện? Anh không dám nói thật sao?

Về mặt Thắng ngạc nhiên thật sự:

- Hôm nay em làm sao vậy?

Anh hơi nhún vai:

- Tại sao anh phải nói dối em chứ? Anh sợ gì nào? em nói thử xem.

Chiêu Dương như bị tạt ca nước lạnh buốt vào mặt. Cô lặng đi và ý thức hết hoàn cảnh lố bịch của mình. Thắng đâu có sợ cô đến mức phải dấu diếm chuyện riêng tư của mình. Cô còn tệ hơn cả chị Mai, vì Quân còn thừa nhận chị ấy là vợ để mà giấu. Còn cô thì... Thắng không thừa nhận cô là vợ. Bằng cách đó, anh nhắc cô nhớ vị trí của mình. Chiêu Dương uất ức đến mức lý trí không thể kiểm soát được nữa. Cô quắc mắt nhìn Thắng:

- Đúng, anh không sợ ai cả. Không ai có quyền đối với anh. Nhưng tôi không cho phép anh xem thường tôi đến như vậy.

Thắng nhún vai không trả lời. Cử chỉ đó càng làm Chiêu Dương tức uất người. Môi cô run lên:

- Càng ngày tôi càng ân hận vì đã về đây, sống bên cạnh một người như anh. Anh sa đoạ đến mức tôi có kể mọi người cũng không tưởng tượng nổi. Thế còn....

- Đủ rồi đó Chiêu Dương, em muốn gì? Nói nhanh đi!

- Tôi chỉ muốn biết anh còn lý trí không. Anh sống bằng thứ đạo đức gì kỳ cục vậy.

Thắng quay lại, nhìn cô như quan sát:

- Vậy em nghĩ gì về thứ đạo đức đó? Cho là anh có vợ mà vẫn thích lăng nhăng đi. Vậy thì em nghĩ gì?

- Tôi ghê sợ vì phải sống cạnh một người như anh. Danh dự tôi không còn gì cả. Tại sao tôi phải chịu đựng một người như vậy chứ.?

Mặt Thắng vẫn thản nhiên:

- Vậy em muốn ly dị lắm hả?

Chiêu Dương choáng váng. Thắng đã lên tiếng đề nghị như vậy rồi, cô còn gì để cứu vãn. Lòng tự trọng làm cô bất chấp hậu quả:

- Tôi sẽ biết ơn anh nếu anh giải phóng tôi khỏi anh.

Thắng cười. Chiêu Dương thấy đó là cái cười đều giả nhất từ trước đến giờ. Giọng anh lừng khừng:

- Cũng được. Chuyện đó không khó.

Anh nhận xét như chuyện của một người xa lạ nào đó:

- Chị em cô thích bỏ chồng quá nhỉ?

Thắng nhìn đồng hồ:

- Em còn chuyện gì nói nữa không? Anh trễ giờ rồi đây.

Mặt Chiêu Dương trắng bệch đi. Cả người cô run lên vì những cảm giác căng thẳng tột đỉnh. Cô lặng vào trạng thái kỳ lạ nhất mà trước giờ chưa hề trải qua. Thấy cô không nói gì, Thắng thản nhiên đứng dậy:

- Chúc ngủ ngon!

Anh đi ra cửa rồi. Chiêu Dương đứng lên, cô muốn làm một cái gì đó hơn là im lặng. Nhưng mắt cô cứ như nhìn thấy nghìn tia sáng chớp chớp, quay cuồng. Cô từ từ khuya người, nằm sấp xuống nền gạch và không biết gì nữa.

Chiêu Dương nằm một mình như vậy thật lâu. Rồi cô dần dần tỉnh lại. Cô mở mắt, nhìn thấy chân tường, cô nhú mày vì nhận ra mình nằm dưới gạch. Cô từ từ chống tay ngồi dậy. Chiêu Dương đứng thừ bên bàn, qua khung cửa sổ, cô biết là đêm đã khuya, Thắng vẫn chưa về. Trong nhà yên lặng một cách kỳ lạ. Lần đầu tiên Chiêu Dương có cảm giác như chỉ có mình cô trong ngôi nhà rộng thênh thang này. Và nỗi sợ chưa từng có chợt ập xuống cô. Cô thấy lạnh cả người.

Đúng vào lúc cô định bỏ chạy khỏi phòng thì Thắng đẩy cửa bước vào. Anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô còn thức. Nhất là dáng điệu thất thần kỳ lạ của cô. Anh định nói. Nhưng Chiêu Dương đã nhìn anh như nhìn kẻ thù. Thắng cười như đã quen như vậy. Và anh thản nhiên đi về góc của mình, bắt đầu cởi khuy áo.

Sáng hôm sau Thắng dậy thật trưa. Bà Ba mấy lần bảo Chiêu Dương gọi anh dậy ăn sáng. Chiêu Dương không thể cãi bà nên bắt buộc phải đến gần anh. Chứ nếu được làm theo ý mình, cô không cả nhìn đến hướng gì là gần gũi.

Gọi mấy lần Thắng vẫn ngủ vùi. Cô căm hận đứng nhìn. Hình dung đêm qua anh có cuộc vui nghiêng trời nghiêng đất, cô những muốn la hét, khóc lóc, trách cứ... Nhưng biết rằng những cái đó đều như nước chảy trên lá, nó chẳng tác động gì đến anh nên cô đành im lặng.

Chiêu Dương chậm chạp đi xuống phòng ăn. Cô như người mất hồn, ăn một cách máy móc. Bà Châu nhìn cô:

- Con có bệnh không? sao con xanh xao quá vậy?
- Ồ, sáng giờ nội thầy con lừ đừ lắm. Bảo Thắng đưa đi bác sĩ coi sao. Chiêu Dương lắc đầu nguầy nguậy:
- Dạ, con không sao đâu. Tại tối qua con thức khuya xem phim thôi.
- Đêm hôm qua thằng Thắng đi đâu vậy Dương? Sao nó về khuya quá vậy?

Chiêu Dương nói nhỏ:

- Dạ con không biết

Bà Châu ngạc nhiên:

- Nó đi đâu mà con không biết à?

Chiêu Dương nói dối một cách khổ sở:

- Ảnh đi công chuyện với mấy người bạn đó mẹ. Con chưa hỏi được, tại ảnh về khuya quá.

Bà Châu không hỏi nữa. Bà lờ mờ đoán Chiêu Dương với Thắng có chuyện gì đó, nhưng cả hai đều cố giấu. Mấy lần gặp Thắng về khuya, còn Chiêu Dương thì ngủ. Càng ngày bà càng linh cảm cả hai không hợp nhau. Bà đã rào đón mấy lần nhưng Thắng đều kín miệng. Bà định lúc nào tiện sẽ hỏi Chiêu Dương.

Chiêu Dương ăn sáng qua loa rồi rút lên phòng. Sáng nay cô rơi vào tâm trạng hoảng loạn kỳ lạ. Cổ trán tỉnh nhưng vẫn không được. Cô ngồi vào bàn học, rút giấy ra viết đơn li dị.

Đến trưa Thắng dậy. Chiêu Dương vẫn ngồi yên bên bàn học, tì trán trên tay. Cô không biết phải bắt đầu lại chuyện hôm qua bằng cách nào. Mọi suy nghĩ đều tê liệt. Cô chỉ còn biết lao đi như mũi tên theo đà bật ra khỏi cây cung. Không hiểu khi chị Mai viết đơn, chỉ ấy có khó khăn như cô không?

- Mẹ bảo anh đưa em đi bác sĩ. Em bệnh gì vậy Dương?

Tiếng Thắng làm Chiêu Dương giật bản mình. Cô ngược lên. Thắng đang đứng phía sau cô và nhìn cô như quan sát. Chiêu Dương lắc đầu:

- Em không bệnh gì hết. Không sao cả.

Cô im bật vì không biết nói gì, đầu óc cô đang ở trạng thái kỳ lạ, Những ý nghĩ rời rạc không chấp nối lại được, cô cúi đầu nhìn xuống mặt bàn.

Thắng nhìn theo cô. Anh bình thản cầm tờ giấy, đọc hơi lâu. Rồi nhìn xuống cô:

- Em quyết định rồi đó hả? Có vội vàng lắm không?

Chiêu Dương vẫn nhìn mặt bàn:

- Không vội đâu. Không phải vì hôm qua gây với anh mà em quyết định. Em không còn là trẻ con mà mỗi lần giận hờn lại đòi chia tay. Anh hiểu rồi phải không?

- Hiểu

- Anh ký đi!

Thắng không cầm viết. Anh kéo ghế, ngồi xuống cạnh bàn, từ tốn rút thuốc lá hút:

- Ký tên rất dễ. Chỉ một phút là xong. không cần phải vội. Có điều anh muốn biết lý do em ly dị

- Anh hiểu rồi.

- Hiểu, nhưng không nhiều lắm. Cứ nói hết những gì em nghĩ về anh. Nói thật chứ đừng dối lòng. Anh muốn hai đứa chia tay một cách thoải mái, chứ đừng xem nhau như kẻ thù. Chẳng hay ho gì.

" Có ai trên đời này chia tay kiểu mình không nhỉ " Chiêu Dương nhìn Thắng nghĩ thầm.. Hệt như hai người bạn ngồi bàn bạc để "rút kinh nghiệm những sai lầm "

Không có oán giận, không có tiếc nuối. Thái độ điềm tĩnh của Thắng làm Chiêu Dương thấy đau. Giá mà anh có chút gì đó day dứt, buồn bã. Từ khi sống chung tới giờ chưa bao giờ cô thấy anh buồn hay tư lự. Chỉ có người không hề biết yêu mới đứng đưng như vậy mà thôi. Anh đã như vậy thì cô cũng không được để lộ cảm xúc thật của mình. Chiêu Dương nói thản nhiên như không:

- Anh biết em bắt mẫn anh điều gì không? Anh không yêu em thì.... điều đó không quan trọng lắm, nhưng anh cứ quen lung tung hết người này tới người kia thì em không chấp nhận

Thắng nhìn cô chăm chú:

- Em không muốn thật à?

- Không ai muốn như vậy cả. Không phải em ghen. Nhưng như vậy bạn bè cười em, em tự ái lắm.

Thắng dựa lưng vào thành ghế. Ngược nhìn trần nhà, giọng anh lơ đãng:

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Vâng, chỉ có vậy.

Thắng lim dim mắt. Anh chợt cười giễu cợt:

- Sao em không cố gắng yêu thử một người hào hoa phong nhã như anh xem, Dương. Để mất một người chồng lý tưởng em không thấy tiếc hả?

" Đến lúc này mà anh còn đùa được ". Chiêu Dương căm ghét nhìn

Thắng. Anh tỉnh bơ trước tia nhìn của cô, uể oải ngồi lên:

- Lần đầu tiên anh thấy có một phụ nữ đòi ly dị vì tự ái cá nhân chứ không phải vì ghen. Thật là chuyện hiếm hoi.

- Anh nghĩ gì về chuyện đó anh Thắng?

Chiêu Dương hỏi bằng tất cả sự tò mò, Cô muốn biết anh nghĩ gì, có buồn không? Chiêu Dương không tin Thắng sẽ nói thật với cô. Cô chỉ hỏi với hy vọng sẽ tìm được một phần trăm sự thật.

Câu hỏi của cô hình như làm Thắng thấy tức cười. Anh nhướn mắt nói gọn:

- Ngạc nhiên

- Anh không hề buồn à?

Tự nhiên Thắng bật cười:

- Anh chưa bao giờ buồn vì phụ nữ cả. Phụ nữ là những bông hoa đáng yêu, họ đâu có ác đến nỗi làm người khác buồn. Đúng không em thân yêu?

- Sao anh không nghiêm chỉnh tí nào vậy? Dù anh không xem em là quan trọng đối với anh thì anh cũng đừng nên đùa cợt trước chuyện quan trọng đối với em.

- Em tha thiết chuyện này lắm hả?

- Khi ly dị bao giờ sự thiệt thòi cũng thuộc về phụ nữ. Như vậy làm sao em coi thường được.

- Và em đánh đổi tất cả chỉ vì tự ái?

Chiêu Dương gật đầu. Thắng gõ những ngón tay lên mặt bàn nghe lóc bóc. Anh gật gù:

- Cũng chẳng sao. Hỏi như vậy để anh hiểu em hơn thôi.

Chiêu Dương ngồi im nhìn Thắng. Anh nói gì cô không hiểu. Cô có cảm giác Thắng đang nghĩ chuyện gì đó. Giọng cô có chút hồi hộp:

- Anh có đồng ý chuyện này không anh Thắng?

- Đồng ý chứ.

- Tại sao?

Giọng anh hồ hững:

- Vì em đã muốn như vậy.

- Thế anh sẽ giải thích sao với nội và mẹ?

- Đó chỉ là chuyện nhỏ, anh sẽ có cách nói. em yên tâm. Cho anh mượn cây viết.

Chiêu Dương đưa viết cho Thắng. Anh bình thản ký vào đơn. Rồi đứng dậy với nụ cười trên môi:

- Em lo thủ tục dùm anh nghe. Anh bận lắm. Bao giờ họ có gọi thì anh sẽ đến sau.

- Dạ

Thắng thay đồ đi đâu đó. Tiếng xe anh xa dần ngoài đường. Chiêu Dương ngồi yên lắng nghe. Cô nhìn chăm chăm chữ ký của Thắng ở góc giấy. Nhớ lại cuộc nói chuyện lúc nãy, cô cứ tưởng như trong mơ. Chuyện đảo lộn cả một đời người lại diễn ra đơn giản vậy sao? Thật là bàng hoàng.

Hôm sau Thắng vừa mặc áo vừa nhìn Chiêu Dương:

- Em có thể đưa anh ra sân bay không?

- Dạ được.

Thấy mặt cô có vẻ ngỡ ngàng, anh mỉm cười:

- Từ đó tới giờ chưa bao giờ em đưa anh đi làm. Bây giờ hai đứa sắp chia tay, anh muốn hai đứa thân nhau một tí, mai một có gặp cũng giữ ấn tượng đẹp. Em nghĩ sao?

- Anh chờ em thay đồ nha.

Chiêu Dương mang đồ qua phòng tắm thay. Cô chọn bộ vest màu tím nhạt, mặc với áo thun cổ lọ. Đây là bộ đồ anh chọn cho cô khi đám cưới. Tự nhiên cô muốn làm vừa ý anh, làm một cách tự nguyện mà không tự hỏi vì sao.

Thắng không đi ngày ra sân bay mà lại ghé một quán nước trên đường. Anh gọi cho Chiêu Dương ly sữa và cho mình một caphe đen. Anh quây nước cho Chiêu Dương, nheo mắt mỉm cười:

- Trước giờ bay anh thích uống caphe. Bao giờ qanh cũng ghé quán này, gần như một thói quen rồi. Hôm nào không ghé cảm thấy thiếu một cái gì đó.

Chiêu Dương buột miệng:

- Chắc anh thân với một người ở đây lắm?

Thắng hình như hiểu ý nghĩ thâm kín của cô, anh lắc đầu:

- Không quen nhiều. Anh chỉ thích mùi vị caphe thôi. Mấy thằng bạn anh thường uống trong căng tin ở sân bay. Chỉ có anh thích đến đây ngồi một mình.

- Một mình?

Chiêu Dương lặp lại. Cô thấy hơi ngạc nhiên. Mẫu người như anh mà cũng chịu ngồi riêng một mình sao.

Thắng nhìn xa xăm ra ngoài:

- Con người mà em. Ai có thể tránh được những giây phút cô đơn

Thắng quay lại nhìn cô:

- Cũng như em thường có cảm giác đó khi sống với anh. Đúng không?

- Sao anh biết?

- Anh nhìn thấy

Chiêu Dương nhìn mặt Thắng chằm chằm:

- Thế theo anh thì tại sao. Tại sao em có cảm giác đó?

Chiêu Dương tưởng như mình sắp nhảy một bước thật xa, vượt qua ranh giới giữa anh và cô. Chỉ cần Thắng hiểu thôi, cô sẽ thú thật hết với anh, nói hết những ghen giận khổ sở... nói ngay trong buổi sáng nay.

Và rồi không có chuyện ly dị

Thế nhưng anh không hiểu tâm trạng cô. Anh cười như bao dung:

- Em chung thủy lắm. Anh không trách em đâu.

Chiêu Dương ngẩn người, không hiểu thắng nói gì. Tự nhiên cô thấy thất vọng. Rốt cuộc rồi cô cũng không nói được ý nghĩ thật của mình....

Cũng may là cô chưa nói. Dù sao thì hai đứa chẳng bao giờ hiểu được nhau. Nếu yêu cô thì anh đã hiểu rồi.. Thật là ảo tưởng..

Chiêu Dương mím môi ngồi im. Cô cảm thấy chán nản cùng cực. Cảm giác vui vẻ khi ra khỏi nhà đã tan biến. Thay vào đó là tuyệt vọng. Cô thấy chẳng còn gì để nói nữa.

Thấy mặt Chiêu Dương tự nhiên lầm lì, Thắng gọi tính tiền. Hai người đi ra cửa. Suốt đoạn đường dài không ai nói chuyện với ai. Cả hai chia tay một cách hờ hững. Khi Thắng trao xe cho cô, Chiêu Dương bỏ về ngay, không hề ngoái lại nhìn anh. Thắng tự lự nhìn theo cô, rồi ung dung rẽ vào căng tin.

Những ngày Thắng vắng mặt thật sự là một cực hình đối với Chiêu Dương. Suốt ngày cô loay hoay với những tình cảm mâu thuẫn giằng xé. Cô đến ban tư pháp nộp đơn rồi về nhà, nằm một mình trong phòng. Khủng hoảng vì tình trạng lơ lửng của mình.

Mấy ngày liền cô chỉ trông Thắng về. Cô muốn biết thái độ của anh với một hy vọng mong manh là mọi sự sẽ thay đổi. Chưa bao giờ trong đời mình Chiêu Dương rơi vào tâm trạng cuồng loạn đợi chờ như vậy.

Trưa thứ ba, cô đi tới đi lui một mình trong phòng. Biết là ở phi trường chuyến bay của anh sắp về. Cô hết mặc áo vào, rồi lại thay ra. Đến đón Thắng thì tự ái. Cô sợ anh cười vì vẻ cuồng nhiệt của mình. Còn đứng đưng như mọi ngày thì cô không thể. Cô quá nôn nao nên không thể ngồi yên ở nhà mà không biết chừng nào anh mới trở về. Nghĩ như vậy, cô vội vã thay áo, như sợ trễ giờ.

Nhưng ra đến cửa, một ý nghĩ khác làm nhiệt tình của cô tan biến như quả bóng bay hơi. Thắng có tha thiết gì đến cô đâu. Tại sao cô lại bồn chồn vì một người không hề nghĩ tới mình...

Chán nản, cô quay vào thay đồ ra. Quyết định không đi đâu nữa.

Thắng về nhà lúc hai giờ, anh cười với cô như mọi lần. Chiêu Dương cũng mỉm cười với anh. Giống hệt hai người bạn lâu ngày gặp nhau.

Rồi mỗi người lại bận bịu với chuyện của mình. Thắng quăng giỏ xuống chiếc ghế ở góc phòng. Vừa cởi nút áo anh vừa nói chuyện với cô như hỏi thăm:

- Hôm đó về em có đi chơi đâu không?

- Không!

- Em xin được việc làm chưa?

- Em chưa nghĩ tới.

- Đàng toà án họ hẹn bao giờ giải quyết?

Sự quan tâm của anh làm Chiêu Dương tức nghẹn. Anh nôn nóng lắm sao? Cô quay mặt đi, lạnh nhạt:

- Em không biết, họ bảo tuần tới sẽ có giấy mời.

- Vậy hả?

Thắng hỏi một cách lơ đãng rồi đi qua phòng tắm. Chiêu Dương nghe tiếng nước chảy rào rào thật mạnh, sau đó tắt ngấm.. Cô không hay mình theo dõi anh một cách chăm chú đến vậy. Vậy nhưng khi anh trở về phòng cô lại đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường.

Thắng ngủ đến chiều rồi lại đi đâu đó. Chiêu Dương tưởng mình có thể khóc nức lên vì thất vọng, giận dữ. Thế nhưng cô chỉ lặng lẽ dán mắt vào trang sách, như không quan tâm đến anh.

Khi tiếng xe anh xa dần dưới đường, cô gieo mình xuống giường một cách tuyệt vọng, muốn chết đi cho rồi. Sống trong nghịch cảnh thế này có thoát ra được thì cũng chỉ tiếp tục đau khổ, cô không muốn sống nữa.

Cánh cửa chợt bị đẩy nhẹ, rồi bà Châu bước vào:

- Thắng Thắng đi đâu vậy Dương?

Chiêu Dương ngồi dậy lén chùi nước mắt. Nhưng cử chỉ của cô không lọt khỏi mắt bà Châu:

- Có chuyện gì vậy con?

- Dạ không có gì đâu mẹ.

- Vậy thì tại sao con khóc?

Chiêu Dương nói dối thật nhẹ nhàng:

- Tại con nhớ chị Ly con chứ không có gì cả.
- Bà Châu cười không tin nhưng vẫn không hỏi tới. Bà ngồi xuống ghế:
- Thằng Thắng đi đâu vậy?
- Dạ, con không biết.
- Chồng đi đâu mà vợ không biết à? Con làm gì kỳ vậy?

-....

- Vậy là từ trước tới giờ con không biết nó đi tới đâu, quan hệ với ai phải không?

Biết có chối cũng không được, Chiêu Dương nói nhỏ:

- Dạ

Cô ngược nhìn Bà Châu, bối rối vì biết mình sắp bị điều tra. Còn bà thì trầm ngâm thật lâu. Cuối cùng bà hỏi thẳng:

- Tụi con sống không hạnh phúc như mẹ với bà nội vẫn tưởng. Mẹ nói có đúng không?

- Dạ đúng.

- Sao vậy.

Chiêu Dương lúng túng thật sự. Cô nói một cách khổ sở:

- Con không nói được mẹ ạ. Không phải con muốn giấu mẹ. Nhưng thật tình là con không nói được. Ngay cả mẹ con cũng không biết.
- Con không nói thì mẹ không ép, mẹ sẽ hỏi nó sau. Còn con, đi tìm nó về đây cho mẹ. Giờ này là hơi tối rồi đó.

"Tìm đâu bây giờ ". Chiêu Dương nghĩ thầm. Cô thấy rối lên. Chẳng lẽ bảo với bà Châu là cô không biết gì về những quan hệ của Thắng. Tệ cũng vừa vừa thôi.

Hình như hiểu ý nghĩ của cô, bà Châu dịu dàng nói địa chỉ cho cô.

Chiêu Dương xấu hổ dạ nhỏ. Cô cũng không hình dung được diễn biến sẽ ra sao. Thắng sẽ có thái độ thế nào khi thấy cô đi tìm anh đây.

Khi Chiêu Dương dắt xe ra sân, bà Châu dặn thêm:

- Con bảo với nó là mẹ chờ nó về đưa mẹ đi công chuyện.

- Dạ!

Chiêu Dương lái xe mà tâm trí cứ lan man. Cô chợt thấy bà Châu thật tế nhị. Tại sao từ lâu cô không hề có ý nghĩ tìm hiểu về Thắng nhỉ.

Cũng như suốt cả buổi tối cô chỉ biết rúc trong phòng mà tưởng tượng. Cô thầm cảm ơn bà Châu đã giúp cô một cái cớ.

Chiêu Dương dừng xe trước địa chỉ mà bà châu đã dặn. Đó là hiệu nữ trang lớn nhất nhì trong thành phố. Thắng đã đưa cô đến đây khi sắp đồ cưới. Dừng xe trước cửa, cô lấy vẻ điềm tĩnh bước vào trong:

- Thưa bác, cháu đến tìm anh Thắng.

Người đàn ông vui vẻ:

- Lâu quá không thấy cô đến. Lần đó cậu Thắng đưa cô tới sắm đồ cưới, bà xã tôi nhắc cô hoài.

- Dạ.

- Cậu Thắng giao đồ xong là đi liền. Đi lâu rồi cô Dương à.

"Anh ấy giao đồ gì nhỉ " Chiêu Dương thắc mắc vô cùng, nhưng không dám hỏi. Cô ngần ngừ:

- Bác có biết anh còn giao đồ ở đâu nữa không hả bác?

- Đâu cô qua tiệm Kim Vinh xem. Cậu ấy hay đến đó chơi lắm. Bên đó tôi nay đón Việt kiều. Bà xã tôi cũng được mời, họ mở tiệc lớn lắm.

- Dạ cảm ơn bác!

Chiêu Dương chào người đàn ông rồi dẫn xe ra đường. Cô đến tiệm Kim Vinh một cách dễ dàng. Thấy cửa tiệm khép hờ, cô đẩy nhẹ, vừa đủ chỗ để đứng. Chiêu Dương gọi thật lâu. Cuối cùng người giúp việc đi ra. Bà ta nhìn cô từ đầu đến chân:

- Cô tìm ai?

- Dạ, con tìm anh Thắng.

- A, cô là vợ cậu thắng phải không?

- Dạ.

- Tôi nay bà chủ đãi tiệc ở nhà hàng Hoàng Vân, cậu Thắng cũng ở đó đấy.

- Dạ cảm ơn dì!

Lại phải đi tìm. Chiêu Dương bắt đầu thấy ngán. Cô cũng không biết nhà hàng đó ở đâu. Cô chạy thật chậm, hỏi thăm mấy người xích lô, loanh quanh cả buổi tối mới tới nơi.

Chiêu Dương gửi xe rồi vào trong. Người bồi bàn cho cô biết họ đặt tiệc ở lầu một. Cô đành lách qua các dãy bàn đi lên. Nhưng đến giữa cầu thang, Chiêu Dương gặp Thắng đang đi xuống. Anh dìu một thiếu nữ ăn mặc lộng lẫy. Cô ta có vẻ say bí tí. Chiêu Dương đứng sững người, chết điếng nhìn họ.

Thắng cũng vừa nhận ra cô, anh có vẻ hoảng hốt và lúng túng. Rõ ràng là anh không ngờ cô đến đây.

- Em đi đâu vậy?

Nhưng Chiêu Dương không trả lời. Cô quay ngoắt người chạy trở xuống. Thắng gọi với theo:

- Chiêu Dương! Dương! Trời!.....

Anh kêu lên một tiếng rưng rờ. Buông vội cô gái ngồi xuống giữa bậc thang, phóng nhanh xuống. Nhưng không kịp

Chiêu Dương như quá bản loạn, cô chạy như điên, lý trí không kiểm soát được đôi chân. Cô bước hụt xuống các bậc thang. Không kịp tỉnh táo để vịn lan can, cô rơi vụt xuống, đầu đập vào thành lan can, và lăn xuống... Cuối cùng cô nằm sóng soài dưới đất.

Nhà hàng nháo nhào lên. Người ta đổ xô tới xem, khách trên lầu cũng chạy xuống, đứng đầy cả cầu thang, những tiếng bài tán xôn xao làm náo động cả nhà hàng.

Thắng bỗng Chiêu Dương trên tay hấp tấp len lỏi qua các dãy bàn đi ra ngoài. Anh lo đến mất bình tĩnh khi cảm nhận Chiêu Dương mềm oặt trên tay mình.

Nửa giờ sau mọi người đã có mặt ở bệnh viện. Nhìn thấy hai cô y tá đẩy chiếc băng ca đưa Chiêu Dương vào phòng mổ, bà Xuân rưng rờ ngã xủ vào lòng Chiêu Mai, Bà Châu rối bời vì lo lắng. Thắng ngồi bất động, đầu gục trong tay. Mọi người cảm thấy tai họa treo lơ lửng trên đầu.

Chương 15

Sáng nay bà Xuân lên máy bay. Gia đình Thắng, Quân đều có mặt đưa tiễn. Ở phòng chờ, bà Xuân không cầm được nước mắt, cứ khóc và vuốt ve Chiêu Dương. Cô nhìn bà một cách vô hồn. Càng nhìn cô bà Xuân càng tan nát cõi lòng, ra đi trong lúc cô như thế này bà không đành lòng, còn ở lại thì cũng không thể được. Bà cứ dạn đi dạn lại Chiêu Mai phải săn sóc Chiêu Dương, dù xung quanh đã có rất nhiều người lo lắng cho cô.

Chiêu Dương ngồi giữa mọi người, cô nhìn mọi thứ bằng cái nhìn lạc lõng. Sau tai nạn, ý thức của cô còn chìm trong hỗn độn, lạc vào cõi mơ hồ. Cô mặc bộ đầm màu trắng, đầu trùm chiếc khăn thêu vì tóc chưa kịp dài ra. Nhìn cô, người ta thấy gợn lên chút thương xót. Thật ửng phí một nhan sắc rạng rỡ như vậy. Giữa mọi người, cô vẫn xa vời, tinh khiết và trong suốt như đứa trẻ. Không có ý thức, chỉ còn lại một thân xác đẹp tuyệt vời. Cô đã mất đi nửa phần quan trọng nhất của đời người. Vẫn đáng yêu. Nhưng mất mát....

Bà Xuân vào phòng làm thủ tục. Chiêu Mai và Thắng dìu Chiêu Dương đến dừng bên rào chắn. Nhìn cảnh bà Xuân thò tay qua rào ôm Chiêu

Dương, mọi người không ngăn được nước mắt. Chiêu Mai khóc nức nở. Quân vỗ nhẹ vai cô như an ủi. Chỉ có Chiêu Dương vẫn nhìn mọi thứ một cách vô hồn.

Mọi người lên xe ra về. Ngồi bên Chiêu Dương, Chiêu Mai vẫn khóc sục sịt. Cô nắm tay Chiêu Dương, nói như năn nỉ:

- Mẹ đi rồi, không biết chừng nào mình mới gặp lại được, em hiểu không Dương? Em nói mẹ đi.

Bị lắc lắc tay, Chiêu Dương quay lại nhìn, vẻ mặt vẫn không thay đổi. Chiêu Mai nhắc lại:

- Em gọi "mẹ" đi!

Thấy Chiêu Dương vẫn ngơ ngẩn, cô thất vọng chảy nước mắt. Thắng an ủi:

- Ráng kiên nhẫn đi chị Mai. Chiêu Dương sẽ từ từ nhận thức được thôi.

Chiêu Mai chớp mắt, ráng nín khóc nhưng không được. Đến giờ cô vẫn chưa quen được thực tế là Chiêu Dương không còn ý thức. Cô quá thương nên cô phải nhận sự bất hạnh đó. Lúc nào cô cũng nói chuyện với Chiêu Dương như một người bình thường. Và sẵn sóc hết mức như sẵn sóc đứa trẻ.

Cô đến ở hẳn nhà Thắng để lo cho Chiêu Dương. Những ngày không có Thắng ở nhà, cô để Chiêu Dương ở phòng mình. Và cảm thấy hạnh phúc vì được sống như ngày xưa, khi chưa ai có chồng. Cô từ chối không chút băn khoăn khi Quân gọi cô về nhà, dù không còn nhớ chuyện cũ nữa.

Chiều này Thắng và Chiêu Mai đưa Chiêu Dương lên sân thượng chơi. Hai chị em ngồi trên băng đá. Thắng đứng tựa lan can, tư lự nhìn Chiêu Dương.

Chiêu Mai thấy đã đến lúc phải nói. Cô bắt đầu mở lời:

- Chiêu Dương xem như bình thường rồi. Ý chị muốn nói là nó không còn nguy hiểm nữa, chỉ còn chờ phục hồi, Cho nên...

Cô im lặng, cố tìm cách diễn đạt nhẹ nhàng nhất. Thắng nhìn cô chăm chăm:

- Chị cứ nói tự nhiên đi

Chiêu Mai cười nhẹ:

- Trước lúc xảy ra tai nạn, Chiêu Dương có nói với chị chuyện ly dị của dương với nó. Bây giờ nó thế này rồi. Dương càng cần phải được tự do. Chị nghĩ... tốt hơn nên giải quyết sớm. Sau này khi ý thức được nó sẽ

không khổ, còn nếu kéo dài, đợi đến lúc ấy... chị sợ Chiêu Dương bị cú sốc nữa. Còn dưỡng thì phải tiếp tục chịu đựng. Dưỡng thấy thế nào?

Thắng quay lại:

- Ý chị muốn nói là em nên ly dị ngay thời điểm này.?

Chiêu Mai gật nhẹ. Thắng mím môi:

- Em không thể làm chuyện đó được.

- Tại sao?

Thắng nói từ tốn:

- Thứ nhất, Chiêu Dương đã không thương em rồi thì chuyện chia tay chỉ làm cô ấy dễ chịu, sẽ không có cú sốc như chị sợ đâu. Còn chuyện thứ hai là... em muốn có thêm thời gian thuyết phục. Có thể sau đó Chiêu Dương quên được chuyện cũ và đón nhận em.

Chiêu Mai ngồi thẳng người lên. Câu nói của Thắng làm cô hoàn toàn bất ngờ:

- Dưỡng nói thế là sao? Chị không hiểu.

Thắng hơi ngạc nhiên nhìn Chiêu Mai. Anh có nói điều gì khó hiểu đâu. Anh định hỏi thì Chiêu Mai đã nói tiếp:

- Nghe cách nói của dưỡng, chị có cảm tưởng chuyện ly dị là chỉ có Chiêu Dương muốn..còn..

- Chị nói đúng. Chỉ có Chiêu Dương muốn vậy. Còn em thì.. lúc đó em đã hết kiên nhẫn, lẽ ra em phải thuyết phục.. Thật tình em cũng có cái ngạo mạn riêng.

- Như vậy là sao? Em đã kể với chị như thế nào em nhớ không Dưỡng? Chiêu Mai nắm tay Chiêu Dương, lắc lắc. Thắng im lặng nhìn cử chỉ của cô. Chiêu Dương mở lớn mắt nhìn Chiêu Mai, nét mặt ngơ ngơ của cô làm Chiêu Mai thở dài. Cô quay về phía Thắng:

- Lúc đó nó khổ sở biết bao nhiêu. Cả nó cũng không muốn ly dị.

Đôi mắt Thắng lóe lên một tia ngạc nhiên. Nhưng anh vẫn trầm tĩnh:

- Chiêu Dương nói với chị như vậy?

- Dưỡng không tin?

Thắng mỉm cười:

- Chị đã nói thì tất nhiên là điều đó phải có rồi.

Chiêu Mai nhìn Thắng hơi lâu, cố hiểu anh nghĩ gì. Buồn hay vui?

Hạnh phúc hay miễn cưỡng? Nhưng cô không đọc được gì trên nét mặt anh. Cô chợt hiểu Chiêu Dương cũng đã không hiểu gì về Thắng.

Thắng thuộc mẫu người không dễ bộc lộ cảm xúc của mình. Loại người luôn vững vàng trước mọi hoàn cảnh. Vậy thì dù có đau khổ đến mấy,

nhất định anh cũng không để Chiêu Dương thấy.

Cũng như bây giờ. Nếu là mình, Chiêu Mai sẽ khóc vì hạnh phúc. Vậy mà Thắng thì vẫn điềm nhiên. Tự nhiên cô thấy khâm phục Thắng. Và càng yêu mến anh hơn. Từ trước tới giờ biết Thắng làm khổ Chiêu Dương, vậy mà cô vẫn không ghét. Anh không làm cho ai ghét được cả. Nhưng có thể sợ. Bất giác cô nhớ tới Chiêu Ly. Thắng là mẫu người mà Chiêu Ly cần... tội nghiệp Chiêu Ly...

Thấy Chiêu Mai không nói gì. Thắng lên tiếng:

- Em cũng không ngờ Chiêu Dương tự ái đến vậy. Em tưởng đã hiểu cô ấy, rốt cuộc lại hiểu quá lệch lạc. Bây giờ làm lại vẫn còn kịp, phải không chị Mai?

- Kịp, nếu dưỡng thật tình thương yêu Chiêu Dương.

- Từ đó tới giờ em chưa yêu ai như yêu cô ấy.

Thắng nói thật giản dị. Nhưng đó lại là tất cả đối với Chiêu Dương.

Vậy mà em cô thì không tỉnh táo để đón nhận hạnh phúc đó. Chiêu Mai cảm thấy xót xa. Nhớ lại những lần nhìn Chiêu Dương quay quắt khổ sở, cô tự nhiên hoang mang:

- Nếu đã thương nó như vậy, sao dưỡng còn tiếp tục... lảng nhãng? Chị không phê phán, nhưng dù sao thì không nên như vậy?

- Chiêu Dương nói với chị như vậy hả? Chị có nghĩ cô ấy quá thành kiến không?

- Có thể...

- Cô ấy chỉ tưởng tượng chứ chưa bao giờ thấy cả. Có lẽ như vậy nên buổi tối thấy em đưa Mỹ Trâm về, Chiêu Dương hoảng loạn như vậy. Chiêu Mai không nén được tò mò:

- Nhưng sự thật thì sao? Xin lỗi, chị hơi tò mò muốn biết.

Thắng lắc đầu:

- Hoàn toàn không phải như chị tưởng đâu. Hôm đó em về sớm. Bà Kim Vinh phải ở lại tiếp khách nên nhờ em đưa Mỹ Trâm về dùm. Tất cả chỉ có vậy.

Anh im lặng một lát, rồi tự nguyện giải thích:

- Mỗi lần bay về, em phải đi giao hàng cho khách. Nói chung em còn có những giao dịch làm ăn riêng. Chuyện đó Chiêu Dương không chịu tìm hiểu. Cô ấy chỉ nghĩ em đi chơi với ai đó. Trước đây em thích lảng nhãng, điều đó em không giấu. Nhưng nó chấm dứt lâu rồi.

- Chiêu Dương nó nghĩ dưỡng chỉ cưới nó vì tội nghiệp...

Thắng bật cười:

- Em không có cái hào hiệp kiểu ĐônKihôtê đâu. Tội nghiệp kiểu đó chẳng khác nào tự sát.

Anh im lặng một lát, rồi nhếch môi:

- Lúc trước em thích đi chơi và quen nhiều. Không ngờ có vợ rồi chính mình phải nhận hậu quả. Chẳng bao giờ Chiêu Dương tin em, dù em có nói thật đến mấy cô ấy cũng cho là đùa. Em với Chiêu Dương đã sống kiểu vậy đó, lúc nào cũng nghi ngờ lẫn nhau. Ngay cả chuyện chị và mẹ sống như vậy cô ấy cũng không hề kể với em.

- Dượng nghi ngờ nó cái gì?

- Em không tin Chiêu Dương yêu em, Cô ấy lúc nào cũng lạnh lùng, xa cách và có lẽ chưa quên được...

Thắng im lặng. Chiêu Mai lắc đầu nguây nguây:

- Không phải như vậy. Nó quên Antony lâu rồi.

- Nếu chị nói với em chuyện đó có lẽ đã không có ý định ly dị từ hai phía.

- ...

- Em có cảm tưởng mình đã mắc nợ Chiêu Dương về tình cảm, ngay lần gặp thứ hai em đã thích cô ấy. Lúc đó em biết Chiêu Dương thương một người, nhưng em không quan tâm vì tự tin vào mình. Em không tin mình không chinh phục được Chiêu Dương.

- Và chuyện đã diễn ra đúng như dượng muốn. Có điều dượng không nhìn thấy.

- Chị nghĩ xem, làm sao em tưởng tượng được Chiêu Dương tự ái như vậy. Khi bảo em không được quen lăng nhăng, cô ấy không nói thật là ghen, chỉ bảo sợ mất danh dự. Em biết tính Chiêu Dương hồn nhiên, bộc tuệch và hay khóc khi không được vừa ý. Thế mà trong chuyện này, cô ấy giấu kín tình cảm đến mức em không ngờ.

Anh lắc đầu:

- Không bao giờ ngờ được.

Lạ thật, từng trải như Thắng mà cũng ngốc nghếch khi yêu. Ngốc nghếch hay làm lẫn? Có lẽ cả hai. Sống bên nhau như vậy, yêu nhau đến như vậy mà không ai nhận ra mình đã tự làm khổ mình. Hình dung Chiêu Dương rơi vào hoàn cảnh như mình mà Chiêu Mai thấy hoảng hồn.

Thấy Chiêu Dương rùng mình. Thắng bước đến sờ tay cô. rồi quay qua Chiêu Mai:

- Vô nhà đi chị Mai. Chiêu Dương bị lạnh rồi.

Chiêu Mai cũng bắt đầu thấy lạnh. Cô kéo Chiêu Dương đứng lên:

- Sao lạnh mà em không nói với chị?

Xuống nhà, Chiêu Mai rút về phòng mình. Cô nhận ra đầu hơi nhức, khó chịu. Cô tìm viên thuốc uống, rồi ngã người xuống giường.

Khi Chiêu Dương bắt đầu bình phục thì cô lại lăn đùng ra bệnh. Ban đầu Chiêu Mai tưởng đó chỉ là cơn cảm bình thường. Nhưng một tuần sau cô cũng không khoẻ được tí nào. Còn trầm trọng hơn. Suốt hai tháng chăm sóc Chiêu Dương, cô bắt đầu kiệt sức, muốn gắng gượng cũng không được.

Chiều nay Chiêu Mai nằm mê mệt trên giường. Chiêu Dương ngồi bên cạnh, hết nhìn lạc lõng ra ngoài đến nhìn Chiêu Mai. Cô không nhận thức được tình thế cô đơn của hai chị em.

Đến giờ không thấy Chiêu Mai đưa chiêu Dương xuống ăn cơm, dì nắm lên phòng cô. Sờ tay lên trán Chiêu Mai, dì la hoảng lên:

- Sao cô nóng dữ vậy nè?

Bà chạy đi gọi bà Châu. Bà ba cũng lần mò vào phòng cô. Ai cũng lo sốt lên. Bà Châu quyết định:

- Phải đưa vô bệnh viện thôi. Dì chuẩn bị đồ vô giỏ đi, tôi xuống gọi xe.

Thấy Chiêu Dương đứng lơ ngơ giữa phòng, bà dẫn cô đến ngồi xuống ghế dựa dằng:

- Chị con bệnh rồi. Con ngồi yên ở đây nghe.

Bà Châu định đi ra thì cũng vừa lúc Quân tới. Thấy các bà lao xao, anh đoán ngay mọi chuyện. Quân lay lay Chiêu Mai, cô không trả lời, mặt đỏ lừ và thêm thiếp. Bà Châu đứng bên cạnh xen vào:

- Bác định đưa nó đi bệnh viện, may là cháu tới kịp

- Dạ. Bác để con lo.

Quân bỗng xốc Chiêu Mai đưa xuống nhà dưới. Anh có cảm tưởng cô nhẹ tênh như đứa bé. Vừa thấy giận vừa tội nghiệp. Lúc trước thấy cô gầy nhom anh đã năn nỉ cô về nhà, thế mà Chiêu Mai không chịu. Cô như không quan tâm đến việc anh lo lắng cho cô, thậm chí phủ nhận nó. Có lúc Quân muốn bỏ mặc cô nhưng bỏ không được... Bây giờ thì lại càng không..

Chiêu Mai bị sốt thương hàn. Hai tuần trong bệnh viện Quân là người lo lắng cho cô. Những lúc anh đi làm thì nhờ cô em út. Bà Châu thỉnh thoảng vào thăm cô. Vì những ngày Tháng không có nhà, bà phải lo săn sóc Chiêu Dương. Chiêu Mai rất khổ sở vì ngại ngùng. Cô ngại với

bà Châu, ngại cả với Quân. Những lúc thế này cô thấy cần bà Xuân vô cùng.

Khi ra viện, Quân đưa cô về nhà. Chiêu Mai cũng không thể từ chối. Cô không còn sự lựa chọn nào khác được, dù tận đáy lòng, cô luôn có sự kháng cự.

Buổi tối khi chỉ còn hai người, Chiêu Mai ngồi dựa vào thành giường, tay ôm chiếc gối. Vẻ xanh xao và rầu rĩ của cô làm Quân hơi giận.

Nhưng vẫn dịu dàng:

- Em không muốn ở đây phải không?

Chiêu Mai vẫn nhìn xa xăm ra ngoài:

- Xem ra tôi cũng không còn cách chọn lựa nào nữa.

- Nếu được chọn lựa thì hẳn em đã không chịu ở lại chứ gì? Em đừng khinh thường sức chịu đựng của anh nữa.

Chiêu Mai ngược lên nhìn Quân:

- Em đâu có coi thường. Nhưng cũng không muốn anh tốt như vậy với em, phí lắm.

- Vợ chồng mà em nói chuyện vô tình hơn cả người dung.

Quân chợt nổi nóng lên:

- Được rồi. Cô thấy sợ tôi thì cứ đến chỗ nào mình thích đi. Tôi kiên nhẫn như vậy là quá đủ rồi. Hay là cô muốn tôi phải quỳ xuống.?

Chiêu Mai quay mặt đi chỗ khác. Môi mím lại không trả lời. Quân nhìn thái độ lì lợm của cô, anh thở hắt ra như quá sức chịu đựng. Nhưng biết có hét cũng chỉ làm Chiêu Mai thêm khép kín, anh đành buông xuôi:

- Thôi được, em đã muốn tránh như vậy rồi, có bắt buộc cũng không được. Nhưng tạm thời em cứ ở đây. Không ai làm gì em đâu. Khi nào hết bệnh em đi đâu tùy thích.

Anh nhếch môi:

- Anh cũng không thích giữ lại một người lúc nào cũng coi mình như vi trùng. Em thử nhìn thái độ mình đi. Anh có đáng để em cư xử vậy không?

Chiêu Mai dựa đầu vào thành giường, không trả lời. Vẻ mệt mỏi của cô làm Quân không thể nóng giận được. Anh cũng không biết mình phải kiên trì đến bao lâu. Chỉ biết mình rơi vào tình trạng dở khóc dở cười. Quên cô thì không được, còn xem là vợ thì cũng không xong. Quân không hiểu mình đã làm gì để Chiêu Mai hận đến vậy. Ngày trước anh cũng khốn khổ vì cô, nhưng những chuyện đó anh đã quên. Còn Chiêu Mai? Hình như cô không quên gì hết, hay là cô không còn yêu anh nữa.

Quân không hiểu được. Bây giờ cô đặt anh vào tình trạng chờ đợi. Giá mà Chiêu Mai nói hết với anh những ý nghĩ của cô, như vậy dễ chịu biết bao nhiêu.

Càng ngày Quân càng thấy sợ mẫu người như cô. Khi cô không chăm bẵm vào anh nữa, khi cô không đeo theo cần nhảu khóc lóc, thì cô lại im lặng đến mức làm anh hoang mang. Và anh đâm ra sợ. Nếu như phụ nữ là một sinh vật phức tạp, thì Chiêu Mai là một điển hình "phụ nữ" nhất. Vậy mà anh không thể gạt bỏ cô ra khỏi đời mình, để cứ tự hỏi sẽ bị cô chi phối đến bao giờ.

Những ngày kế tiếp, cuộc sống của hai người vẫn không thay đổi gì hơn. Quân có cảm tưởng Chiêu Mai "nuôi quân" như lần trước. Cô cứ lẳng lặng chờ bình phục, để rồi giáng vào đầu anh một cú sốc dữ dội nữa. Quân không hiểu Chiêu Mai đang bị anh lung lạc, yếu mềm và buông xuôi. Ý nghĩ đó cô không hé miệng với ai, chỉ tự mình hiểu mình.

Mỗi buổi sáng thấy Quân bận bịu nấu ăn cho cô rồi mới đi làm. Buổi trưa và tối anh tự làm lấy mọi việc trong nhà đến mệt phờ. Chiêu Mai tự nhiên muốn làm tất cả mọi việc đó, thậm chí muốn tự mình lo tỉ mỉ cho Quân. Nhưng đó chỉ là ý nghĩ. Trong cô còn rơi rớt lại ý muốn chia tay, cô không cho phép mình được yêu đuổi.

Vậy nhưng sự chống đối ở cô cứ mong manh dần, mà chính cô cũng không biết. Sáng nay ở nhà chỉ có một mình, Chiêu Mai bắt đầu dọn dẹp lại phòng. Bê bối là bản tính của Quân, nên dù anh cố gắng ngăn nắp, căn phòng vẫn lộn xộn kinh khủng. Cô phải dọn dẹp suốt cả buổi sáng.

Buổi trưa về, Quân đứng ngăn người nhìn căn phòng đã ngăn nắp, rồi quay qua Chiêu Mai:

- Em dọn đó hả Mai?

Anh cười bối rối:

- Có sạch rồi anh mới biết anh bê bối kinh khủng. Lúc trước anh cứ tưởng vậy là được rồi.

Chiêu Mai hơi cười, nhưng không trả lời. Quân kéo tay cô lại, cố tình nhìn vào mặt cô:

- Mệt không?

Chiêu Mai quay chỗ khác:

- Anh thay đồ ra đi.

Quân gạt đầu nhưng vẫn đứng yên:

- Em khoẻ hẳn chưa?
- Hình như rồi.
- Bực mình anh không?
- Bực cái gì?
- Vì anh lười thôi, bắt em phải dọn.

Chiêu Mai hơi mím môi:

- Làm như từ đó tới giờ anh ngăn nắp lắm vậy.

Thấy Chiêu Mai cứ ngó chỗ khác, Quân giữ đầu cô lại:

- Anh muốn biết em chỉ dọn dẹp một lần hay là sẽ còn nhiều lần nữa?
- Còn anh? - Chiêu Mai hỏi lại.
- Dĩ nhiên anh không muốn đây là lần cuối.

Chiêu Mai rút tay, đẩy Quân ra:

- Sao anh tò mò quá vậy. Tại sao không nhìn mà phải đợi hỏi
- Anh hết kiên nhẫn rồi Mai.

Chiêu Mai không trả lời. Cô đứng trước gương nhìn mình, rồi thở dài:

- Bây giờ em xấu lắm phải không anh?

Quân nhìn cô trong gương, lắc đầu:

- Anh không quan tâm chuyện em đẹp hay xấu
- Vậy chứ anh quan tâm cái gì?

Quân cúi xuống mặt Chiêu Mai, dịu dàng:

- Anh chỉ muốn biết em còn thương anh không. Bao nhiêu đó là đủ rồi.

Chiêu Mai nhìn Quân. Đôi mắt anh thật dữ. Cô nhớ mỗi lần nhìn mắt anh, bao giờ cô cũng có cảm giác rung động và một chút gì như sợ sợ. Bây giờ cũng vậy. Quân không còn vẻ công tử như ngày trước nữa. Mà thay vào đó là nét cứng cỏi, dày dạn. Đôi mắt anh như sắc sảo hơn, như muốn đọc suốt những ý nghĩ trong đầu cô. Và cô yêu anh theo cách khác. Cô không hiểu sao Quân không nhận ra điều đó. Tự nhiên cô lại nhớ chuyện của Thắng. Quân cũng giống như vậy, khôn đủ thứ chuyện. Nhưng tâm lý của vợ mình thì chẳng hiểu gì cả. Cũng không trách được tại sao ngày trước anh dễ đi hoang.

Cũng như bây giờ. Nếu cô không bảo là thương thì anh cũng chẳng hiểu và cứ hoài nghi, băn khoăn. Cuối cùng thì cũng phải nói. Chiêu Mai đứng sát vào Quân hơn:

- Mai một cái nhau anh còn đuổi em nữa không?
- Trước đây đã không có thì sau này cũng sẽ như vậy
- Vậy thì xem như hoà rồi đó hả?

Quân nhắc bồng cô lên:

- Em làm anh sung sướng quá. Bắt anh đợi lâu cả thế kỷ mới chịu hết giận. Sợ em thật.

Anh đặt Chiêu Mai ngồi trên đùi mình, khẽ búng vào mũi cô:

- Lúc mới quen, anh tưởng em hiền lắm. Đến chừng sống chung mới biết mình có bà vợ dữ không thể tưởng. Thật ra anh mới là người hiền. Em có thấy vậy không? chị em các cô, cô nào cũng dữ cả. Bắt chồng phải sợ một phép luôn.

Chiêu Mai bật cười:

- Sao lúc nào anh cũng thấy em là bà chằn hết vậy? Còn lúc người ta khóc thì không thêm biết tới.

Quân không trả lời, anh im lặng hôn cô. Chiêu Mai có cảm tưởng cứ chỉ đó như ngàn lần câu xin lỗi mà anh rất ít nói. Và những ý nghĩ chia tay còn lớn vồn bồng biển sạch. Cô hiểu rằng tình yêu như một nền tảng không dễ gì dứt bỏ. Nếu có thì cũng phải là sự vật vã đau khổ đeo đẳng suốt đời. Mà đã không dứt bỏ được thì còn có thể làm gì hơn là hàn gắn, vun đắp. Và sẽ không bao giờ có đổ vỡ nữa.

Chương 16

Thắng ở sân bay về. Anh chạy ngay lên phòng tìm Chiêu Dương. Bà Châu đang ngồi với cô, thấy anh đẩy cửa bước vào, bà mỉm cười

- Dương nó bắt đầu lật sách được rồi đó. Lúc nãy mẹ mở album đám cưới cho nó xem, nó lật qua lật lại, động tác thuần lắm. Con thấy nó hồng hào thêm tí nào không?

Thắng đứng trước mặt Chiêu Dương, ngắm nghía, anh có vẻ hài lòng khi thấy cô không còn xanh xao nữa, và vẻ mặt có linh hoạt hơn.

- Mấy hôm nay Chiêu Dương ăn nhiều không mẹ?

- Khá lắm. Nó chịu uống sữa nữa, nhưng cầm đũa chưa được.

- Từ từ sẽ được thôi.

Bà Châu đứng lên:

- Con chơi với nó đi, mẹ đi công chuyện một lát.

Bà Châu đi rồi. Thắng ngồi xuống bên Chiêu Dương nghiêng đầu hôn lên mặt cô, nói như nói với một người bình thường:

- Mấy hôm nay nhớ anh không? Nhìn anh đi.

Chiêu Dương nhìn Thắng hơi lâu. Ý thức cô đã dần hoạt động, những ý nghĩ lơ mơ dần định hình. Cô nhìn thật lâu khuôn mặt anh, đôi mắt không còn vô hồn nữa. Thắng cười ngây ngất trước biểu hiện đầu tiên

của cô. Anh đặt cô ngồi trên đùi, vừa hôn lướt trên từng đường nét khuôn mặt vừa thì thầm:

- Anh thương em lắm. Em hiểu không?

Chiêu Dương giờ tay sợ nhẹ trên môi Thắng, mắt lóng lánh như xúc động. Thắng dịu dàng:

- Em gọi tên anh đi. Gọi đi em!

- Anh Thắng.!

Thắng sửng người ngạc nhiên. Vui mừng như điên, anh siết Chiêu Dương vào người:

- Vậy là em đã nói được rồi. Và có thể nói nhiều nữa. Em bắt đầu nói tiếng đầu tiên lúc nào vậy Dương?

Chiêu Dương lắc đầu. Thắng diễn đạt giùm cô:

- Em nói với anh đầu tiên hả?

Chiêu Dương gật đầu. Thắng hỏi tiếp:

- Em thương anh không Dương? Nói đi, anh muốn nghe em nói tiếng này lâu rồi. Có không em?

Chiêu Dương lắc đầu không chịu nói, rồi ngả vào ngực anh. Thắng cúi xuống:

- Em nói đi. Có không em?

- Em thương.

Thắng ngã người xuống giường, kéo theo cả Chiêu Dương. Cô nằm gọn trong tay anh. Ngoan ngoãn bằng lòng chứ không phải vô thức. Thắng biết rằng Chiêu Dương đã hiểu được tất cả những gì anh nói, cô chỉ không diễn đạt được những câu phức tạp. Anh bằng lòng chứ không hề thất vọng vì anh tin chắc Chiêu Dương sẽ phục hồi lại như trước. Nếu không đó sẽ là nỗi ân hận dày vò anh suốt đời.

Chưa bao giờ anh yêu Chiêu Dương như bây giờ, yêu đến mức muốn tặng hết cho cô những gì anh yêu quý nhất, đến tận cùng của tình cảm mà anh có thể có được. Anh cuồng nhiệt trong từng cái hôn, trân trọng nâng niu từng đường nét trên khuôn mặt yêu dấu.

Và tình yêu mạnh mẽ, sâu sắc của anh như lay động cả tâm hồn Chiêu Dương, thức tỉnh những vùng ký ức còn yên ngủ. Sự cuồng nhiệt ở anh tác động cũng mạnh mẽ đến quá trình bừng tỉnh nơi cô, sung sướng và ngây ngất. Chiêu Dương đỏ bừng mặt, bằng cử chỉ của một người đang yêu và biết mình được yêu, cô úp mặt trong ngực anh, bật thành lời

- Em thương anh!

Thắng nhắm mắt, có lẽ đến suốt đời anh cũng không quên được nỗi xúc

động tốt cùng này, không quên nỗi khát khao chiếm hữu trọn vẹn cả thân xác, cả tâm hồn nồng nàn yêu mến này. Anh bắt chợt ghì chặt cô vào người:

- Anh cũng thương em, thương nhất trên đời. Hiểu không Dương?
Chiêu Dương không nói, cô ngược nhìn Thắng, rồi hôn môi anh. Lần đầu tiên cô làm như vậy. Thắng ngẩng đầu nhìn vào mắt cô:

- Em có sợ không?

Chiêu Dương hiểu. Cô cười rụt rè và lắc đầu. Anh nhìn cô chăm chăm rồi cúi xuống. Chiêu Dương vòng tay qua cổ anh, khẽ nhắm mắt đón nhận những biểu hiện yêu thương bằng tình cảm vợ chồng.

Thời gian ngắn ngủi Thắng ở nhà tác động đến sự hồi sinh của Chiêu Dương nhanh hơn cả mọi cố gắng của bà Châu. Cô linh động hơn, tinh táo hơn và cử chỉ cũng bắt đầu thuần thục, ngôn ngữ bắt đầu trôi chảy. Cô hay đòi Thắng đưa đi chơi, vào quán cà phê hoặc quán kem. Thắng theo dõi sự thay đổi của cô một cách thầm lặng, trong đời anh chưa bao giờ hài lòng như vậy, sung sướng như vậy. Anh yêu chiều cô đến hết mức có thể có. Và Chiêu Dương cũng đã nhận được trọn vẹn hạnh phúc mà anh đem đến, cô bằng lòng và sung sướng vô cùng.

Khi Thắng sửa soạn đi Chiêu Dương buồn hiu hắt. Cô ủ rũ như thể mấy ngày sắp vắng mặt anh sẽ là cả thế kỷ đến nỗi Thắng cũng không muốn rời cô. Đặt Chiêu Dương ngồi trên đùi mình, anh nói như năn nỉ:

- Ráng đừng buồn nghe! Ở nhà em chơi với nội, hoặc bảo dì Năm đưa qua chị Mai chơi.

- Em không thích.

- Mai mốt anh về anh đưa đi chơi mặc sức. Em chịu không?

Chiêu Dương cười gật đầu. Cô đề nghị:

- Em đưa đi. Đưa ra phi trường.

Thắng lắc đầu dứt khoát:

- Không được đâu, làm sao anh dám để em ra ngoài đường một mình.

- Được mà. Được.

Cô nói thêm:

- Vào quán cà phê.

- Quán cà phê nào? À, quán có lần anh đưa em tới đó hả?

- Dạ.

Thắng đồng ý:

- Mai mốt anh về anh đưa đi, chịu không em?

Anh đặt Chiêu Dương xuống:

- Tới giờ rồi, anh đi nghe. Đừng buồn dùm anh mà. Em cười đi.
Chiêu Dương phụng phịu quay mặt chỗ khác. Thắng nhìn cử chỉ của cô, chột cười:

- Nếu lúc trước mỗi lần đi đều thấy em buồn thế này, có lẽ anh không đau khổ nhiều. Bây giờ thấy em quá thương thì anh lại khó xử, em làm khổ anh theo cách khác.

Chiêu Dương ngồi yên lặng, trán cau lại như cố suy nghĩ nhiều. Thắng vội ôm cô vào lòng:

- Thôi, em đừng nghĩ gì nữa, coi chừng đau đầu đó. Hay bây giờ anh đưa em qua chị Mai. Bao giờ về anh đón, chịu không cung?

Mặt Chiêu Dương tươi lên, như hài lòng. Thắng ngồi yên nhìn cô.

Chiêu Dương giống như đứa trẻ, lúc nào cũng cần một người kề cận, cô đáng yêu đến nao lòng, chưa bao giờ Thắng thấy khổ tâm khi đi xa như lần này. Anh thở dài đứng dậy, giữ cô trong tay thật lâu. Chiêu Dương ngược lên nhìn Thắng, cười với vẻ sung sướng trẻ thơ, cử chỉ dễ thương đến nhói cả tim. Thắng phải cố gắng quay mặt đi để khỏi mềm lòng.

Chiêu Mai có vẻ thật mừng khi biết được giữ Chiêu Dương lại vài ngày. Cô đang ở nhà một mình. Quân đã đi làm. Thắng băn khoăn:

- Để Chiêu Dương ở đây có khó khăn cho chị không? Những lúc đến trung tâm, chị làm sao?

- Có gì đâu, chị rủ Chiêu Dương đi theo chơi luôn. Không sao đâu, đừng lo.

- Nếu bận thì chị đưa cô ấy về bên mẹ em nghe.

Chiêu Dương nói chậm chạp:

- Em thích chơi ở đây.

Chiêu Mai quay lại nhìn cô, ngạc nhiên:

- Mới một tuần không gặp mà nó nói được nhiều rồi đó. Dượng làm cách nào hay vậy? Em giỏi quá Dương

Thắng mỉm cười:

- Chiêu Dương nói những câu ngắn. Nhưng hiểu thì nhiều. Chị nói gì cô ấy cũng hiểu cả.

- Để chị gọi điện khoe với mẹ mới được. Cho Chiêu Dương nói chuyện với mẹ luôn.

Thắng nhìn đồng hồ:

- Em đi nghe chị Mai. Mai một em về ghé đón vợ em. Em gọi chị nghe. Thắng tát khế vào má Chiêu Dương rồi ra sân dắt xe. Thấy Chiêu

Dương cứ ngoái đầu nhìn theo anh, Chiêu Mai cười thú vị. Hạnh phúc của Chiêu Dương làm cô thấy sung sướng hân hoan kì lạ.

Buổi tối, hai chị em ngồi bên máy nói chuyện với bà Xuân và Chiêu Ly. Câu đầu tiên là Chiêu Mai khoe ngay:

- Dương nó nói chuyện được rồi đó mẹ. Mẹ nghe nè.

Cô đưa ống nghe cho Chiêu Dương. Chiêu Dương nói rành rọt từng tiếng:

- Mẹ ơi, con nè.

- Dương hả?

- Dạ, có chị Ly không mẹ?

Bên kia im lặng hơi lâu. Hình như bà Xuân khóc, lát sau bà nói giọng hơi nghẹn:

- Con bình phục rồi hả Dương?

- Dạ.

- Chị Ly đang ngồi đây nè. Mẹ với chị Ly nhớ con lắm. Mẹ nói vậy con nghe kịp không?

- Dạ kịp.

- Mẹ mừng quá. Cảm ơn trời phật! Bên đây mẹ ăn chay trường khăn vái cho con đó.

Lại im lặng một lát. Chiêu Dương nghe tiếng bà Xuân hít mũi. Cô quay qua Chiêu Mai:

- Mẹ khóc.

- Vậy hả?

Chiêu Mai tự nhiên cũng thấy cay mắt rồi khóc ngon lành:

- Tại mẹ mừng đó. Chị biết mà.

Cô hỉ mũi vào khăn tay. Chiêu Dương cũng chảy nước mắt. Hai bên không ai nói chuyện được. Cuối cùng Chiêu Ly giật máy:

- Dương ơi!

- Dạ!

- Em nhận ra được tiếng chị không?

- Em có nhận ra.

- Thắng có đó không em?

- Không, chị.

- Bây giờ em thấy thương Thắng chưa?

- Em thương lắm.

- Còn nó?

- Cũng thương em.

- Vậy là được rồi. Chị mừng lắm Dương. Hôm nghe mẹ kể em bị tai nạn. Chị buồn muốn chết được. Chị đang chuẩn bị về thăm em này. Có lẽ mẹ và chị sẽ ở bên đó trong tháng tết. Em chịu không?

- Em chịu. Mừng quá.

- Em đang ở nhà chị Mai hả?

- Dạ.

- Em nói chuyện với mẹ đi.

Bà Xuân hình như đã dịu con xúc động:

- Những lúc thằng Thắng không có nhà con chơi với ai?

- Chơi với mẹ anh Thắng, với bà nội.

- Mẹ chồng con tốt với con không Dương? Con hiểu ý mẹ không?

- Dạ. tốt.

- Mẹ hy vọng lúc mẹ về con đã bình phục hẳn. Ráng chờ mẹ nghe.

- Dạ.

- Giờ này bên đó tối rồi phải không? Thôi, hai chị em ngủ đi.

- Dạ!

Bà Xuân còn lưu luyến nói thêm vài câu rồi cúp máy. Chiêu Mai ôm ngang lưng Chiêu Dương:

- Mẹ với Chiêu Ly sắp về hả?

- Dạ.

- Chừng nào?

- Chị Ly bảo Tết.

- Lúc đó là em hoàn toàn bình phục rồi đó.

Cô đứng dậy, đi về phòng mình. Quân còn thức chờ cô:

- Hai chị em nói gì mà em khóc vậy?

Chiêu Mai cười:

- Tại thấy mẹ khóc tự nhiên em mũi lòng khóc theo

- Em với Chiêu Dương đúng là mít ướt

Thấy Chiêu Mai ôm gối đứng lên, Quân nhìn theo:

- Tôi nay bỏ anh ngủ một mình hả?

Chiêu Mai nghịch ngợm ấn ngón tay trên mũi Quân:

- Không phải một tối mà là bốn tối

- Dữ vậy Mai

Anh kéo tay Chiêu Mai:

- Hay chừng nào Chiêu Dương ngủ thì em qua đây với anh

- Xí! Tham lắm!

Cô cười giòn tan:

- Thôi, ngủ đi ông

Chiêu Mai rời Quân, cô đi ra ngoài và khép cửa phòng lại. Cử chỉ của Quân làm cô cười một mình. Từ lúc cô về nhà, Quân quần quít bên cô hơn cả những ngày mới cưới. Hình như sự đồ võ làm anh ăn năn và quý trọng hạnh phúc hơn. Tuy Quân không nói ra nhưng cô biết, một lần tình cảm đi hoang, Quân nhận ra rằng anh không thể yêu ai hơn cô, nhất là cách cư xử thô thiển của Yến Phương đã làm anh ngán ngẩm, kinh hoảng.

Đẩy cửa phòng cuối bước vào, Chiêu Mai thấy Chiêu Dương đã thay áo ngủ và đang loay hoay dọn giường. Cô ngạc nhiên thực sự:

- Em tự làm mọi thứ được rồi à? Từ hồi nào vậy Dương?

- Em không nhớ.

- Không có chị, ai lo thay đồ cho em?

- Mẹ em với anh Thắng.

- Em tự làm lấy một mình từ lúc nào?

- Em không nhớ.

Chiêu Mai đưa sợi dây cho Chiêu Dương:

- Em giăng mùng thử chị xem.

Thấy Chiêu Dương buộc dây còn hơn khó khăn, lọng cọng. Chiêu Mai phì cười:

- Để chị làm cho. Nhưng em làm vậy là khá rồi. Chị mừng lắm.

Nằm xuống giường, Chiêu Dương nhắm mắt như ngủ. Nhưng lát sau cô lại mở mắt:

- Chị Mai!

- Gì em?

- Người đó tên gì?

- Em nói ai?

- Người đi với anh Thắng

Chiêu Mai cau trán như cố hiểu:

- Đi đâu, lúc nào?

- Lúc tối đó, đẹp lắm!

Chiêu Mai như lơ mơ đoán ra:

- Em muốn hỏi con nhỏ mà em đã gặp ở nhà hàng ấy hả?

- Dạ.

- Nhỏ đó tên Trâm, Mỹ Trâm. Con bà Kim Vinh, chỗ đó làm ăn với thằng Thắng mà em không biết hả?

- Em nhớ ra rồi.

Chiêu Mai ngồi dậy lo lắng:

- Nhưng sao tự nhiên em nhớ mấy chuyện đó? Em nghĩ gì vậy?
- Em giận anh Thắng
- Giận cái gì?
- Nhỏ đó là bồ của anh.

Chiêu Mai lo thật sự:

- Không phải bồ đâu, em đừng nghĩ lung tung.
- Em thấy họ rất thân nhau.

Chiêu Dương muốn nói nhiều. Nhưng cô không sao diễn đạt được. Cô nhớ rất rõ những gì diễn ra buổi tối ấy. Khi cô lên lầu thì Thắng và cô gái nọ đi xuống. Thắng ôm ngang người cô gái, tay cô choàng qua cổ anh. Đầu gục trong vai anh. Chiêu Dương nhớ rất rõ cô đã có cảm giác đau điếng người. Sau đó là sự hoảng hốt chói với và cảm nhận được sự đau đớn khi cơ thể lẫn không gì kìm giữ xuống các bậc cầu thang. Không hiểu sao cô bỗng nhớ lại tất cả mọi thứ và cảm thấy khổ sở không ít. Những điều đó cô không thể diễn tả với Chiêu Mai. Ngôn ngữ trở nên bất lực. Chiêu Dương ngồi dậy với cảm giác bút rứt. Cô lắc đầu, đập tay vào gối:

- Em ghét anh Thắng lắm.
- Em làm sao vậy Dương?

Chiêu Mai rồi lên. Cô hiểu Chiêu Dương đang khốn khổ vì những ý nghĩ kinh khủng nhưng Chiêu Dương không nói hết được. Chiêu Mai thấy hoảng sợ thực sự. Cô chớp chớp mắt, tìm cách thuyết phục:

- Hôm ấy Thắng giải thích với chị là bà Vinh nhờ nó đưa cô ta về dùm. Mà cô nàng thì say ngất ngưỡng, nó phải dìu đi chứ làm sao bây giờ.
- Em không tin, không tin.
- Không lẽ chị nói dối em hả Dương?
- Cả chị cũng thương hại em.

Cô ngồi im thật lâu, rồi úp mặt xuống gối:

- Em tự ái lắm.
 - Đừng nghĩ vậy mà Dương, chị năn nỉ em đó.
- Nhưng Chiêu Dương không nghe. Cô lẩm bẩm:

- Tội em đã ly dị rồi mà.

Chiêu Mai nói quyết liệt:

- Chị khẳng định là không có chuyện đó.
- Chị tưởng em còn điên sao?
- Em không điên. Nhưng em hiểu không đúng.

Thấy Chiêu Dương nằm xuống giường úp mặt trong gối với dáng điệu câm nín, Chiêu Mai rồi bời trong bụng. Cô rất sợ Chiêu Dương hoảng loạn. Nhất là bây giờ không có Thắng ở nhà, làm sao cô có thể xoa dịu được Chiêu Dương.

Suy nghĩ một lát, Chiêu Mai bước xuống giường. Cô xuống bếp pha thuốc an thần vào ly sữa, rồi trở vào phòng.

- Tới giờ uống sữa rồi Dương.
- Em bỏ lâu rồi, em ngán lắm.
- Chị pha ít lắm. Uống dùm chị đi!

Chiêu Dương ngoan ngoãn đón chiếc ly uống từng ngụm nhỏ rồi đưa trả lại Chiêu Mai. Cô nằm xuống, lát sau cô ngủ thiếp đi, hơi thở đều đặn.

Chiêu Dương ngủ rồi Chiêu Mai còn ngồi bó gối bên cạnh, cảm thấy môi lo móm. Tinh thần Chiêu Dương không ổn định như vậy, rồi Chiêu Dương sẽ sống trong nghi ngờ, đau khổ vì mặc cảm. Gì chứ chịu đựng nỗi khổ tinh thần thì thật là kinh khủng. Cô đã trải qua rồi, làm sao không thấy sợ.

Khi Chiêu Dương tỉnh lại cũng là lúc cô nhớ ra tất cả quá khứ, hoài nghi tất cả hiện tại. Cô chưa kịp bình thường thì lại chìm trong tâm trạng u ám. Biết bao giờ mới trở lại trạng thái quân bình.

Hôm Thắng về, Chiêu Dương đón anh bằng vẻ xa cách, khép kín. Ban đầu Thắng không nhận ra điều đó, nhưng Chiêu Mai kể riêng với anh. Thắng thấy lo thật sự. Anh cứ im lặng nhìn chiếc thuốc trên tay mình.

Chiêu Mai tư lự:

- Ban đầu chị cũng nghĩ chỉ là chuyện giận hờn đơn giản, rồi nó sẽ qua. Nhưng sau khi nghĩ lại chị thấy sợ quá. Đó là một cú sốc tâm lý. Dương không thể thuyết phục được nó đâu.

- Theo chị thì sao?

- Chị nghĩ Chiêu Dương nó sống trong tâm trạng u uất quá. Trong thâm tâm nó không tin được thương nó. Đã vậy rồi dẫn đến chuyện ly dị. Và cao nhất là khi nó thấy dương... đi kiệu đó. Sau đó lại xảy ra tai nạn. Nhiều chuyện dồn dập quá, xem như đó là một chấn thương tâm lý rồi.

Thắng khẽ thở nhẹ:

- Dù sao em cũng phải thuyết phục Chiêu Dương về nhà đã. Ở đây em thấy không tiện.
- Chị chỉ sợ nó không chịu về.

Nói rồi cô đứng dậy, đi vào phòng Chiêu Dương.

Chiêu Dương đang ngồi im lìm bên cửa sổ. Cô đến đứng bên cạnh.

Chưa kịp lên tiếng thì Chiêu Dương đã quay lại:

- Em muốn ở với mẹ.

Chiêu Mai kinh hoàng đứng im. Cô lúng túng định thuyết phục thì

Thắng đã đứng ở cửa, giọng trầm tĩnh:

- Để anh đưa em về nhà.

- Em không muốn về.

Chiêu Mai lặng lẽ đi ra ngoài, khép cửa lại. Thắng đến ngồi trước mặt

Chiêu Dương dịu dàng:

- Lúc ở sân bay anh đã hình dung em đón anh cách khác. Sao bây giờ em thay đổi vậy Dương? Em nghĩ gì vậy?

Anh hơi nghiêng người tới, nắm tay cô. Chiêu Dương tự nhiên rút lại.

Cử chỉ của cô làm anh hụt hẫng, hoàn toàn hụt hẫng. Anh im lặng quay mặt chỗ khác.

Chiêu Dương nói như nói với chính mình:

- Em sợ mọi thứ, em muốn ở với mẹ.

- Tại sao? Trong khi đó em là vợ anh mà. Bỏ đi như vậy em không thấy nhằn tâm với anh sao?

- Anh có nhiều người, còn em thì không.

Thắng lắc đầu:

- Nhưng anh cần có em, một mình em thôi. Nếu bây giờ mất em, anh sẽ bị sụp đổ ghê gớm Dương ạ.

Chiêu Dương quay lại:

- Em không tin. Đừng thương hại em.

- Anh không thương hại. Anh chỉ yêu em. Tại sao em cứ khẳng khẳng phủ nhận nó vậy? Anh phải giải thích sao cho em tin đây?

Chiêu Dương nhìn đau đáu vào mặt Thắng:

- Anh là người quân tử.

Thắng ngược lên nhìn cô, im lặng. Chiêu Dương diễn đạt tiếp tư tưởng của mình:

- Khi em bị nạn thì anh thương hại.

- ...

- Cũng như anh đã tội nghiệp nên cưới em.

-

- Và bây giờ anh cũng tội nghiệp

- ...

- Em biết mọi người đều thấy em bất hạnh.

Thắng đứng bật dậy như hết chịu nổi. Anh thọc tay vào túi quần, đứng yên nhìn ra sân. Cuối cùng anh đứng trước mặt Chiêu Dương, nói nhẹ nhàng:

- Thật ra anh không tốt như em nghĩ đâu. Anh không phải là thánh. Nếu cưới vợ vì tội nghiệp thì anh đã có ít nhất vài người vợ rồi. Trước đây anh biết nhiều người đáng tội nghiệp hơn em nhiều. Nói như vậy em hiểu được tình cảm thật của anh không?

Ngoài sự tưởng tượng của Thắng, Chiêu Dương bình thản như không tin:

- Anh nói chuyện hay nên chinh phục được nhiều người.

-

- Em không còn ảo tưởng nữa.

- Mẹ em sẽ che chở cho em.

- Còn anh?

- Anh sẽ cưới Mỹ Trâm. Chị ấy không tàn tật như em.

- Em không được nghĩ vậy. Anh cấm em có tư tưởng đó đối với anh.

Nhưng Chiêu Dương như không nghe:

- Thần kinh của em không được như chị ấy.

Thắng cúi đầu như bất lực. Nhưng anh vẫn cố gắng:

- Vậy còn tình cảm của anh, em gạt bỏ đơn giản như vậy sao?

- Đó là tình cảm thương hại.

Thắng nhìn Chiêu Dương thật lâu. Nét mặt cô như chìm đắm trong thế giới tinh thần bất ổn đầy những hoảng loạn, dằn vặt khổ đau. Vẻ buồn rầu sâu kín ấy làm anh thấy thương đến nhói lòng. Bất giác Thắng ghì lấy cô, da diết:

- Anh phải nói sao mới thuyết phục được em đây? Trên đời này anh chưa yêu ai như đã yêu em. Và bây giờ anh còn yêu hơn nữa. Đừng làm anh phải khổ nghe Dương.

Chiêu Dương nhắm kín mắt như trốn chạy. Cô nhớ đến tận nguồn của buổi tối bi kịch ấy, Thắng cũng đã ôm Mỹ Trâm như thế này... Chiêu Dương chột vùng ra. Cô đứng sát vào tường:

- Anh đừng có quyến rũ nữa. Anh là hay vậy lắm.

- Dương!

Thắng muốn giữ tay cô lại. Nhưng Chiêu Dương đã bỏ chạy ra ngoài. Thắng nghe tiếng chân Chiêu Mai hấp tấp đi lên. Anh chán nản ngồi phịch xuống, cảm thấy xung quanh là sự trống vắng đến ngao ngán.

Thắng lục tìm gói thuốc trong túi và chìm đắm trong những suy nghĩ dần vụt. Tự trách mình, sự nuối tiếc, yêu đương, bắt lức... Những tình cảm tốt đỉnh làm anh muốn điên lên. Đánh rơi mất cả phong thái trầm tĩnh vốn có, anh nắm mạnh tay xuống bàn. Cả người như đổ gục vì sự mềm nhũn của ý chí, chỉ còn là sự tuyệt vọng.

Chương cuối

Gần một năm sau, người mà Thắng và Chiêu Mai tiễn ra phi trường là Chiêu Dương xanh xao, buồn rầu và xa vời. Mọi cố gắng của Thắng đều như giọt nước rơi trên lá, lúc nào Chiêu Dương cũng yêu cầu sống xa anh một thời gian. Cuối cùng Thắng phải làm thủ tục cho cô đi du lịch qua Pháp. Anh có cảm tưởng đó là một cuộc chia tay không hẹn ngày gặp lại. Càng ngày Chiêu Dương càng khép kín với anh, rồi cuộc anh không hiểu được cô nghĩ gì, và anh thì cũng không thể giam cô trong thế giới tình cảm mà cô hoài nghi. Hãy để khoảng cách xa cách nhớ nhung làm Chiêu Dương thức tỉnh.

Để Chiêu Mai ở lại phòng chờ, Thắng đưa cô lên tận máy bay. Trước giờ cất cánh mới đi xuống. Anh nhìn Chiêu Dương thăm thẳm, như nói lời cuối cùng:

- Rất cuộc anh vẫn không giữ được em. Có thể em muốn xa anh vĩnh viễn nhưng anh vẫn cứ chờ. Khi nào em nghĩ lại hãy trở về với anh. Chiêu Dương dạ nhỏ một tiếng. Cô khẽ quay đầu nhìn theo dáng Thắng đứng ở cuối máy bay, rồi khoanh tay trước ngực, vẻ mặt bất động. Cả cô cũng không hiểu được mình có quay trở lại hay không.

Chiêu Ly xếp lá thư trả lại ngăn tủ. Cô giận run lên. Thì ra mẹ cô vẫn còn lưu luyến ba. Mẹ còn thương được người như vậy. Cô đứng phắt dậy đi ra sân. Bà Xuân đang loay hoay nhặt những chiếc lá úa của cây kiềng. Chiêu Ly đi thẳng tới chỗ bà:

- Mẹ, con đã đọc thư ba rồi. Không phải con cố ý lức tủ mẹ. Con chỉ kiếm mấy tấm hình thôi. Sao mẹ giấu con? Nếu cố ý giấu thì mẹ phải đốt đi mới phải.

Bà Xuân ngừng tay, đứng yên một lát. Cuối cùng thì bà cũng không giấu được Chiêu Ly. Bà khẽ thở dài:

- Con đọc hết mấy lá rồi hả?

- Đọc hết, vậy là mẹ vẫn lén gửi tiền cho ba. Chuyện này chị Mai với Chiêu Dương biết không?

- Không đứa nào biết hết. Nhưng con nói chi nặng nề vậy Ly? Tại sao mẹ phải lên gửi chứ?

Chiêu Ly dịu lại:

- Con xin lỗi! Nhưng con không chịu nổi khi tới giờ mà ông ấy còn đeo bám mẹ. Ai cho ông địa chỉ của mẹ vậy?

- Mẹ không biết.

Chiêu Ly nhếch môi:

- Ra nông nổi này rồi à? Sớm vậy? Ông mà chịu làm bảo vệ thì chắc là tới đường cùng rồi. Đáng lắm!

- Ly! Con có biết con đang nói về ba mình không?

- Biết. Nhưng con không chấp nhận mẹ yếu đuối như vậy. Ông ta phải trả giá cho sự nhần tâm của mình. Mẹ không được tội nghiệp như vậy. Mai một Chiêu Dương qua đâu không khéo nó sẽ nghe lời mẹ, rồi khi về bên đó nó tiếp tục cho tiền ông. Biết vậy con không thêm khổ trí lo cho mẹ qua đây làm gì.

Chiêu Ly nói một hơi rồi bỏ vào nhà. Bà Xuân còn ngồi lại ngoài sân. Biết Chiêu Ly giận nên nói vậy nhưng bà vẫn đau khổ, không bao giờ bà dung hòa được mối quan hệ của cô với ông Xuân. Cô con gái cứng đầu không hề biết nghe ai ngoài ý muốn của mình. Bà giấu nhưng rốt cuộc cũng không xong.

Chiêu Ly hình như chưa hết tức. Cô đi trở ra:

- Không biết lòng tự trọng của ông để đâu mà dám viết thư xin tiền mẹ. Lại còn muốn mẹ bảo lãnh qua đây nữa hả? Tiền của con không phải là giấy lộn đâu. Nếu mẹ còn thương ông thì mẹ cứ về bên đó mà lo cho ông. Đừng bắt con phải cu r mang thêm ông. Tiền đó thà con cho mấy người ăn mày.

- Chiêu Ly!

Nhưng cô quắc mắt lại nhìn bà:

- Mẹ đừng ép buộc con. Mẹ bắt tội con phải có người cha không ra gì, rồi bây giờ lại tiếp tục bắt con phải trả hiếu cho ông ta à? Con ghét thói đạo đức rơm đó lắm.

- Em không nên nói như vậy, Chiêu Ly.

Giọng hoà nhã của Entony làm Chiêu Ly bức bối quay lại. Anh đang đứng ở cửa, có lẽ đã nghe hết mọi chuyện. Cô gắt giọng:

- Tốt hơn hết là anh đừng xen vào chuyện này.

Cô nói tiếng Pháp với Entony nên bà Xuân không hiểu:

- Anh không được tham gia vào chuyện này, em sẽ không để yên đâu.

Mẹ lúc nào cũng yếu đuối, em ghét như vậy lắm.

Cô đi thẳng vào nhà. Entony định đến nói chuyện với bà Xuân. Nhưng sợ Chiêu Ly không vui nên anh cũng đi vào. Còn lại một mình, bà ngồi lặng lẽ ngoài sân. Buồn rầu và tức giận vì Chiêu Ly quá cố chấp, ăn nói bạt mạng. Sống với cô, bà không cảm thấy được sự chia sẻ như khi ở cạnh Chiêu Mai. Nhưng trở về Việt Nam thì bà không đủ can đảm.

Bà cũng không hiểu tại sao ông Xuân biết địa chỉ của bà. Có lẽ qua bạn bè. Bây giờ ông đã trắng tay. Điều đó không làm bà ngạc nhiên. Khi nhận thư kêu gọi sự giúp đỡ của ông, lòng bà thấy một chút tội nghiệp. Bà đang sống sung sướng, nghĩ đến việc trở lại quãng đời vừa qua bà không đủ can đảm. Sau này bà xem việc chia tay với ông Xuân như là đã thoát nợ. Tình nghĩa cũng không còn. Tự trong thâm tâm bà xem việc cho tiền ông cũng giống như người ta bố thí cho người nghèo khổ chứ không hơn không kém. Nhưng để cho Chiêu Ly biết thì bà không muốn.

Thật ra thái độ của Chiêu Ly như vậy cũng không có gì đáng giận. Cô đã vì gia đình quá nhiều, nếu không có cô thì bà sẽ phải tiếp tục sống trong tủ nhục. Bà không thể vì người chồng chẳng ra gì mà làm khổ con gái. Chiêu Ly là đứa con gái có cá tính quá mạnh, yêu đến cùng và ghét cũng đến cùng. Làm sao bắt nó phải sống khác được. Cũng như mỗi hận đối với ông Xuân luôn đeo đẳng trong lòng bà cũng không thể dứt bỏ, không thể quên. Chiêu Ly trẻ tuổi đâu có dễ vị tha...

Bà Xuân đứng dậy, đi vào nhà tìm Chiêu Ly. Cô đang giũa móng tay. Cử chỉ vừa đài các vừa như có chút hấp tấp bức bối trong lòng. Bà Xuân biết cô vẫn còn vương vít chuyện ban nãy. Tự nhiên bà thấy tội nghiệp:

- Con nghe mẹ nói này. Mẹ con mình sống như vậy là yên ổn rồi. Mẹ không muốn để chuyện của ba con xen vào làm mình mất vui. Con quên ông đi.
- Nhưng mẹ đâu có quên.
- Mẹ cũng không nghĩ tới ông nhiều. Có tiền dư thì cho, không thì thôi. Mẹ hoàn toàn không còn vương vấn về mặt tình cảm với ông đâu, con đừng lo.
- Thật ra con cũng không muốn mẹ liên lạc với ông. Cắt được rồi thì dứt bỏ hết. Thư từ chỉ cho thêm bận bịu. Phải chi ông ta xứng đáng một chút. Đàng này...
- Mẹ hiểu rồi Ly. Con đừng lo. Còn chuyện Chiêu Dương. Khi nó ở

bên đó, mẹ đã giấu nó với Chiêu Mai, thì không có lý nào mẹ kể cho nó nghe về ba hết. Mẹ không muốn con cái vương bận về ông. Để tự mẹ thu xếp với ông, con hiểu không?

Chiêu Ly gật đầu:

- Con muốn mẹ sống sao cho thoải mái. Còn con thì dứt khoát không bao giờ lo tới ông. Ai đánh giá con ra sao mặc họ.

Cô lại cắm cúi vào mấy móng tay như không quan tâm đến chuyện đang nói nữa. Bà Xuân đứng dậy đi về phòng mình. Cảm thấy một chút phiền muộn, cái phiền muộn biết là vô lý vẫn không dứt bỏ được.

Ngoài phòng khách, Chiêu Ly vẫn ngồi dựa vào nệm. Hải lòng ngắm nghía khuôn mặt xinh đẹp trau chuốt của mình. Cô đang tự bằng lòng với những gì mình có, một tâm trạng mà trước đây cô không tìm thấy. Cô không muốn để bị vương vào chuyện buồn nào. Nhất là những kỷ ức về ba mình.

Sự thù ghét ông đã ngấm vào máu, ăn sâu vào tim. Vốn tính cứng rắn, Chiêu Ly không hề thấy động lòng khi biết ông sống khổ sở. Cô ghét cả những sự thương hại hoang phí đối với ông. Có lúc cô cũng thấy gợn lên trong lòng cảm giác gần như bứt rứt. Nhưng cô gạt phăng nó ngay. Cô không thích những tình cảm yếu đuối như vậy.

Tại sao con người cứ bị những tình cảm ủy mị ràng buộc chứ? Cũng như mẹ, tại sao cứ bị một người không ra gì chi phối, để rồi tự dẫn vật đau khổ, tự làm đen tối cuộc đời mình. Và nhất là kéo theo cả đám con. Nghĩ tới đó, Chiêu Ly lại bùng giận. Cô đứng bật dậy, ném phăng chai sơn móng tay vào tường, rồi nện gót bỏ ra ngoài.

Thật là bức mình. Ngay cả cô cũng bị vương bận, thật ra nói dứt bỏ tình cảm thiêng liêng không phải là dễ. Nhưng với Chiêu Ly, càng nhận ra mình yếu đuối cô càng phũ phàng gạt phăng nó đi.

Cô không ghét ba mình nữa. Đó là sự thật. Ai có thể ghét người đã ngã ngựa. Nhưng cô muốn có sự công bằng. Ông đã làm khổ bao nhiêu người thì chính bản thân ông cũng phải chịu khổ. Chiêu Ly không thích để Trời Phật soi xét. Đợi Trời Phật lâu lắm. Cô muốn chính mình phải là người thực hiện sự công bằng.

Nhưng chuyện ông Xuân chỉ làm Chiêu Ly bức vài ngày rồi quên bẵng. Tâm trí cô đang bị cuốn hút vào công việc đáng lo hơn. Cô đang chuẩn bị mở một nhà hàng, điều đó cũng làm cô vui như việc đón Chiêu Dương. Những ngày này cô ráo riết giải quyết cho xong công việc của mình, để khi Chiêu Dương qua, cô có thể rảnh rỗi hơn.

Một tuần sau, Chiêu Ly, bà Xuân và Entony ra sân bay đón Chiêu Dương. Bây giờ là mùa đông. Hôm nay không có tuyết rơi, nhưng trời rất lạnh. Trong chiếc áo lông thú trắng như tuyết, nhìn cô đẹp một cách kiêu sa. Chiêu Ly đứng im lìm, mắt nhìn lên màn hình hồi hộp chờ thấy dáng của Chiêu Dương.

Nửa giờ sau Chiêu Dương đi ra. Cô có vẻ lạc lõng và bước đi chậm rãi. Vai khoác chiếc giỏ đi đường, cô mặc bộ vest màu xám, chiếc nón nhỏ và áo khoác dài bằng lông thú, lịch lãm và quý phái, khiến những người hành khách phải ngoái lại nhìn. Chiêu Ly nhìn cô từ đầu đến chân, hài lòng vì vẻ đẹp rực rỡ kiêu sa của cô. Bà Xuân ôm chặt lấy Chiêu Dương, mừng ứa nước mắt:

- Tôi qua mẹ không ngủ được. Cứ nôn nóng chờ sáng để đón con. Con có lạnh không?

- Dạ lạnh.

Bà Xuân khép vạt áo lại cho cô. Chiêu Dương bị Chiêu Ly ôm chặt, cô cũng vòng tay ôm Chiêu Ly:

- Em nhớ chị quá.

- Chị cũng vậy, đêm qua chị cũng không ngủ được.

Entony bước tới, trầm tĩnh bắt tay Chiêu Dương:

- Chào Chiêu Dương. Cô đi đường có mệt không?

Chiêu Dương xiết nhẹ tay anh, cười dịu dàng:

- Cảm ơn anh, em không thấy mệt lắm Có điều lạnh quá.

Chiêu Ly choàng tay qua lưng cô:

- Bây giờ đang mùa đông mà. Vài hôm nữa em sẽ thấy tuyết rơi. Lạnh lắm, lạnh hơn bây giờ nữa

- Có đẹp như mưa bên mình không chị?

- Mỗi cái có vẻ đẹp riêng. Bây giờ về nhà nhanh lên. Chị đã chuẩn bị mấy món ăn mà em thích rồi. Đói chưa chưa?

- Em đã ăn trên máy bay nên chưa đói chị ạ.

Chiêu Ly nhìn bà Xuân:

- Nó hoàn toàn bình thường rồi. Mẹ thấy vậy không?

- Mẹ cũng thấy vậy. Lúc mẹ chưa đi nó không biết gì hết.

Chiêu Dương mỉm cười:

- Hơn một năm rồi còn gì. Bây giờ em có thể đi làm được rồi.

Chiêu Ly mân mê ngón tay Chiêu Dương:

- Nếu em muốn, chị sẽ lo cho em ở đây luôn.

- Em chưa biết.

Chiêu Dương tư lự nhìn ra ngoài cửa kiếng. Cô đang nhớ đến Thắng, nhớ đến vẻ mặt buồn rầu khi anh nói với cô: “Khi nào em nghĩ lại thì hãy trở về với anh.”

Suốt thời gian ngồi trên máy bay, Chiêu Dương chỉ nghĩ đến những gì anh nói. Có lẽ cô thấy hối hận vì đã ra đi. Nhưng rồi cô hiểu nếu ở lại cô sẽ cứ mãi bị dằn vặt. Tốt hơn hết là có thời gian xa cách để cô hiểu rõ lòng mình hơn nữa.

Buổi tối đầu tiên, Chiêu Ly làm một buổi tiệc lớn đón Chiêu Dương. Cô mời tất cả bạn bè và gia đình Entony tới dự. Có cả khiêu vũ. Chiêu Dương mệt nhoài vì những người đến làm quen. Cô nói tiếng Pháp rất sôi, cộng với vẻ kiêu diễm duyên dáng, cô trở thành nhân vật trung tâm của buổi tiệc. Rất nhiều người mời cô nhảy, đa số là thanh niên Việt Nam, vài người Pháp, bạn của Entony. Tất cả đều bị thu hút vì nét thanh tao pha vẻ thơ ngây của cô. Chưa bao giờ cô và Chiêu Ly có một dạ tiệc vui nhộn đến cuồng nhiệt như vậy.

Khuya, Chiêu Dương vào căn phòng dành riêng cho mình, mệt nhiều hơn vui. Cô vừa nằm xuống giường thì bà Xuân đẩy cửa vào:

- Thắng gọi điện chờ con kìa, con xuống nói chuyện với nó đi.

Chiêu Dương ngồi bật dậy, lấy chiếc áo khoác choàng vội vã lên người, tay hất tóc, cô chạy thật nhanh ra phòng khách. Bà Xuân nhìn theo cô, khẽ thở dài.

Chiêu Dương cầm máy lên, nói nhỏ:

- Alô, em đây.

- Em ngủ chưa?

- Chưa, sao anh gọi khuya vậy?

- Vì anh nghĩ em phải tiếp khách và tiệc tùng.

Chiêu Dương im lặng thật lâu. Cô không biết nói gì, dù lòng muốn nói rất nhiều. Cuối cùng cô nhỏ nhẹ:

- Anh gọi em có chuyện gì không?

- Anh muốn biết em qua đó có bình yên không?

- Em bình thường.

- Chắc em vui lắm. Anh cũng muốn thấy em như vậy.

- Còn anh, có vui không?

- Không bao giờ, nếu chưa gặp lại em. Anh nhớ em, lúc nào cũng nhớ.

- Thật à?

- Em không tin phải không? Tối giờ này em vẫn không tin, anh cũng không biết giải thích ra sao. Nhiều khi anh nghĩ, hay phải nhìn thấy anh

khóc em mới hiểu anh đau khổ.

Chiêu Dương lặng người đi, tự nhiên nước mắt tràn ra, cô quẹt mắt, im lặng. Thẳng lên tiếng, giọng nghe thật buồn:

- Thôi, em ngủ đi!

- Dạ!

- Dương này!

- Anh nói đi!

- Anh muốn em nhớ điều này, lúc nào anh cũng chờ em về. Nhớ điều đó cho anh.

- ...

- Thôi em ngủ đi!

Chiêu Dương buông máy xuống, cô ngồi thần thờ bên bàn. Chiêu Ly ngồi xuống bên cô:

- Nếu em muốn về, chị sẽ đăng ký vé máy bay cho em

- Em chưa muốn về đâu

- Ở lại em cũng không vui, chị thấy em toàn tự làm khổ mình thôi. Dứt khoát tư tưởng đi Dương.

Bà Xuân xen vào:

- Khuya rồi, hai đứa đi ngủ đi, chuyện trò thì mai hẵng nói.

Chiêu Dương lắc đầu:

- Con không thấy buồn ngủ mẹ ạ.

- Lạnh quá con không ngủ được hả?

- Con cũng không biết. Nhưng cứ tỉnh táo hoài, con không muốn ngủ.

Bà Xuân đứng dậy:

- Để mẹ pha cà phê, ba mẹ con thức nói chuyện.

Chiêu Ly đứng dậy xuống bếp phụ mẹ. Lát sau trên bàn đã có một tiệc trà nhỏ. Chiêu Ly bày ra đĩa những viên kẹo của Pháp, một bình trà và ba tách cà phê. Chiêu Dương nhìn chị:

- Sao chị không rủ anh Antony thức chơi?

- Kệ, để anh ngủ. Có anh mình nói chuyện không thoải mái.

Chiêu Dương cầm viên kẹo lên, cắn nhẹ lớp chocolate và hột điều. Cô nhớ mỗi chuyến bay về Thăng thường mua loại kẹo này cho cô, và anh biết cô thích hình dạng ngộ nghĩnh của nó. Tự nhiên Chiêu Dương nhớ lại những lần Antony tiếp cô bằng bánh chocopie và coca. Những ngày xa xôi đó đã qua, không để lại ấn tượng gì trong cô cả. Chiêu Dương cười tự lự:

- Chị còn ý định ly dị không, chị Ly?

Chiêu Ly lắc đầu, cười dịu dàng:

- Không.

Chiêu Dương nhìn Chiêu Ly. Rất ít khi cô thấy bà chị mình có được vẻ hiền dịu như vậy. Nhất là khi nói về Antony. Tự nhiên cô cũng mỉm cười:

- Như vậy là chị thương rồi. Đúng không?

- Hình như vậy.

Mắt Chiêu Dương long lanh:

- Cũng như em. Ngày trước em nghĩ rằng em không bao giờ thương anh Thắng. Nhưng là vợ chồng rồi tình cảm đó mới xuất hiện.

Chiêu Ly nhìn cô, cười âu yếm vì sung sướng. Cuối cùng thì Chiêu Dương cũng đã hạnh phúc. Cô đã không làm lần cắt đứt quan hệ tình cảm của cô em đối với Antony. Cô chống cằm cười khẽ:

- Bây giờ em còn hận chị không?

- Không, em chưa khi nào hận chị cả. Sau này em mới hiểu. Nếu như...

- Nếu ngày đó chị không cản, em sẽ buồn chán vì thần tượng bị sụp đổ.

Chiêu Dương nhẹ lắc đầu:

- Chị đừng nên nghĩ về anh ấy như vậy. Thật ra anh ấy là người tốt, và chủ yếu là thương chị. Cái đó quan trọng lắm.

- Chị cũng không biết nó quan trọng ra sao. Nhưng thật tình là chị không thấy vậy là sung sướng.

Chiêu Ly nín lặng. Sẽ không ai hiểu được tình cảm sâu thẳm của lòng cô. Điều bất hạnh là tất cả sự say mê rung động của mối tình đầu cô đã cho Thắng. Nếu gặp được một tính cách hay hơn anh có lẽ cô đã yêu được. Vậy mà cô đã không tìm thấy người đàn ông thứ hai khác như anh. Không ai đủ sức khơi lên trong cô sự cuồng nhiệt. Nhất là Antony.

Tự nhiên cô cười chua chát:

- Có lẽ số chị sinh ra không phải để yêu. Chị không ly dị đơn giản vì muốn trả nợ cho anh ấy. Antony giúp chị về kinh tế, anh ấy cần chị về tình cảm, thế là sòng phẳng. Tính chị thích công bằng. Đã vay thì phải trả, đơn giản như vậy đó.

Bà Xuân lắc đầu thở dài:

- Con lúc nào cũng tính toán, ngay cả cuộc sống vợ chồng cũng chi li.

Không nên như vậy Ly à.

Chiêu Ly nuốt ngum cà phê, nheo mắt:

- Tính con là vậy rồi, nếu không khôn thì con đã chết ngắc. Con rút kinh nghiệm của mẹ đấy. Mẹ đẻ ba ăn hiếp suốt cuộc đời. Con thì

không chịu như vậy.

Chiêu Dương cãi:

- Nhưng cuối cùng mẹ cũng tự vùng lên vậy. Bằng chứng là mẹ đã ly dị với ba.

- À, chuyện đó thì phải xét lại.

Bà Xuân nhìn Chiêu Ly, như không muốn nói chuyện đó. Nhưng cô không để ý:

- Em biết bây giờ ba làm gì không?

Chiêu Dương buồn buồn:

- Ba làm bảo vệ cho trường học gần nhà em. Ban đầu em không biết.

Nhưng rồi có một lần em theo nhỏ bạn đi đón con nó, em thấy ba.

- Thế em nghĩ sao?

- Em thương ba lắm. Nhưng không thể đưa ba về sống với em. Còn mẹ anh Thắng với bà nội nữa. Mà em cũng không thể bảo anh Thắng tách ra ở riêng. Bỏ bà nội cho ai. Em khổ tâm lắm.

- Vậy em có cho tiền ba không?

- Có chị ạ.

Chiêu Ly cười khẩy:

- Đấy, cuối cùng ông ta cũng vẫn sống phây phây, mẹ yên tâm rồi nhé.

Chiêu Dương khẽ cau mặt:

- Chị nói gì vậy chị Ly, đó là ba mình mà.

Bà Xuân đặt tách cà phê xuống đĩa, khoát tay:

- Thôi, hai đứa đừng nói chuyện đó nữa. Mẹ cũng không thích nhắc tới ba.

Chiêu Ly búống bình:

- Mẹ tránh né làm gì. Đàng nào thì ông cũng theo ám ảnh mình suốt đời thôi.

Bà Xuân dịu dàng:

- Hai đứa muốn nói gì mẹ không cản. Nhưng mẹ phân tích cho con thấy nè. Thật ra, ba bây giờ được cái gì? Hoàn toàn mất trắng...

Chiêu Ly ngắt lời:

- Ông không mất gì cả. Mẹ và Chiêu Dương vẫn nuôi ông đó thôi.

- Thế con tưởng tiền mẹ cho là đủ à? Không như con nghĩ đâu. Có tiền như vậy bấp bênh lắm. Ba mất một gia đình, mất bạn bè và vị trí trong xã hội, cái đó còn khổ gấp trăm lần thiếu tiền. Khi về già người ta cần những cái căn bản hơn con hiểu không?

- Thế mẹ có định bù đắp cho ba không?

Bà Xuân điềm nhiên:

- Không. Đối với mẹ, nợ đã hết rồi. Mẹ không còn nghị lực để hàn gắn nữa. Còn ba đưa con đối với ba ra sao tùy thuộc mỗi đứa, mẹ không khuyên gì hết. Các con lớn rồi, có suy nghĩ độc lập rồi, mẹ ép sao được. Nhưng mẹ nói để Chiêu Ly suy nghĩ một chút. Dù sao đó cũng là ba con.

Chiêu Ly nhăn mặt:

- Thế ông có xem tụi con là con không? Không chừng có lúc ông tiếc tại sao mẹ sinh ra tụi con mà không sinh ra con gà hay vịt gì đấy, lúc cần có thể làm thịt ăn, sanh ra con thì vô dụng lắm. Ông không lợi dụng được gì cả.

Chiêu Dương nhìn Chiêu Ly, vẻ không đồng tình:

- Có thể chị ghét ba vì ba đối xử tệ với gia đình. Nhưng bây giờ ba sa cơ rồi, em thấy chị không nên cố chấp.

Chợt nhớ ra Chiêu Ly tò mò:

- Thế chị Mai có ý kiến sao?

- Chị Mai thì hoàn toàn có thể mời ba về sống chung. Nhưng chỉ không muốn.

- Sao vậy?

- Chỉ nói tình cảm cha con lọt lạt quen rồi. Chỉ không muốn hy sinh niềm vui riêng tư. Với lại ba ở nhà chỉ không biết nói chuyện gì, khó xử lắm.

- Vậy hả?

- Nhưng chị Mai không ghét ba như chị. Chỉ vẫn tới thăm và cho tiền ba.

- Xem ra mọi người đều tốt với ông. Chỉ có mình chị là con người tội lỗi đầy đủ.

Cô cười khẩy:

- Nhưng tiếc là chị không có ý định sửa đổi. Không hề.

Cô chậm rãi rót trà vào tách, nhấp môi như suy nghĩ, rồi nheo mắt:

- Không bao giờ chị quên cảnh khốn khổ của mẹ và chị Mai lúc đó.

Nếu ông ta mê chơi bời thì còn có thể tha thứ, đằng này ông cố tình hắt mẹ ra khỏi nhà, đến không có chỗ mà ở thì không bao giờ tha thứ được. Sao mẹ quên dễ dàng thế? Khi con cáo sa cơ thì nó cũng chỉ kêu cứu chứ không hề biết hối hận. Ba cũng vậy đó. Để cho ông ta khốn khổ mà nhìn lại việc làm của mình.

Chiêu Dương và bà Xuân im lặng. Trong thâm tâm cả hai đều thừa

nhận Chiêu Ly nói đúng, có điều... Hận cũ vẫn còn, nhưng không ai muốn trả thù bao giờ.

Chiêu Dương ngẩng mặt lên cười nhẹ:

- Mình đừng nói chuyện này nữa chị Ly. Nói đến ba là mình mất vui, mà ai cũng có cái lý riêng và xem ra đều đúng cả. Em thấy ai nghĩ sao cứ làm vậy. Không nên có ý kiến, chị đồng ý không?

Chiêu Ly thở hắt ra:

- Chị biết có xúi mọi người bỏ rơi ba cũng không được, thôi thì coi như chị không biết gì hết. Ai làm gì thì làm.

Cô đứng dậy, ra ngoài nhìn đồng hồ:

- Buồn ngủ chưa Dương?

Bà Xuân cũng kéo ghế đứng dậy:

- Con không buồn ngủ thì cũng phải nằm một chút. Khuya rồi.

Bà theo Chiêu Dương vào phòng cô, cẩn thận gài lại cửa sổ và đắp mền lên tận cổ cho cô rồi mới đi về phòng mình.

Chiêu Dương nằm lăn lộn trên giường, cô cứ mở mắt nhìn trần nhà, không sao ngủ được. Cô ngồi dậy, muốn ra ngoài gọi điện cho Thắng. Nhưng không hiểu sao cô vẫn cứ ngồi yên trên giường. Nhớ anh đến muốn khóc.

Tự nhiên Chiêu Dương nhớ lại buổi tối khi ở nhà Chiêu Mai về nhà Thắng. Cô và anh thức đến khuya. Lúc đó Thắng đã nói rất nhiều, thuyết phục rất nhiều. Nhưng cô cứ một mực không tin, lúc ấy tinh thần cô còn hoảng loạn, một trạng thái kỳ lạ mà đến giờ cô cũng không giải thích được, vừa yêu vừa hận Thắng. Cô đẩy anh ra khi anh muốn ôm cô, và cự tuyệt cả những ân ái. Cuối cùng Thắng trở lại tình trạng như cũ, nghĩa là mỗi người sống với thế giới riêng của mình. Bây giờ cô mới hiểu sự chịu đựng ghê gớm của anh.

Đó là sự chịu đựng đau khổ, nhất là sau khi cô và anh đã trải qua những giây phút chăn gối tuyệt đỉnh hạnh phúc.

Chiêu Dương vui người xuống giường, cô không ngờ mình nhớ Thắng nhiều đến vậy. Một nỗi nhớ mà lúc ở bên anh cô không hình dung được mình sẽ như vậy.

Hôm sau Chiêu Dương dậy muộn. Cảm thấy lạnh, cô khoác áo lên, đến cửa sổ nhìn ra sân.

Cô không còn nhận ra mọi thứ nữa. Cảnh vật như thay đổi hoàn toàn. Lạnh giá và toàn một màu trắng. Tuyết rơi đêm qua, lúc cô ngủ. Sáng nay những bông tuyết còn đọng trên bờ tường ngoài sân và lối đi trắng

xoa. Chiêu Dương kêu lên thích thú, lần đầu tiên cô thấy tuyết rơi. Cô mở cửa chạy ra ngoài tìm mẹ. Bà Xuân đang đứng ở trong bếp. Thấy Chiêu Dương, bà cười mỉm:

- Con dậy rồi đó hả? Đói chưa?

Chiêu Dương không trả lời, nhìn quanh:

- Chị Ly đâu rồi mẹ?

- Đi làm rồi.

- Vậy thường ngày mẹ cũng ở nhà một mình à?

- Ừ, sáng mẹ đi chợ, loay hoay công chuyện nhà rồi cũng hết ngày. Ở không cũng buồn. Con đói chưa?

- Dạ đói.

Cô nhìn vào chiếc xoong trên bếp ga, tò mò:

- Mẹ nấu gì vậy?

- Nấu súp cho con. Rửa mặt đi rồi vào ăn. Chị Ly với anh Ba con sắp về đó.

- Ủa, trưa vậy rồi hả mẹ? Nhìn ra ngoài con không biết đó.

Bà Xuân cười:

- Tại con chưa quen.

Chiêu Dương chép miệng, xuýt xoa:

- Tuyết rơi đẹp quá há mẹ.

- Để lát nữa mẹ đưa đi chơi. Cảnh ở đây cũng đẹp lắm.

Chiêu Dương hồ hởi:

- Con phải mang máy chụp hình theo mới được.

Chiêu Dương trở vào phòng thay đồ. Khi cô trở ra, Chiêu Ly và Antony đã về. Bữa ăn trưa đã được dọn ra. Có Chiêu Dương, bà Xuân làm rất nhiều món ăn, có cả bánh gatô nhân mứt, loại bánh tuyệt ngon mà Chiêu Dương rất thích. Antony mang về chai rượu nho loại nhẹ để đãi Chiêu Dương. Chiêu Ly nhìn bàn ăn thịnh soạn, cô le lưỡi:

- Mai một Chiêu Dương về chắc con thành bé bự mất.

Chiêu Dương cũng cười khúc khích:

- Em cũng vậy. Về bên đó chắc chị Mai không nhận ra em quá.

Mọi người ngồi vào bàn. Chiêu Dương ngạc nhiên nhìn đĩa bún nóng rắc hạt tiêu, ngạc nhiên:

- Sao mẹ biết làm nhiều món ăn thế? Con nhớ lúc ở nhà mẹ đâu có nấu nướng gì nhiều đâu.

- Ở không thì mẹ nghiên cứu nấu nướng cho đỡ buồn. Với lại Antony kén ăn lắm. Mẹ phải đổi món thường xuyên mới được.

Entony cười:

- Con ăn cái gì cũng được, mẹ lo cho Chiêu Ly là đủ rồi. Cô ấy lúc nào cũng gây cả.

Chiêu Dương nhìn anh, nghiêng đầu:

- Thế anh có ăn được món ăn Việt Nam không? Em nhớ lúc anh đến nhà em lần đầu, nhìn anh cầm đũa tức cười dễ sợ.

Entony lắc đầu:

- Lúc đó anh chưa quen, bây giờ phải ăn theo Chiêu Ly, anh quen rồi. Chiêu Dương mỉm cười nhìn vào chén của mình. Cô hơi lạ vì Entony chiều chuộng chị Ly quá mức như vậy. Nếu chị Ly dùng quá sắc sảo có lẽ chị ấy đã hạnh phúc. Nhưng cũng không trách được chị Ly, anh Entony mờ nhạt quá. Tính tình hiền lành, bao nhiêu đó đâu có đủ để làm nên tình yêu. Sống bên cạnh một người như vậy sẽ đơn điệu lắm. Chiêu Dương hiểu rằng nếu gặp Entony sau Thắng, khi cô đã hết thơ ngây, chắc chắn cô sẽ không thể yêu Entony đâu. Cô hiểu mình thật hạnh phúc khi có Thắng. Tự nhiên cô thương Chiêu Ly ghê gớm. Chị ấy có cuộc sống đầy đủ sung sướng, nhưng sẽ không bao giờ có tình yêu. Biết làm sao được. Đó là do chị ấy muốn mà.

Ăn xong, Chiêu Dương phụ dọn bàn với mẹ, rồi về phòng mình. Cô ngồi một mình bên cửa sổ ngắm tuyết rơi. Buồn rầu vì nhớ Thắng. Khi đã xa anh hàng nghìn dặm, Chiêu Dương mới thấm thía thế nào là xa cách. Giờ đây cô không còn bị ám ảnh vì hoài nghi ghen tuông. Chỉ là nỗi nhớ dày vò. Cô mới vừa qua đây hai ngày, khó mà về ngay được. Nếu biết mình khổ sở thế này, Chiêu Dương đã không ra đi...

Vào lúc cô không ngờ nhất thì Thắng gọi điện cho cô. Chiêu Dương cầm máy mà ngực muốn vỡ ra vì hồi hộp. Cô nói khẽ:

- Em, Chiêu Dương đây. Anh Thắng phải không?

- Anh đây, em đang làm gì vậy?

Chiêu Dương nói như khóc:

- Em nhìn tuyết rơi.

- Vậy hả? Nhìn như vậy em có nghĩ gì không?

Cô rất muốn nói là nhớ Thắng, nhưng rồi lại lắc đầu:

- Em không nghĩ gì hết, cảnh đẹp lắm anh.

Tiếng Thắng cười khẽ trong máy:

- Em có thấy khuây khỏa chứ?

- Có, em có thanh thản chút ít.

- Anh cũng mong như vậy.

- Anh đang ở đâu vậy?

- Ở Bangkok. Máy bay vừa đáp xuống là anh vào đây gọi điện cho em, Thắng im lặng một chút, rồi cười khẽ:

- Có lúc anh nghĩ khi anh về nhà thì đã thấy em ra đón, gần như anh khao khát như vậy. Càng sớm càng tốt, vì anh không chịu đựng nổi nữa. Lúc nào cũng nhớ em.

Chiêu Dương hít mũi, quệt nước mắt:

- Thì anh đừng nghĩ tới em nữa.

Giọng Thắng sùng sốt:

- Em khóc hả? Chuyện gì vậy Dương?

Cổ họng Chiêu Dương như nghẹn cứng, cô ráng nói bình thường, nhưng cứ khóc tức tưởi. Bên kia đầu dây im lặng hơi lâu. Rồi Thắng nói như đổ dành:

- Em buồn phải không? Chuyện gì vậy? Nói anh nghe đi.

- Không có chuyện gì đâu, anh đừng lo. Chỉ tại em nhớ nhà chút thôi.

Giọng Thắng chùng xuống:

- Xa anh rồi em vẫn không thấy vui sao?

- Không phải như vậy. Chỉ vì em chưa quen. Đừng hỏi em nữa anh Thắng ạ.

- Thôi được, anh sẽ không nhắc chuyện đó. Mẹ với nội hỏi em có khỏe không.

- Em bình thường. Tối nay em sẽ gọi điện cho mẹ.

- Có khi nào em nhớ căn phòng của tụi mình không Dương?

Chiêu Dương nói nhỏ:

- Có, em nhớ nhiều hơn là anh nghĩ. Anh không hiểu được em nhớ thế nào đâu.

- Anh cũng mong như vậy. Bên đó trời lạnh, em có chịu nổi không? Nhớ mặc cho ấm lúc ngủ. Em dễ bị cảm lắm đấy.

Chiêu Dương lại hít mũi:

- Em không sao đâu. Anh đừng lo.

- Anh cúp máy nghe. Cho anh hôn một cái, chịu không em?

- Anh có gọi điện cho em nữa không?

- Có chứ, gọi mỗi ngày. Cho tới khi nào em về. Chào em!

- Dạ, chào anh!

Chiêu Dương gác máy. Phía sau cô, Chiêu Ly đứng vịn thành ghế, mỉm cười, nụ cười như có một chút nuối tiếc mơ hồ:

- Em với Thắng lãng mạn thật, ít ai có tình yêu như vậy lắm.

Cô nói thêm:

- Chị nhớ hồi đó em thường mơ mộng tình cảm lãng mạn kiểu Romeo – Juliette. Bây giờ em có rồi đó, thậm chí đẹp hơn nhiều.

- Chị thấy vậy hả?

Chiêu Ly không trả lời. Cô suy nghĩ một lát rồi nói:

- Em nên về sớm thời hạn đi Dương. Đừng để Thắng chờ, mà em thì cũng không vui về gì.

Chiêu Dương nói nhỏ:

- Nhưng làm sao em có vé máy bay sớm được.

- Đâu có sao, chị sẽ đăng ký sớm hơn thời hạn. Cả chị và mẹ cũng về với em luôn.

Chiêu Dương sững sốt:

- Được không chị?

Chiêu Ly mỉm cười:

- Lẽ ra mẹ với chị đã về bên đó rồi. Nhưng chị Mai bảo em qua đây nên chị hoãn lại. Bây giờ về một lượt luôn.

- Chị Mai sẽ ngạc nhiên kinh khủng.

- Em đừng nói trước. Bao giờ về tới phi trường hãy gọi điện cho chị ra đón.

Chiêu Dương ôm ngang lưng Chiêu Ly:

- Chị chu đáo dễ sợ. Chuyện gì chị cũng làm được cả.

Cô rời Chiêu Ly, muốn nhảy lên vì vui sướng. Có lẽ khoảng một tháng nữa cô sẽ gặp lại Thắng, sớm hơn là anh nghĩ. Tưởng tượng lúc đứng trước mặt anh, cô nôn nao đến không thể ngồi yên. Cô không thấy nụ cười vừa xót xa vừa hạnh phúc của Chiêu Ly, và đắm chìm trong tình cảm cháy rục của mình. Có lẽ chị Ly nói đúng. Cô thật hạnh phúc vì có một tình yêu lãng mạn.

Sân bay Tân Sơn Nhất tràn ngập ánh nắng chói lọi của một ngày mùa xuân. Chiếc máy bay trượt dài trên đường băng rồi dừng lại. Mọi người lần lượt bước xuống.

Chiêu Dương khoác giỏ lên vai, bước ra cửa. Cô bỗng ngạc nhiên đến sững sờ khi thấy Thắng đang đứng ở dưới, ngay chân bậc thang. Tự nhiên cô nhảy thật nhanh về phía anh. Thắng giữ tay cô, cười điềm tĩnh:

- Coi chừng té nè.

Mặt Chiêu Dương đỏ bừng vì xúc động, cô nhìn Thắng, mắt long lanh sung sướng, suýt tí nữa thì cô đã ôm cổ anh và ... hôn. Cử chỉ trầm tĩnh

của anh đã kèm cô lại. Cô hỏi nhanh:

- Sao anh biết em về? Em đã dặn chị Mai đừng nói kia mà.

Thắng cúi xuống, mỉm cười với cô:

- Ngày nào anh cũng theo dõi danh sách các chuyến bay.

- Anh biết là em sẽ về sớm sao?

- Khi nghe em khóc là anh biết rồi.

- Anh đáng ghét lắm. Vậy mà lúc gọi điện cho em không chịu nói.

Bà Xuân và Chiêu Ly đi tới. Thắng buông tay Chiêu Dương ra, mỉm cười chào. Chiêu Ly bắt tay anh:

- Khỏe hả Thắng?

- Khỏe, cảm ơn chị!

Bà Xuân nhìn khuôn mặt ngời ngời của Chiêu Dương, cười nhẹ:

- Bên đó lúc nào nó cũng đếm từng ngày vì nhớ bên này.

Bà nói giản dị:

- Mẹ giao Chiêu Dương cho con đó. Hai đứa ráng đừng làm gì để mẹ phải buồn nữa. Mẹ chỉ mong như vậy thôi.

Thắng hơi cúi đầu:

- Dạ!

Chiêu Dương hồ hởi:

- Mẹ đừng lo. Con bảo đảm con với anh không có chuyện gì để mẹ phải buồn nữa đâu.

Cô kéo tay Thắng:

- Đi anh, đi ra chỗ chị Mai!

Thắng giữ tay cô lại:

- Anh có xe rồi.

Anh quay qua bà Xuân:

- Mẹ lên xe đi.

Thắng ngồi vào tay lái. Chiêu Dương ngồi bên cạnh. Cô mừng quá nên không thể ngồi xa anh. Cô nắm tay anh mãi, làm Thắng phải lái xe bằng một tay. Anh nói nhỏ khi Chiêu Dương ngả đầu vào vai anh:

- Em ngồi ngay lại đi, có mẹ và chị Ly kia. Em không nhớ sao?

Chiêu Dương miễn cưỡng ngồi lên. Cô ngó anh một cái thật dài rồi nhìn ra ngoài. Thấy Chiêu Mai đứng chờ phía trước, cô quay ra sau:

- Chị Mai kia mẹ. Mẹ thấy chưa?

- Thấy rồi. Con ngồi yên đi Dương.

Thắng dừng xe trước mặt Chiêu Mai, Chiêu Ly mở cửa:

- Chị Mai!

Chiêu Mai ngồi vào xe. Cô xiết tay Chiêu Ly và chồm về phía bà Xuân:

- Trời ơi, lúc mẹ gọi điện con cứ tưởng chiêm bao vậy, mẹ mệt không?

- Không, mẹ khỏe lắm., sao con ôm vậy Mai?

Chiêu Mai cười sung sướng:

- Con có thai rồi mẹ, hai tháng.

Chiêu Ly mừng rỡ:

- Vậy là em sắp có cháu rồi. Vui thật.

Thắng lên tiếng:

- Bây giờ về đâu hả mẹ?

- Về nhà chị Mai. Sau đó con đưa Chiêu Dương về bên con, chiều mẹ sẽ qua thăm chị sui

Chiêu Mai đề nghị:

- Hay đến nhà chị luôn. Chiều hãy về. Chị muốn Chiêu Dương ở chơi.

Bà Xuân lắc đầu:

- Con làm vậy coi không được. Để con Dương về nhà chào mẹ chồng nó trước chứ.

- Con quên. Vậy tối nay hai đứa qua nhà chị. Vậy há.

- Dạ!

Thắng đưa mọi người về nhà Chiêu Mai rồi lái xe về nhà. Bà Châu đang ngồi xem tivi. Thấy Chiêu Dương bước vào với Thắng, bà kinh ngạc:

- Ủa, con về hồi nào vậy?

- Dạ! Con mới về. Có mẹ con về nữa mẹ.

- Sao không gọi điện cho mẹ đi đón chị sui, tẻ quá!

- Tại mẹ con muốn đừng báo trước để chị Mai đỡ trông.

Thấy bà Ba đi ra, Chiêu Dương đi nhanh lại:

- Thưa nội con mới về!

Bà Ba nắm tay Chiêu Dương, nắn nắn như xem cô mập hay ốm:

- Con về nội mừng quá. Thấy con khỏe như vậy nội còn mừng hơn nữa.

Bà Châu gọi điện đặt nhà hàng đem thức ăn tối. Rồi quay qua Chiêu Dương:

- Mẹ bảo họ đem đồ ăn tối rồi. Phải mở tiệc đón Chiêu Dương về chứ.

Hai đứa lên rửa mặt cho khỏe đi. Chắc Chiêu Dương đói rồi đó.

- Dạ!

Thắng vừa khép cửa phòng, Chiêu Dương đã ôm cổ anh thật chặt:

- Hôn em đi anh! Em nhớ anh quá chừng!

- Tại sao anh phải hôn? Đánh em thì có. Bắt anh phải khổ sở còn đòi

thương à?

Nói rồi anh ghì lấy Chiêu Dương. Cúi xuống hôn như muốn nghiền nát đôi môi đỏ thắm của cô. Gấp gáp và cuồng nhiệt. Chiêu Dương cũng níu chặt lấy anh. Cả hai yêu nhau như cuồng điên, như bù lại khoảng thời gian khổ sở vì nhớ nhau.

Rồi Thắng buông Chiêu Dương ra, anh cẩn thận sửa tóc lại cho cô:

- Em thay đồ đi, mình xuống dưới để mẹ chờ.

Chiêu Dương mở choàng mắt, cười ngây ngất như còn văng vát say. Cô lặng yên nhìn Thắng, anh cũng nhìn lại cô. Hai người lại lao vào nhau, lại ghì lấy nhau. Chiêu Dương nói khẽ:

- Em muốn ở đây với anh hơn. Không muốn xuống dưới nữa.

Thắng dịu dàng:

- Đừng để mọi người chờ mình. Kỳ lắm!

- Nhưng mà anh có nhớ em không?

Thắng nhướn mắt:

- Hỏi chi vậy?

- Để biết anh thương em đến đâu.

- Thương đến hết mức. Trừ khi anh đi ngủ và làm việc, còn thì lúc nào cũng nhớ em. Chịu chưa?

Chiêu Dương nguẩy đầu:

- Thế sao lúc gọi điện anh không bảo là yêu em?

- Anh yêu em!

- Nói nữa đi!

- Anh yêu em!

- Nữa!

Thắng gõ nhẹ mũi cô:

- Khùng quá nhỏ.

Anh kéo cô đến tủ, chọn một chiếc áo tụt thay cho Chiêu Dương. Cô dựa vào anh ngoan ngoãn để Thắng gài nút áo cho mình. Nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, cô khẽ giữ đầu anh lại:

- Em nhớ anh muốn chết được.

Thắng cười như hiểu cô muốn nói gì. Anh đứng thẳng người lên:

- Lát nữa anh sẽ nói là anh nhớ em ra sao. Còn bây giờ thì phải xuống dưới. Hiểu không thưa cô? Mẹ đã đặt tiệc đãi em đó. Nhân vật chính thì không thể vắng mặt được. Hiểu không?

- Không muốn hiểu.

Chiêu Dương cười khúc khích, nũng nịu:

- Bây giờ em mới chân lấm, anh phải bồng em ra cửa em mới chịu. Thắng nhún vai như chịu thua cách nhẽo của Chiêu Dương. Anh bồng cô trên tay ra đến tận cầu thang mới buông xuống. Anh ôm ngang người Chiêu Dương, thì thầm:

- Nếu không sợ mọi người chờ, em sẽ biết tay anh.

Chiêu Dương le lưỡi nhại lại anh. Cả hai cười với nhau, như muốn hôn nhau cái hôn không bao giờ dứt.

Buổi tối Thắng đưa Chiêu Dương qua nhà Chiêu Mai. Chiêu Mai cũng đặt trước một bữa ăn thịnh soạn, có cả rượu nhẹ. Món súp óc heo mà Chiêu Dương thích, một đĩa măng tây nướng bơ, cá nướng và cút quay... Cuối cùng là những trái dâu tây ướp cam thật lạnh đựng trong các chén bằng pha lê màu đỏ lóng lánh. Tất cả như hoàn mỹ, hấp dẫn với những màu sắc rực rỡ vui mắt.

Mọi người đang nói chuyện sôi nổi thì có tiếng chuông ngoài cổng. Chiêu Mai đứng dậy đi ra, lát sau cô trở vào, vẻ mặt thiếu tự nhiên, phía sau cô là ông Xuân. Chiêu Dương kêu lên:

- Ba!

Bà Xuân ngồi im. Chiêu Ly khẽ cau mặt nhìn đi nơi khác. Thắng và Quân im lặng nhìn ông Xuân, chờ đợi.

Chiêu Dương đi nhanh đến kéo tay ông:

- Ba vô đây, sao ba biết hôm nay mẹ về hả ba?

- Hồi trưa ba đi ngang đây thấy mẹ con vừa xuống xe.

- Sao ba không vô?

Thắng và Quân đứng dậy:

- Thưa ba mới tới!

Ông Xuân gạt đầu ái ngại. Ông nhìn bà Xuân:

- Bà có khỏe không?

- Tôi khỏe lắm. Ông ngồi xuống đi!

Chiêu Mai lẳng lặng đi lấy thêm cái chén đặt trước mặt ông. Không khí tự nhiên lắng xuống. Chiêu Dương gấp thức ăn cho ông, nói líu lo:

- Sao ba ốm quá vậy? Máy hộp thuốc bổ con gởi ba uống hết chưa?

Đừng nhậu nữa nghe ba. Ba mà uống rượu hoài là bị gan đó.

- Ồ ờ, ba đâu có uống rượu nữa.

- Mẹ, mẹ thấy ba ốm hơn lúc trước không?

- Ông có bệnh hoạn gì không? – bà Xuân hỏi ra vẻ quan tâm

- Đâu có bệnh hoạn gì, già rồi mà bà.

Nãy giờ Chiêu Ly vẫn một mực im lặng. Chiêu Mai thỉnh thoảng hỏi

ông vài câu. Chỉ có Chiêu Dương là thật sự mừng khi có mặt ông. Nhưng rồi cuối cùng cô cũng cảm nhận được không khí gượng gạo. Cô nhìn thái độ thiếu tự nhiên của ông Xuân và chợt hiểu sự có mặt của ông ở đây là thừa thãi, dù không ai muốn nói ra điều đau lòng đó. Chiêu Mai suy nghĩ một cách căng thẳng. Cô hiểu trong hoàn cảnh này chỉ có cô mới có thể giúp ông. Và ngay bây giờ cô phải lên tiếng giữ ông lại sống với vợ chồng cô.

Thế nhưng cô không muốn nói. Từ nhỏ cô đã quen với cách đối xử xa lạ của cha, chẳng bao giờ ông gần gũi hay săn sóc cho cô, một sự quan tâm cũng không. Khi còn sống trong gia đình, cô đã xa lạ với ông, thì bây giờ cô làm sao thân thiết cho được.

Tình thương đối với ông chưa đủ sức bắt cô phải hy sinh sự vui vẻ của tổ ấm riêng. Cô chỉ có thể giúp ông về tiền bạc mà thôi.

Ông Xuân như không thể vượt qua mặc cảm. Hơn ai hết, ông hiểu mình vô cùng thừa thãi ở đây. Ngồi một lát, ông đứng dậy ra về. Sự ân cần của Thắng và Quân cũng không làm ông thoải mái được.

Chiêu Dương một mực giữ ông lại:

- Lâu lâu gia đình mình mới họp mặt, ba ở lại với tụi con đi.
- Không được đâu con. Có ba tụi con sẽ mất đi không khí đầm ấm. Với lại ba phải về có công chuyện.

Ông quay qua bà Xuân:

- Tôi về nghe bà.
- Ông ở lại với tụi nhỏ một chút đi.
- Thôi bà ạ, tôi bận lắm. Tôi thăm bà một chút thôi.

Và ông cương quyết đi ra cửa. Chiêu Dương đứng dậy gọi với theo:

- Ba!

Bà Xuân giữ tay cô lại:

- Thôi con! Đừng bắt ba phải khó xử.

Mọi người im lặng nhìn theo dáng đi thất thểu của ông Xuân. Ngoài Chiêu Ly, tất cả đều nhìn ông bằng cách nhìn tội nghiệp. Không còn nữa tình cảm quyến luyến thiêng liêng, mà cái đó thì không thể tự nhiên có được.

Bà Xuân nhìn theo ông như nhìn một người lạ nào đó. Sự uất ức của hai mươi mấy năm cộng với lòng hận thù bị vùi dập đã dập tắt tình cảm vợ chồng thiêng liêng. Bây giờ sống trong sung sướng, bà không đủ sức trở lại chung sống với con người sa đọa đó nữa.

Chiêu Dương ngồi yên nhìn ba cô đã đi ra cửa. Tự nhiên cô bật khóc.

Thắng siết nhẹ tay cô, dỗ dành:

- Nín đi Dương, em còn nhiều dịp để lo cho ba mà.

Bà Xuân lặng lẽ ngắm ba cô con gái. Các cô mỗi người đều đã trải qua những nỗi khốn khổ tột cùng, nhưng điều quan trọng là tất cả đều vượt qua, tất cả đều hạnh phúc. Có thể sau này các con bà sẽ còn gặp những sóng gió của cuộc đời nhưng điều đó không làm bà thấy sợ. Vì các con bà ai nấy đều có đủ bản lĩnh để vượt qua sóng gió gian nan chứ không nhu nhược như bà trước đây. Bất giác bà mỉm cười hài lòng.

HẾT